

DE SYTHAL
1

BEDENKER VAN TOEKOMST

Ton den Dekker

Ton den Dekker

Bedenker van Toekomst

Uitgeverij Den Dekker E-Publicaties

Imagination is infinite

Copyright

© 2021 Ton den Dekker

ISBN: 978-90-828980-7-1

NUR: 334, 285

Titel: Bedenker van Toekomst

Auteur: Ton den Dekker

Omslag: Bukamaster

Uitgegeven als e-boek door:

Den Dekker E-Publicaties, Alphen aan den Rijn

www.tondendekker.nl

info@tondendekker.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Elke overeenkomst met bestaande personen, gebeurtenissen, plaatsen of entiteiten berust op louter toeval. Alle personages, gebeurtenissen, plaatsen en entiteiten zijn fictief en verhouden zich op geen enkele manier tot een werkelijkheid van bestaande personen, gebeurtenissen, plaatsen of entiteiten.

Inhoud

1. Jongensdromen
2. Onverwerkte trauma's
3. Consequenties
4. Strandwandeling
5. Harde leerschool
6. Redder in nood
7. Familiegeschiedenis
8. Ongewenste aandacht
9. Ziekenhuisbezoek
10. Onvermijdelijke keuze
11. Paniek
12. De Sythal
13. Twee-eenheid
14. Wapenstilstand
15. Energiebron

Een druppel wijn
kleurt heel de oceaan

naar het gedicht *Oinou hena stalagmon*
J.H. Leopold (1865 – 1925)

1. Jongensdromen

Op een nacht keek Lars Anker verbaasd om zich heen en zag dat hij in een bos stond. Een avondzon kleurde de knoestige bomen eenzijdig luguber rood en wierp lange schaduwen over een open plek. Er stond daar een machtige beuk die zijn takken uitstreekte boven een meertje met donker water. Naast de beuk stond een vrouw. De kap van haar zwarte mantel verborg haar gezicht, maar de spierwitte vlecht die over haar onderarm gedrapeerd lag en haar magere handen, waarmee ze op een stok steunde, maakten duidelijk dat ze oud was.

De aandacht van de onbekende vrouw was gericht op het rimpelloze water van het meertje. Ze leek iets te horen, dat haar niet aanstond, want ze stampte met haar stok op de grond en zei op scherpe toon: 'Houd die mutant in de gaten! Als hij zijn gave werkelijk ontdekt, moeten we ingrijpen. De wereld is beter af zonder hem.'

Een zachte stem fluisterde: 'Ze heeft het over jou, Lars. Wees voorzichtig.'

Lars schrok wakker, keek in het donker om zich heen, maar zag niets bijzonders.

Lekker is dat, mopperde hij in gedachten. Andere jongens van mijn leeftijd dromen van mooie vrouwen. Ik van een ouwe heks.

Hij stond op en liep de trap af naar de badkamer. Daar dronk hij wat water en deed een plas. Op de terugweg zag hij in de kamer van zijn zus het licht aangaan.

Geen wonder dat ik droom over heksen, dacht hij, terwijl hij zijn kamerdeur sloot. De jongens uit V6, die kwijlend achter Bea the Beauty aanlopen, moesten eens weten wat een überbitch ze is.

Lars ging weer liggen en gaf zijn kussen een paar stompen. Hij draaide zich op zijn zij en trok het dekbed over zich heen.

Dan drong het ineens tot hem door wat hij had gehoord. Hij schoot overeind en dacht: ik zou een mutant zijn? En die oude vrouw wil niet dat ik mijn 'gave' ontdek? Volgens mij speel ik te vaak X-men. Als ik meer porno kon kijken, kwamen de goede jongensdromen misschien vaker langs.

Hij ging met een zucht liggen.

Helaas heb ik een vader die op afstand mijn browsergeschiedenis controleert. Elke foute site is een week lang geen internet. Als ik niet netjes kon wissen, kwam ik helemaal niets aan de weet over de belangrijke dingen in het leven. Wat dat betreft zou ik het helemaal niet erg vinden een mutant te zijn. Formaat captain America of zo, want een magere rooie is volgens pa niks waard.

Een verdieping lager werd de wc doorgetrokken en daarna hoorde hij Beatrice haar deur sluiten.

Nog drie maanden, dacht hij, terwijl hij zich op zijn andere zij draaide. Dan haalt ze haar diploma en gaat ze op kamers in Leiden. Kan ze eindelijk doen wat ze wil, zonder dat pa over de rooie gaat. En wie weet, krijg ik haar kamer wel. Hoef ik niet steeds twee trappen op.

Met die hoopvolle vooruitzichten in gedachten viel hij in slaap.

De volgende morgen was Lars al vroeg beneden. Hij was niet de eerste. Zijn vader zat al aan de eettafel, zijn kortgeschoren grijze stekels staken net boven zijn krant uit.

'Morgen, pa.'

Evert Anker liet zijn krant zakken en keek zijn zoon aan.

'Morgen. Moet je vandaag niet hardlopen?'

'Nee, pa. Het is donderdag. Het tweede en derde uur heb ik gym en vanavond trainen.'

'Hmm, ben je bang om je te veel in te spannen?'

'Dacht het niet. Maandag, woensdag en vrijdag ren ik zes kilometer. Dinsdag en donderdag trainen en zaterdag voetbal.'

Deze keer trouwens thuis. Kom je kijken? Wie weet lukt het me weer om zo'n supergoal te scoren.'

'Ja, ja, de wondergoal van Lars. Van buiten de zestien, precies in de verre kruising. Hoe vaker je het verhaal vertelt, hoe mooier de goal wordt. Maar of ik kom kijken hangt van je moeder af. Ze wil een nieuwe bank. Geen idee hoelang dat gaat duren.'

'Oh, nou de wedstrijd begint om halftwee.'

'Staat genoteerd, maar je moeder komt uit de nacht, dus ze slaapt tot twaalf uur. Maar als ik kan, kom ik.'

Hij vouwde zijn krant op, sloeg zijn koffie achterover en stond op.

'Ik moet weg, anders sta ik straks een uur in de file. Tot vanavond.'

'Tot vanavond,' zei Lars, terwijl hij cornflakes in een kom gooide. Er bleef niet veel in het pak over, maar dat was niet zijn probleem.

Wie het eerst komt, het eerst maalt, dacht hij. En Bea moet niet zeuren, want 's ochtends eet ze vrijwel nooit.

Vader Evert was nauwelijks de deur uit of Beatrice kwam naar beneden. Zonder iets te zeggen liep ze naar het koffiezetapparaat en schonk een kop koffie in. Ze mikte er twee klontjes suiker in en wat koffiemelk.

'Ook goeiemorgen,' mompelde Lars tussen twee happen door. Hij dacht: wees maar blij dat pa de deur al uit is. Als hij je in dit rokje had gezien, was het huis te klein geweest.

Beatrice zat nauwelijks of haar mobiel zoemde. Ze keek erop en mompelde: 'Shit.' Snel tikte ze iets in en verstuurde het.

'Hé, Lars, kun jij mij twintig euro lenen?'

'Ik krijg nog steeds vijf euro van je.'

'Die krijg je volgende week zaterdag terug. Kom op, Lars. Doe niet zo lullig. Ik moet vandaag een kaartje kopen voor het feest van volgende week en ik kom twintig euro tekort.'

‘Niet mijn probleem. Vraag het maar aan je vriendje.’

‘Die heeft even geen geld. Hij heeft zijn werk opgezegd omdat hij moet studeren voor het examen. Lars, please, please, help me. Volgende week zaterdag krijg ik kleedgeld en dan krijg je alles direct terug.’

‘Oké,’ zei Lars met tegenzin. ‘Ik ga zo mijn tas halen en neem gelijk dat geld mee.’

Even later zette hij zijn lege kom in de vaatwasser en liep naar boven. Met een zucht dacht hij: zus doet heel lief, knipperknipper met haar wimpers, en daar gaat Larsje. Zo sterk als een nat vloeitje.

In een lade van zijn kast stond een klein kistje waar hij zijn spaargeld in bewaarde. Er zat 185 euro in. Voornamelijk opgespaard met zakgeld en kleine klusjes, zoals het uitlaten van de hond van de burens.

Nog niet genoeg voor wat hij wilde hebben: een nieuwe smartphone. Het ouwe ding van zijn moeder, dat hij nu gebruikte, was nog uit de steentijd. Model koelkast en alleen bruikbaar voor bellen en sms'en.

Hij pakte twee tientjes uit zijn ‘kluis’ en stopte ze in zijn broekzak. Daarna propte hij zijn gymkleden en wat boeken in zijn rugzak en stommelde naar beneden. Net toen hij beneden was, ging de voordeur open en kwam zijn moeder binnen. Terwijl ze de deur achter zich sloot zei ze: ‘Hej, Lars. Goedemorgen.’

‘Hej, Mam. Was het druk?’

Carola hing haar jas op en zei: ‘Viel mee. Is Evert al weg?’

‘Net tien minuten.’

‘Jammer,’ hoorde Lars zijn moeder in het Zweeds mompelen. ‘Is Bea er nog? Er moeten boodschappen gedaan worden.’

Alsof zij daar zin in heeft, dacht Lars.

‘Ik doe het wel, mam,’ zei hij. ‘Wat moet ik halen?’

Carola keek haar zoon even aan en zei dan, met een glimlach: 'Dat scheelt een heleboel discussie. Ik heb het opgeschreven. Hier is het.'

Lars bekeek het boodschappenbriefje en zei: 'Aardappelen, vastkokend, zak grote uien, potje rode bieten en een doos eieren. Je gaat pyttipanna maken. Lekker.'

'Blij toe dat er hier in huis nog iemand is die de Zweedse keuken waardeert,' zei Carola, terwijl ze haar schoenen uitdeed.

'De cornflakes zijn ook op, mam.'

'Dat lijkt me sterk. Gisteren stonden er nog twee pakken in de voorraadkast.'

'Oh, ja, daar heb ik nog niet gekeken.'

'Neem nog maar wel een pak melk en een fles cola mee. Hier is twintig euro, dat moet genoeg zijn.'

Terwijl Lars het briefje wegstopte, liep zijn moeder door naar de keuken. Daar bleef ze even staan kijken naar haar dochter, die met dopjes in haar oren naar muziek zat te luisteren. Vlak voor Beatrice bleef ze staan, tot die opschrok.

'Oh, sorry, ik had je niet gehoord, mam.'

'Goeiemorgen, Bea. Heeft je vader gezien wat je nu aanhebt?'

'Nee, hij was al weg toen ik beneden kwam,' zei Beatrice met een volmaakt onschuldig gezicht.

'Gelukkig maar, want hoewel je er beeldschoon uitziet, denk ik niet dat hij het erg gewaardeerd had, dat zijn dochter haar vrouwelijkheid zo tentoonstelt.'

Beatrice keek haar moeder even onderzoekend aan, voor ze vroeg: 'Denk je dat het té is?'

'Ach, je rok zit zeker een centimeter onder je kruis, dus zolang je rechtop blijft staan is er niets aan de hand. En als je een schoon slipje draagt, zit je op de fiets ook wel goed.'

'Ooh, mam!' riep Beatrice boos. 'Al goed, ik trek er wel een legging onder aan.'

Terwijl Beatrice naar boven stormde, dacht Lars: ma is geniaal.

‘Wat sta je te dromen?’ vroeg Carola. ‘Moet je niet naar school?’

‘Ja, maar ik wacht even op Bea.’

‘Sinds wanneer staat zij jou toe om met haar mee op te fietsen?’

‘Ik moet haar nog iets geven,’ zei Lars, terughoudend.

‘Laat me raden. Ze heeft geld nodig.’

‘Ik schiet haar alleen tot volgende week zaterdag wat voor,’ zei Lars op verdedigende toon.

‘Is Lars Anker ineens bankier geworden?’

‘Nee, maar ...’

‘Ga maar naar school, Lars. Ik vang je zus wel op.’

Fietsen naar school was vanuit de wijk Groenord een tochtje van niks. De Albert Schweitzerbrug over, het fietstunneltje door, de Eisenhowerlaan oversteken en dan naar het Alphens Lyceum. Het enige probleem onderweg was dat er nog een paar honderd andere fietsers waren, die op hetzelfde moment dezelfde route namen. Om die drukte voor te blijven, ging Lars meestal zo vroeg mogelijk naar school. Bijkomend voordeel was ook dat de fietsenstalling dan nog niet zo vol was, dat je je fiets alleen nog helemaal achterin kwijt kon. Vandaag was hij niet vroeg, omdat de brug nogal lang had opengestaan.

Terwijl hij zijn fiets op slot zette, hoorde hij de eerste bel al gaan. Hij liep met de stroom mee naar binnen, propte zijn jas in zijn kluisje en ging naar de eerste verdieping.

Wiskunde, een van zijn favoriete vakken, was goed te doen op de vroege morgen, vond Lars. De docent, meneer Wielinga, was er een van het oude stempel, die de klas goed onder controle had. Nu was dat in 3V1, met twintig leerlingen, niet zo’n

grote klus. Maar toch, als je het eerste uur rustig wakker wilde worden, was wiskunde beter dan geschiedenis. Daar wisten een aantal meiden de jonge docent regelmatig op de kast te krijgen.

‘Kom aan, dames en heren,’ zei meneer Wielinga. ‘Ga zitten en pak je spullen uit. Merel, Henk, tas van tafel.’

Lars luisterde met een half oor naar de dagopening. Zijn aandacht was meer gericht op Esmee, die in de middelste rij schuin voor hem zat. Niemand had vreemd opgekeken als zij broer en zus geweest waren. Ze hadden allebei hetzelfde vuurrode haar en een lichte huid. Het verschil zat in de kleur van hun ogen. Die van Lars waren grijsblauw, die van Esmee groen. En vooral door die ogen was Lars, in het diepste geheim, hopeloos op haar verliefd.

Ik wou dat ik iets tegen haar durfde te zeggen, dacht hij. Zonder dat mijn tong in de knoop raakte en mijn gezicht vuurrood werd. Ach, Esmee, kijk toch eens een keertje om.

Hij fantaseerde erover dat hij haar zag omkijken. Met een zucht sloeg hij zijn ogen op en tot zijn verbazing zag hij dat de mysterieuze groene ogen van Esmee echt op hem gericht waren. Hij kreeg een kop als een boei en keek snel weg.

‘Wat heb jij?’ fluisterde Hans die naast hem zat.

‘Niks,’ siste Lars terug.

Shit, shit, shit, dacht hij. Rood haar hebben is al een ramp, maar dat rood worden is megabalen.

Uit zijn ooghoek keek hij weer naar Esmee en zag dat zij ook vurig bloosde. Uiteraard was hij niet de enige die deze bijzondere verschijnselen waren opgevallen. Na de les, op weg naar de gymzaal, riep Mira: ‘Esmee en Lars, kijk elkaar nog eens aan!’

Beiden keken om naar Mira en kleurden tegelijk vuurrood. De rest van de klas barstte in lachen uit.

Lars keek Esmee aan en haalde verontschuldigend zijn schouders op. Esmee draaide zich om en liep kwaad weg.

‘Ojee! De vurige geliefden hebben mot!’

‘Houd je stomme bek, Mira!’ schreeuwde Esmee woest.

Lars zei niets en keek Mira alleen minachtend aan.

‘Wat?’ riep Mira uit. ‘Ik weet wat ik zie, hoor. Geef nou maar toe dat je op haar valt.’

Lars haalde zijn schouders op, draaide zich om en liep door. Maar daarmee was de kous niet af. Even later moest mevrouw Bollaard, de gymdocent, Esmee en Mira uit elkaar halen. Mira had in de kleedkamer een zuigende opmerking gemaakt over luciferkoppen. Esmee had geantwoord: ‘Beter een luciferkop dan een slettebak.’ Een tel later waren ze elkaar in de haren gevlogen. Letterlijk.

Het duurde even voor mevrouw Bollaard helder had waar de ruzie over ging. Daarna stuurde ze Mira naar de conciërge om twee diepe krassen op haar gezicht te laten verzorgen. Esmee werd apart in een hoek van de gymzaal neergezet en moest strafwerk schrijven.

Lars zag haar af en toe in zijn richting kijken. De duistere blikken die ze hem toewierp, spraken boekdelen.

Shit, shit, Mira, dacht hij kwaad. Bedankt, trut! Nu kan ik het helemaal wel vergeten bij Esmee.

‘Lars, opletten!’ riep Bollaard. ‘Dromen doe je maar in je eigen tijd. Dit is mijn tijd.’

Ze liet een basketbal stuiten en zei: ‘Shooting hoops. President Obama doet het in zijn vrije tijd. LeBron James is er steengoed in. Wie weet wat ik bedoel?’

‘Ik!’ riep Hans, die een fanatieke basketballer was.

‘Laat maar zien, Hans,’ zei Bollaard en wierp hem de bal toe. ‘Eerst maar vanaf de vrije worplijn.’

Hans wist zijn bal precies in de basket te werpen.

‘Netjes gedaan, Hans. Allemaal, let even goed op. Gebruik je goede arm. Dus ben je rechts, dan begin je zo. Ben je links dan is dit je beginpositie.’

Weet ik, dacht Lars. Maar wat ik weet helpt niet.

Zijn eerste twee worpen stuitten af op het bord, de derde op de ring van de basket.

‘Lars,’ zei Bollaard, ‘je staat goed, je beweegt goed, maar je gelooft er niet in. Je moet het schot visualiseren. Stel je voor hoe je de bal een zet geeft. Stel je de baan voor die de bal gaat en zie hem direct in de basket vallen. Geloof erin en doe het. Kom op, werpen.’

Lars zette zich in positie en keek over de bal heen naar de basket. Hij sloot heel kort zijn ogen en probeerde zich het schot precies voor te stellen. Toen hij het in gedachten voor zich zag, deed hij het. En tot zijn niet geringe verbazing vloog de bal de basket in. Precies zoals hij het zich had voorgesteld.

‘Zie je wel dat je het kan. Doe er nog maar een paar.’

Na zijn vierde succesvolle schot liep Lars met een brede grijns op zijn gezicht naar de anderen.

‘Vier keer op een rij!’ riep Hans. ‘Schrijf je maar in voor de NBA.’

‘Ja, hoor,’ lachte Lars.

‘Dames en heren! Allemaal op de driepuntlijn en om de beurt werpen. Hans, begin maar.’

Bij deze serie worpen waren er maar drie leerlingen succesvol. Met de hulp van visualisatie was Lars er daar een van. De vreugde over zijn plotselinge balvaardigheid werd wel wat gedempt door de boze, groene ogen van Esmee.

‘Tjee, dat ging goed, Lars,’ zei Hans, terwijl ze onder de douche stonden. ‘Bij de Tigers kunnen we iemand als jij goed gebruiken.’

‘Ik houd het bij voetbal, Hans. Voor basketbal ben ik ongeveer een meter tekort.’

‘Zolang je scoort, interesseert dat helemaal niemand.’

‘Misschien niet, maar voetbal vind ik nu eenmaal leuker.’

Even later, in de eerste pauze, stonden Lars en Hans en nog twee andere jongens uit de klas op het plein.

‘Zeg,’ vroeg Hans, ‘niet om lullig te doen, maar waarom werd jij in de klas ineens zo rood?’

‘En waarom kreeg Esmee tegelijk ook zo’n rooie kop?’ vroeg een van de andere jongens. ‘Hebben jullie samen wat?’

‘Tja,’ zei Hans, ‘dat wou ik niet vragen, maar ik ben er wel nieuwsgierig naar.’

‘We hebben niks,’ zei Lars, narrig.

‘Maar geef toe,’ zei Hans, ‘je zou willen dat het wel zo was.’

‘Ach,’ zuchtte Lars, ‘de kans daarop is nul komma nul.’

‘Misschien moet je het net zo doen als bij het basketbal.’

‘Wat bedoel je?’

‘Visualiseren,’ zei Hans. ‘Toen je dat deed, scoorde je direct.’

‘Ik denk niet dat het met meiden versieren ook zo werkt,’ zei Lars. Toch bleef de opmerking van Hans hem bij.

Na de pauze, bij Duits, vroeg de docent, meneer Van Boven, aan Mira naar de krabwonden op haar gezicht.

Mira antwoordde: ‘Der roten Armee hat mich angegriffen.’

‘Ach, so ...’ begon Van Boven, maar hij werd onderbroken door Esmee, die over haar schouder naar Mira riep: ‘Bitte sehr, du Miststück.’

‘Dat is genoeg, Esmee,’ zei Van Boven. ‘Ik ben vereerd met het feit dat jullie elkaar in het Duits voor rotte vis kunnen uitmaken, maar ik stel toch voor dat jullie deze ruzie zo snel mogelijk bijleggen. Kan ik daarop vertrouwen? Mira?’

‘Natuurlijk, meneer,’ zei Mira. ‘Het was maar een geintje.’

‘Esmee?’

‘Als zij ophoudt met haar stomme geintjes, heb ik geen ruzie met haar,’ antwoordde Esmee fel.

‘Kun jij dat, Mira?’ vroeg Van Boven.

‘Ja, meneer,’ zei Mira.

Erg overtuigend klonk het niet.

Iemand zou hare majesteit Mira eens flink voor schut moeten zetten, dacht Lars.

In de grote pauze zag hij Mira in haar kringetje van trouwe volgelingen staan. Ze was te ver weg om te horen wat ze zei, maar uit de gebaren maakte Lars op, dat ze haar beklag deed over Esmee.

Die is wat rottigs van plan, dacht hij. Esmee is nog niet van supertrut Mira af.

Lars zag een duif neerstrijken op de dakrand van het laboratorium. Hij keek er even naar en stelde zich voor dat de duif zou opvliegen en daarbij een witte flodder op Mira zou deponeren. Hij was in gedachten zo met dat beeld bezig, dat hij pas merkte wat er gebeurde, toen Hans hem aanstootte.

‘Lars, kijk dan,’ zei Hans en wees op een groepje meiden die om Mira heen stonden. ‘Mira heeft duidelijk haar dag niet.’

‘Hoezo?’

‘Eerst krijgt ze van jouw vriendin twee strepen op haar gezicht. En nu wordt ze door een vogel bescheten.’

Lars keek Hans verbijsterd aan en stamelde: ‘Dat meen je niet.’

‘Dus wel,’ zei Hans. ‘En zo te zien brandt het als de pest, want ze loopt te janken. Zal je vriendin leuk vinden.’

‘Esmee is mijn vriendin niet,’ snauwde Lars.

‘Maar dat wil je wel,’ zei Hans met een grijns.

Lars stond op, liep nijdig naar binnen en dacht: wat een gezeik! Allemaal de schuld van die mega-supertrut Mira. Ik hoop dat die duivenstront op haar rottige pesttong terechtgekomen is.

Bij muziek zag hij dat Mira ontbrak. Een van haar vriendinnen wist te melden dat Mira naar het ziekenhuis was, omdat ze iets in haar oog had gekregen.

Goed zo, dacht Lars. Maar wel raar dat ik me voorstelde dat die duif op haar scheidt en dat het dan ook echt gebeurde. Het

bestaat niet dat ik een duif kan besturen. No way! Gewoon puur toeval. Toch?

Een uur later reed hij naar huis. Op de brug schoot hem te binnen dat hij boodschappen moest halen. Hij fietste door naar het winkelcentrum en zette zijn fiets in een rek voor de Jumbo. In de winkel pakte hij een mandje en werkte het boodschappenbriefje af.

De cola in het rek was bijna op, daarom moest hij diep vooroverbukken. Hij pakte een fles, deed hem in zijn mand en stond op. Vlak voor hem stond Esmee. Ze keken elkaar aan en werden beiden rood.

‘Wat doe jij hier?’ vroeg ze, blijkbaar nog steeds boos. ‘Loop je mij soms achterna?’

Lars zocht wanhopig naar woorden en liet dan maar zijn boodschappenbriefje zien. ‘Ik euh ... doe boodschappen, Esmee. Mijn moeder heeft nachtdienst.’

‘Hmm, is dat zo. Nou, blijf uit mijn buurt!’

‘Sorry, Esmee,’ zei Lars tot zijn eigen verbazing. ‘Vanochtend zag ik je omkijken. Dat verraste mij. En ... omdat ik je aardig vind, werd ik zo rood als een kreeft. Ik kan er ook niks aan doen dat Mira zo’n megatrut is.’

‘Jij vindt mij aardig?’ vroeg Esmee met verbaasd opgetrokken wenkbrauwen.

Lars knikte even, terwijl hij zijn hart in zijn keel voelde kloppen.

Esmee keek hem met haar groene ogen indringend aan en zei dan: ‘Shit! Zeg dat nog eens tegen me, wanneer ik niet meer zo kwaad ben.’

Daarop draaide ze zich om en liep weg.

Lars keek haar in volkomen verbijstering na.

Wat bedoelt ze, dacht hij. Als ze niet kwaad is, mag ik zeggen dat ik haar aardig vind? En dan? Vindt ze mij ...

‘Zeg, knul, was je van plan hier nog lang te blijven staan?’

Lars keek om en zag een oudere man staan.

‘Oh, sorry, meneer,’ stamelde hij. ‘Ik moet cola hebben en die heb ik al, maar ...’

‘Toen zag je dat meisje,’ zei de man met een glimlach. ‘Ik begriep het. Ach, de liefde. Mooi, maar reuze verwarrend.’

Lars greep in lichte paniek zijn mandje en haastte zich weg. In een soort roes fietste hij naar huis. Daar merkte hij dat hij het potje met rode bieten was vergeten. Mopperend reed hij weer terug naar het winkelcentrum om het vergeten potje op te halen.

Hij dacht: als alleen praten met Esmee me al zo ondersteboven blaast, wat gebeurt me dan als ... niet aan denken!

Het huiswerk voor vrijdag kostte hem zoals gewoonlijk niet veel tijd en aandacht. Dat was maar goed ook, want hij zat meer doelloos voor zich uit te staren dan dat hij wat deed. Toen zijn moeder riep dat het eten klaar was, deed hij zijn geschiedenisboek met een zucht dicht. De laatste twee opgaven maakte hij na de training wel.

Wat er aan tafel gezegd werd ging grotendeels aan hem voorbij. Het verhaal van zijn moeder over een dronken patiënt hoorde hij niet. En zijn vader moest hem twee keer vragen wat hij van plan was met zijn lege bord, voor hij opkeek.

‘Ik vroeg wat je aan het doen bent? Je zit met je vork op een leeg bord te tikken.’

Lars keek naar zijn bord, dat inderdaad leeg was, en keek daarna zijn vader wat schaapachtig aan.

‘Ik zat even met mijn gedachten ergens anders,’ zei hij.

‘Oh? Wat kan jouw gedachten afleiden van eten?’

‘Je kunt beter vragen wie, pa,’ zei Beatrice.

Lars wierp haar een giftige blik toe en dacht: tjeft op, trut!

‘Aha!’ riep Beatrice triomfantelijk uit. ‘Zie je wel. Hij is verliefd!’

‘Als dat zo is, Bea,’ zei moeder Carola, ‘vind ik dat jij Lars daarmee niet mag pesten. Ik hoop dat ik duidelijk ben?’

‘Ja, mam,’ zei Beatrice.

‘Tack!’ zei Carola in het Zweeds op scherpe toon.

Beatrice kroop direct in haar schulp, want ze wist dat haar moeder alleen in Zweeds verviel als ze kwaad was.

‘Wel bekome,’ zei Carola even later.

Lars verdween direct naar zijn kamer, haalde zijn sporttas met zijn voetbalspullen op en fietste naar de training. Daar kreeg hij zichzelf pas weer wat in de hand.

Bij het warmlopen dacht hij: stel nou dat het visualiseren ook met voetbal werkt. Hoe moet ik dat dan doen? Ik kan moeilijk even stil blijven staan en me voorstellen dat ik een bal langs de keeper schiet. Hmm, wanneer kan ik me een paar tellen concentreren? Een bal in de drukte aannemen, terwijl je door een tegenstander wordt aangevallen, geeft weinig ruimte. Misschien tijdens een dribbel. Ja, wie weet.

‘Oké, mannen,’ riep de trainer. ‘Potje lummelen. Lars, jij begint.’

Klootzak, dacht Lars. Altijd moet je mij hebben. Hmm, misschien kan ik me hier ook uit visualiseren.

De bal werd een paar keer heen en weer gespeeld, tot hij terecht kwam bij Chris, de zoon van de trainer. En dat was precies de jongen waarbij Lars zich had voorgesteld, dat hij de bal recht in zijn voeten zou spelen. Chris haalde uit, maar maaide half over de bal heen. En Lars onderschepte met een grijns de bal.

Het werkt, dacht hij opgetogen. Kijken wat ik er nog meer mee kan doen.

Het bleek heel wat, maar de trainer was er niet van onder de indruk.

‘Verdomme, Lars! Je opdracht was een voorzet op maat. Geen zwabberbal, die puur toevallig het doel in zwiept. Overnieuw!’

Lars gaf tweemaal een perfecte voorzet, maar vreemd genoeg maaide Chris er steeds overheen. Bij het ophalen van een afgezwaaide bal liet Lars zien dat zijn zwabberbal geen toeval was. Van ruim twintig meter haalde hij uit met een hoge bal, die buiten bereik van de graaiende handen van de keeper het doel in verdween.

‘Dat doe je geen tweede keer,’ riep de keeper uit.

‘Mag ik het proberen?’ vroeg Lars aan de trainer.

‘Vanaf de middenlijn, opschepper!’ zei de trainer. ‘Ga je gang.’

Lars liep met de bal aan de voet naar de middenlijn en concentreerde zich. Hij stelde zich een hoge bal voor die op het laatste moment wegdraaide van de keeper. Toen hij het voor zich zag, nam hij een aanloop en haalde uit. Hij keek de bal na en zag hoe de keeper de vallende bal stond op te wachten. De keeper zag tot zijn verbijstering de bal ineens van richting veranderen en met een vreemde stuit het doel in verdwijnen. Het bleef even stil voor de rest van het team in gejuich uitbarstte.

Als ik dit kan, sta ik volgend seizoen in het shirt van Feyenoord, dacht Lars triomfantelijk.

Thuis vertelde Lars zijn bijzondere prestatie op de training in geuren en kleuren.

‘Vanaf de middenlijn?’ vroeg zijn vader sceptisch. ‘Dat is wel heel ver. Weet je dat wel zeker?’

‘Vraag het maar aan de anderen, pa,’ zei Lars uitgelaten. ‘En zaterdag mag ik eindelijk op rechts opkomende middenvelder spelen. Kan ik net als Robben met de bal opkomen, naar binnen zwenken en hem dan vol in de kruising jagen.’

‘Robben, hè. Nou ja, je hebt in ieder geval zijn loopvermogen en ook zijn schriële lichaamsbouw.’

‘Nou, Evert!’ zei Carola, afkeurend. ‘Weet je wat, Lars, we zouden zaterdag eigenlijk een nieuwe bank gaan uitzoeken, maar dat heeft geen haast. Hoe laat moet je spelen?’

‘Halftwee. En we spelen thuis.’

‘Mooi zo. Zaterdagmiddag staan wij langs de lijn.’

‘Jij wilt naar een voetbalwedstrijd kijken?’ vroeg Evert verbaasd. ‘Nog even en dan zitten we samen in de Kuip!’

‘Ik wil onze zoon zien spelen. Gemangeld worden tussen een horde dronken supporters zie ik niet zitten.’

‘Dat valt best mee. Vorige week wonnen we nog met 3-0 van Excelsior. Geen centje pijn met het Legioen.’

‘Dat is ook wel eens anders.’

‘Het spel is soms ook niet om aan te gluren. Maar die beker gaan we dit jaar pakken.’

‘Kun je niet aan een extra kaartje komen?’ vroeg Carola. ‘Dan kun je met allebei je zoons gaan.’

‘Weinig kans,’ zei Evert. ‘Alles is allang uitverkocht. Maar ik heb maten, die me nog iets schuldig zijn. Ik beloof niks, maar ik ga kijken.’

‘Yes! Alvast hartstikke bedankt, pa.’

‘Al goed, nou, naar bed, anders ben je morgen niet op tijd wakker om die zes kilometer te rennen.’

‘Oké, welterusten.’

Tijdens het tandenpoetsen keek hij naar zijn spiegelbeeld.

Tjee, dacht hij, pa gaat een kaartje voor de bekerfinale ritse-len. Met een beetje mazzel zit ik straks met pa en Harald in de Kuip. En wie weet, komen ze over een paar jaar wel voor mij naar de Kuip.

Ach, elke jongen heeft zo zijn dromen. Lars kon in ieder geval zeggen dat hij ooit, zij het in een droom, achter zijn held Dirk Kuyt de tunnel was uitgelopen, terwijl het *Hand in Hand* uit de stadionspeakers van de Kuip schalde.

Terwijl Lars zijn dromen droomde, stonden de twee Wachters van de Tijd voor de Tijdmeester. De Wachter van het verleden

was een oude vrouw, die geheel in het zwart gekleed ging. De Wachter van de toekomst was een rijzige vrouw, met lang, golvend blond haar en gekleed in stralend wit. De Tijdmeester was zoals altijd gehuld in een donkergrijze mantel met een grote kap. Niemand had ooit zijn, of wellicht haar, gezicht gezien.

‘Spreek,’ zei de Tijdmeester.

‘Een mensenkind ontwikkelt een gevaarlijke mutatie,’ zei de Wachter van het verleden. ‘Hij zal straks de tijdlijnen naar zijn wil kunnen buigen. Als de Verdelgers hem ontdekken ...’

‘We begrijpen het gevaar, vrouwe Urda,’ onderbrak de Tijdmeester haar. ‘Vrouwe Skulda, een mutant die tijdlijnen naar zijn wil buigt, kan onmogelijk voor uw Tijdelfen verborgen zijn gebleven. Waarom hebt u dit niet voorzien en gemeld?’

‘Zijn tijdlijn is kort en onbetekenend, Tijdmeester,’ antwoordde de Wachter van de toekomst. ‘Hij zal binnenkort sterven. Helaas.’

‘Waarom “helaas”?’ vroeg de Tijdmeester.

‘Er is een tijdlijn waarin hij de ontwikkeling van de technologie mogelijk maakt, die de mensheid haar plaats zal geven in het universum.’

‘En juist deze jongen komt om?’ vroeg de Tijdmeester.

‘Een gelukkig toeval,’ zei de Wachter van het verleden.

‘Of eerder een ramp,’ zei de Wachter van de toekomst. ‘De mensen van de aarde hebben nog een kleine eeuw om hun weg naar de sterren te vinden. Zo niet, dan hebben zij geen toekomst.’

2. Onverwerkte trauma's

De volgende morgen was het koud en er viel een miezerig mot-regentje. Toch rende Lars zijn vaste rondje: langs de Oude Rijn, via de Pim Mulierstraat naar het Limescollege, dan langs de President Kennedylaan, het Dijkslootpad en via het Amerpad terug naar Groenoord. Een rondje van zes kilometer waar hij een half uur over deed. Het meeste was vlak terrein, behalve het Dijkslootpad, waar hij in de woorden van zijn Rotterdamse opa een paar keer een 'hol' op, en af, moest. Onderweg liet hij zijn gedachten gaan over zijn onverwachte vaardigheden.

Hoe werkt dat visualiseren, dacht hij. Ik heb me vroeger ook van alles voorgesteld, maar toen gebeurde er niets bijzonders. Waarom dan nu wel? Ik stel me voor dat ik een basketbal perfect in de basket laat vallen, en poef: het gebeurt. En bij voetbal werkt het ook. Die hoge bal, ik zag hem met effect van de grond opstuiten, volkomen buiten bereik van de keeper. Het was een megakick! Maar zou het iets zijn dat blijft? Of sta ik morgen, als mijn vader en moeder toekijken, ineens voor paal?

Zo in zichzelf piekerend rende hij verder. Veel oog voor zijn omgeving had hij niet. Maar onderweg, ter hoogte van de maisonnettes aan de Lauwers, waren er wel groene ogen die hem zagen gaan. Lars was zich er niet van bewust. En al helemaal niet dat het meisje met haar groene ogen dacht: irritant leuke knul, waag het niet om mij vandaag weer zo aan te kijken.

Een dik uur later zette Lars zijn fiets in het rek. Hij was deze keer wel vroeg. Normaal bleef hij buiten op zijn klasgenoten wachten, maar omdat het regende ging hij nu naar binnen. In de aula zocht hij een rustig plekje en bleef daar wachten. De eerste die hem in de stroom van leerlingen opviel was Esmee. Hij zag haar rode haar en keek snel naar de grond. Vanuit een ooghoek zag hij dat ze de aula rondkeek, dan ineens haar hoofd afwendde en wegliep.

Vreemd, dacht Lars. Maar ja, het is een meisje. Straks in de klas maar goed opletten. Als ze nog kwaad is, zeg ik niks. Als ze niet meer kwaad is ... Shit. Ik wacht wel een paar jaar.

Bij de eerste bel liep hij de trap op. Een aantal treden lager zag hij Mira lopen. Ze had een ooglap op haar rechteroog.

Pech voor jou, trut, dacht Lars. Ik wed dat Henk straks iets roept over *Pirates of the Caribbean*.

Het werd iets anders. Toen mevrouw De Boer, van Nederlands, aan Mira vroeg wat er aan de hand was, riep een van de jongens: 'Roekoe!'

Er werd gelachen en gegniffeld. Lars grijnsde verscholen. En uit een ooghoek zag hij dat Esmee dat ook deed.

Mira was laaiend. Ze sprong op en riep: 'Wie zei dat!'

Het hielp haar niet echt. Het 'roekoe' bleef klinken.

Lars en Esmee slaagden er de eerste twee uren in om elkaar niet te zien. Dat veranderde tijdens het derde uur. Bij levensbeschouwelijke vorming, of levo, kreeg de klas een opdracht waar in groepjes aan gewerkt moest worden.

'Deze levoles is de laatste les voor de meivakantie,' zei meneer Springer. 'Volgende week is er de excursie naar Lille. De week daarna is het de laatste schooldag voor de examenklassen. Ik weet niet welke stunt er staat gepland, maar van lesgeven zal niet veel terechtkomen.'

'Vinden wij niet erg hoor, meneer,' riep Hans met een grijns.

'Joh, dat is onverwacht. Maar goed, de week na de meivakantie is de groene week. In die week neem ik jullie mee naar de moskee.'

'Waarom naar de moskee, meneer?' riep Henk.

'Met welk onderwerp zijn we in deze weken bezig, Henk?'

'Ja, met de islam.'

'Vandaar dat jullie naar de moskee gaan. De opdracht kun je vinden in je studiewijzer. Maar omdat er een paar lessen uitvalen, gaan we opdracht 2, het moskeebezoek, en opdracht 3, de

presentatie over een onderwerp dat met islam te maken heeft, combineren. Duidelijk?’

Er waren nog een aantal zaken niet duidelijk, maar na een paar minuten zei meneer Springer: ‘Oké, wees maar weer stil. Ja, jij ook, Henk. Goed. Jullie gaan groepjes vormen. Jullie zijn met veertien meiden en zes jongens en ik wil graag een evenwichtige verdeling. Ik wil dat jullie vijf groepen van vier maken. Maximaal drie meiden per groep en minstens een jongen. Als jullie er zelf niet uitkomen, dan roep je mijn hulp maar in. Ga je gang.’

Groepjes vormen in een klas is voor sommige leerlingen altijd weer een frustrerende zaak. Vrienden en vriendinnen hokken bij elkaar en wat overblijft is tot elkaar veroordeeld. Lars en Hans zochten meestal elkaar op. De twee meisjes die erbij kwamen, vielen in de categorie van hen die overbleven. Dat waren Fatima en Esmee.

Het eerste dat Esmee zei was: ‘Ik wil geen gezeik!’

Ze zei het ferm en keek vooral Hans aan.

‘Tuurlijk, Esmee,’ zei Hans. ‘Geen gezeik. Euh, Fatima? Jij weet natuurlijk veel over de islam.’

‘Wat wil je daarmee zeggen?’ vroeg Fatima op scherpe toon. ‘Denk maar niet dat ik meer ga doen om dat ik toevallig moslim ben.’

‘Nee, dat bedoel ik niet,’ zei Hans snel. ‘Maar jij weet er duidelijk meer van dan wij. Die moskee heb jij waarschijnlijk al wel honderd keer gezien.’

‘Niet dus,’ zei Fatima. ‘Kijk maar in de opdracht. We gaan naar de Turkse moskee. Ik hoor bij de El-Fath moskee.’

‘Oké, maar ...’

‘Jongelui,’ riep meneer Springer. ‘Zo te zien heeft iedereen een groepje gevonden. Ik deel nu bladen rond. Ik wil dat jullie eerst je namen op dat blad schrijven. Daarna ga je samen opdracht 2 in de studiewijzer lezen. Vervolgens bespreek je het

eerste deel van de opdracht en schrijf je jullie antwoorden op. Dan maak je een voorlopige planning voor de presentatie. Noteer wie wat doet en wanneer het klaar moet zijn. Denk eraan dat jullie na de groene week het eerste deel van opdracht 3 moeten kunnen laten zien. Als de planning klaar is, mogen jullie verder werken aan je levensvisieboek. Tot zover duidelijk?’

Dat was het, al had Lars wel een vraag. Niet aan de docent, maar aan zichzelf. Hoe kan ik tegen haar praten zonder weer op standje vuurtoren te springen?

Dat had Esmee zich ook afgevraagd. Haar oplossing was Lars niet aan te kijken en als ze wat moest zeggen, dat zo bits mogelijk te doen.

‘Wat verwacht je van het moskee bezoek?’ las Hans. ‘Leg uit. Wat een stomme vraag.’

‘Hoezo, stomme vraag,’ vroeg Fatima. ‘Als ik ergens heen moet, waar ik nooit ben geweest, dan kan ik mezelf toch afvragen wat ik ervan verwacht?’

‘Nou, ik verwacht er helemaal niks van,’ zei Hans.

‘Schrijf op,’ zei Lars. ‘En leg uit waarom je er niks van verwacht.’

‘Ja, precies!’ zei Esmee. ‘Want een verwachting heeft met jou te maken, niet met de moskee.’

‘Wat zeg jij, Lars?’ vroeg Fatima.

Lars haalde kort zijn schouders op en zei: ‘Het zal er wel mooi zijn. Ik verwacht dat we onze schoenen uit moeten doen en dat er iemand een heel verhaal gaat houden over wat ze allemaal in die moskee doen. Dat lijkt me helemaal niet interessant, maar ik kan me vergissen.’

‘Waarom vind jij dat niet interessant?’ vroeg Fatima.

‘Religie is prima, maar voor mij hoeft het niet,’ zei Lars. ‘Dat kan te maken met de verhalen van mijn vader. Hij is militair geweest. Heeft in Kroatië en Bosnië gezeten. Hij heeft de pest aan alles dat met godsdienst te maken heeft. Islam, christen-

dom, maakt niet uit, volgens hem draait het altijd uit op elkaar opblazen.'

'Islam heeft niets met oorlog en geweld te maken,' zei Fatima fel. 'Wie iemand doodmaakt, is geen moslim!'

'Christenen zouden hun vijanden moeten liefhebben,' zei Lars schouderophalend. 'Maar de christelijke Serviërs hebben toch duizenden moslims vermoord. Religie is volgens mijn pa altijd een recept voor massamoord.'

'Dat ben ik niet met je vader eens,' zei Esmee. 'Dictators hebben echt geen religie nodig om miljoenen af te slachten. Denk maar aan Hitler, Stalin en Mao.'

'Dat klinkt interessant,' hoorden ze meneer Springer zeggen. 'Maar misschien is dat iets voor een ander moment. Concentreer je op de opdracht. Wat verwacht je van het moskeebezoek en leg dat uit.'

In de pauze zei Hans: 'Geef toe. Ik heb niks gezegd.'

Lars mompelde iets en nam een hap brood.

'Ik héb toch niks gezegd? Of wel.'

'Jij hebt nadrukkelijk niks gezegd,' mopperde Lars.

'Dat bedoel ik. Jij geeft een pen door en raakt toevallig haar hand aan. En hoppa! Twee rode koppies. Dat ging uiteraard niet onopgemerkt. Laat het maar aan Mira over om op het verkeerde moment een rotopmerking te maken. Maar ik zei niets.'

'Ja, dat weet ik nu wel. En Mira mag van mij heel diep in de stront zakken. Shit, wat een überbitch.'

'Een voordeel heeft het trouwens wel,' zei Hans.

'Een voordeel? Dat Mira ons vergelijkt met lichtjes op de Wallen?'

'Ja. Jullie hebben nu een gezamenlijke vijand. Dat verbindt.'

'Ja, vast,' mopperde Lars.

Hij keek de aula rond en zag Esmee tegen een pilaar leunen. Zij keek strak voor zich uit en haar gezicht stond op onweer.

Nog even en ze vliegt Mira aan, dacht Lars. Dat zou haar waarschijnlijk een schorsing opleveren. Hoe kan ik dat voorkomen?

Verderop in de aula zag hij Mira aan een tafeltje zitten. Uiteraard omringd door haar trouwe aanhang.

Stel je voor, dacht hij, dat visualiseren echt werkt. Hoe zet ik Mira voor schut? Ja, ik denk dat ze ineens heel dringend moet piesen. En dat ze het niet meer kan ophouden. Hij zag in gedachten voor zich, hoe ze snel opstond, en ...

De bel ging. Hij liet zijn fantasie over Mira los, stond op en liep weg. Net toen hij langs de conciërge liep, hoorde hij achter zich een gil. Iedereen in de aula keek om en zag Mira huilend van de pijn op de grond liggen. Ze klemde haar pols tegen haar borst. Lars viel direct de donkere plek in haar spijkerbroek op.

Krijg nou wat, dacht hij geschrokken. Het werkt echt!

Hij keek rond tot hij Esmee zag staan. Lars probeerde van haar gezicht te lezen, wat ze dacht, maar dat leverde niets op.

Nou ja, dacht hij. Esmee hoeft Mira in ieder geval niet meer te grazen te nemen.

Direct na de pauze had 3V1 informatica. Tegen het eind van de les kwam meneer Dijkstra, de unitleider van de vwo-onderbouw, de klas binnen. Hij vertelde dat Mira naar het ziekenhuis in Leiderdorp gebracht was, omdat ze zeer waarschijnlijk haar pols had gebroken.

Dat was niet de bedoeling, dacht Lars.

‘Meneer?’ vroeg een van Mira’s vriendinnen. ‘Kan ze dan nog wel viool spelen?’

‘Dat weet ik echt niet, Merel,’ zei meneer Dijkstra. ‘Daar is het ook nog veel te vroeg voor. Laten we er het beste maar hopen.’

‘Het was een trut,’ fluisterde Hans. ‘Maar wel een supertalent met die viool van haar.’

Shit, dacht Lars. Ach, wat denk ik nou. Ik heb haar toch niet omvergeduwd. Ze is zelf gestruikeld.

Toch bleef er iets knagen.

In de grote pauze was Lars meestal te vinden in de voetbal-kooi, naast de fietsenstalling. Deze middag liep hij de kooi voorbij en ging naar de pontonbrug, die na het kraanongeluk over de Oude Rijn was gelegd. Hij liep de brug op, bleef halverwege staan en keek uit over het water. Na een tijdje hoorde hij iemand roepen: 'Hé, rooie.'

Hij keek om en zag Esmee op de kade staan. Ze had haar rode haren verborgen onder een capuchon. Hij liep naar haar toe en zei: 'Wie noem jij rooie, rooie?'

'Geen idee,' zei ze. Ze draaide zich om en liep weg.

Lars keek haar even verbaasd na tot hij een briefje zag liggen. Hij raapte het op en vouwde het open. Er stond een tekeningetje op. Een bruggetje, twee hoge bomen en twee mensen. Een meisje, dat haar gezicht had verborgen onder een capuchon, leunde op de brugleuning. Een jongen met een pet zat, half verscholen, naast de brug in het gras. De enige tekst van het briefje was: 15.45.

Juist, dacht Lars. Lekker duidelijk. Dat bruggetje ken ik. Het verbindt het Amerpad met het Dijkslootpad. Maar waarom zit ik verborgen in het gras terwijl zij op de brug staat? Hmm, meisjes ... Maar goed, dat tijdstip is tenminste duidelijk.

De twee laatste lessen, Frans en geschiedenis, duurden in de beleving van Lars oneindig lang. Op de eerste plaats omdat het hem veel moeite kostte om niet naar Esmee te kijken. Verder was hij razend nieuwsgierig naar wat zij om kwart voor vier van plan was. En tenslotte vond hij zowel Frans als geschiedenis een verspilling van zijn tijd. Toen de bel ging verzuchtte hij tegen Hans: 'Nog twee maanden en dan is geschiedenis voor mij echt voorgoed voorbij.'

‘Voor mij niet,’ zei Hans, terwijl hij zijn boek in zijn tas propte. ‘Ik ga economie en maatschappij doen. Daar is geschiedenis verplicht.’

‘Ik leef met je mee.’

‘Ik met jou. Natuur- en scheikunde, gruwelijk.’

Even later zat Lars op zijn fiets en reed naar huis. In de keuken kwam hij Beatrice tegen en zij keek hem met een brede grijns aan.

‘Ik weet het,’ zei ze.

‘Wat weet je?’

‘Hoe je geliefde heet. Esmee Dijkers. Al net zo’n rooie als jij.’

Lars keek haar met gespeelde verbazing aan en zei: ‘Is dat zo? Goh, dat wist ik niet. Misschien zou je het ook even tegen Esmee kunnen zeggen, want volgens mij weet ze nog niet dat ze mijn geliefde is.’

‘Mij houd je niet voor de gek, Larsje. Ik heb het uit zeer betrouwbare bron. Jullie hoeven elkaar alleen maar even aan te kijken en dan spatten de vlammen eraf.’

Lars trok zijn schouders op en liep weg.

‘Oeoh, Esmee,’ riep Beatrice hem na.

Trut, dacht hij nijdig. Ik krijg je nog wel. En ik weet ook hoe ik dat moet doen.

Hij liep zachtjes naar boven om zijn moeder niet wakker te maken. Uit zijn kast pakte hij een vaal jack en een pet met een lange klep.

Hij dacht: geen idee waarom het zo geheimzinnig moet, maar als de dame dat wil, dan doen we dat. Hmm, is dat eigenlijk wel verstandig? Doen wat zij vraagt. Straks ziet ze me nog als een watje.

Hij haalde zijn schouders op en dacht: niet zeuren, vriend. Je bent ook een watje als het om meiden gaat.

Om vijf over half vier zat hij in het gras naast de brug. Hij had de kraag van zijn jack omhooggeslagen en de pet zat diep in zijn ogen.

Nou, dame, hier ben ik dan.

De minuten duurden uren. Fietsers kwamen de brug over en sloegen af. Niemand zag hem zitten.

Dan hoorde hij zachte voetstappen op de brug. Vlak boven hem hielden ze stil. Hij hoorde Esmee zeggen: 'Zit, Boy. Blijf zitten waar je zit, rooie, zeg niks en doe niks. Luister alleen. Ik laat onze hond uit. Hier op de brug blijf ik vaker even staan, dus valt het niet op. Als mijn moeder merkt dat ik hier met een jongen sta te praten, gaat ze helemaal uit haar dak. Ik vind het fijn dat je mij aardig vindt. Voor een jongen ben jij ook best wel aardig. Maar helaas kan het nu niks worden. Vorig jaar woonden wij nog in Leiden. Daar was een jongen die mij met Valentijn een roos liet bezorgen. Niet op school, maar bij mij thuis. Mijn moeder heeft me huisarrest gegeven en in de zomer zijn we hier naar Alphen verhuist. De reden is simpel: ik ben veertien en mijn moeder is achtentwintig. Zij is doodsbang dat ik, net als zij, verkracht zal worden. En nee, daar zie ik jou niet voor aan, maar mijn moeder wel. In haar ogen is iedere man, jong of oud, in principe een verkrachter, die het op haar dochter heeft voorzien. Dus, rooie, laat me met rust, want anders ben ik ineens met de noorderzon vertrokken. En dat zou ik heel erg vinden, want ik vind jou wel leuk. Misschien over een paar jaar, ik weet het niet. Blijf nog minstens tien minuten zitten. Ben je klaar, Boy? Kom, dan gaan we naar huis.'

Een hond gromde hees en voetstappen liepen de brug over.

Shit, hé, dacht Lars. Niet wat ik had verwacht. Een kind krijgen door een verkrachting als je veertien bent. Maar goed, wat moet ik nu doen? Ik kan me niet voorstellen dat ik Esmee een paar jaar kan negeren. Volgend jaar doet zij wel een ander profiel, maar deels zitten we weer in dezelfde klas. Hmm, pa zegt

altijd dat je het probleem moet aanpakken waar het zit. Het probleem zit niet bij Esmee. Haar moeder is het probleem, of beter gezegd: zij heeft een probleem. Een trauma door een verkrachting. En ze is doodsbang, dat haar dochter dat ook moet meemaken.

Lars glimlachte wrang en dacht: nou, Lars, je hebt het probleem helemaal helder. Nu alleen nog maar een oplossing zien te vinden.

Hij keek op zijn horloge en zag dat Esmee nog maar vier minuten weg was.

Ik mis haar nu al, dacht hij. Dat bijna onverschillige toontje, waarop zij even haar verhaal doet. Daar hoorde ik er een heleboel pijn in, vooral die van haar moeder. Wat zou haar moeder kunnen helpen? Hmm, misschien liefde? Wie weet. Ik zoek vanavond de gegevens van Esmee's moeder op en stel me voor dat ze verliefd wordt. Zij blij en hopelijk Esmee vrij.

Even later slenterde hij diep in gedachten verzonken terug naar huis. Bij de rotonde, vlakbij Groenoord, schrok hij uit zijn dagdromen op van iets dat op een groot insect leek. Hij bleef staan en sloeg ernaar, wat hem het leven redde. Een auto scheurde vlak voor hem langs.

'Hé, eikel!' schreeuwde Lars geschrokken. 'Dit is een zebra!'

De auto stopte met gierende banden, de bestuurder, een grote, kale man in dure kleren, stapte uit en schreeuwde: 'Je moet uit je doppen kijken! Klotejong!'

Daarna stapte hij weer in en scheurde weg.

Lars concentreerde zich en prentte het kenteken in zijn geheugen.

Jij krijgt bezoek van de collega's van mijn vader, kale neet. Hmm, dan moet ik wel getuigen hebben.

Hij keek om zich heen en zag een vrouw met een hondje lopen.

'Mevrouw,' riep Lars. 'Mag ik u wat vragen?'

‘Over die auto, waar je bijna onder zat, zeker.’

‘Ja, mevrouw. Ik heb het kenteken, maar zonder een getuige is dat niet genoeg. Zou ik uw naam als getuige mogen doorgeven?’

‘Liever niet,’ zei de vrouw. ‘Ik ken die man. Daar wil je geen ruzie mee krijgen. Sorry, knul. Wees blij dat het goed afgelopen is.’

‘Jammer,’ zei Lars nog, maar ze liep weg.

Nou ja, dan alleen maar een kenteken, dacht hij. Pa kan vast wel achterhalen wie die kloothommel is.

Maar dat viel tegen. Toen hij de tuin inliep, zag hij zijn moeder buiten staan. Ze hield een mobiel tegen haar oor en Lars hoorde haar zeggen: ‘U zult iemand anders moeten oproepen, want ik kan mijn kinderen vannacht niet alleen laten.’

Ojee, dacht Lars. Pa heeft het weer eens op zijn heupen.

‘Ja, het spijt mij ook, maar mijn gezin gaat voor. Goedendag.’ Ze verbrak de verbinding en keek Lars aan.

‘Je vader heeft bericht gehad dat een kameraad, uit de tijd dat hij bij de genie zat, zichzelf van het leven heeft beroofd.’

‘Tjee, mam, wat erg. Kan ik iets doen?’

‘Ga stil naar boven en laat je niet meer zien. Ik zorg er wel voor dat je wat te eten krijgt. En maak je geen zorgen, ik kan hem aan.’

Terwijl hij de trap opsloep hoorde hij zijn vader schreeuwen: ‘Hebben die gore ratten hem toch nog te pakken gekregen! Je geeft je beste jaren om iedereen veilig te houden en wat doet onze kloteregering voor ons? Geen ene zak! Ze laten je gewoon verrekken!’

Op de overloop kwam hij Beatrice tegen. Haar strakke gezicht en uitgelopen mascara spraken boekdelen. Zonder een woord liep ze naar haar kamer en deed deur zachtjes achter zich dicht. Dit was geen goed moment om de aandacht te trekken.

Op zijn kamer ging Lars achter zijn computer zitten en bleef een tijdje naar een leeg scherm staren.

‘Posttraumatische stressstoornis,’ zei hij zachtjes.

Iets waar pa van zegt dat hij er geen last van heeft, dacht hij. Maar anderen uit zijn eenheid wel. Hij noemt PTSS een bembom met tijdontsteker. Dit is de derde al die zelfmoord pleegt.

Met een zucht startte hij zijn computer op en even later liet hij Lara Croft haar heldendaden verrichten in Tomb Raider Legend. De koptelefoon sloot hem bijna volledig af van het geschreeuw, dat van beneden kwam. Na een paar minuten herinnerde hij zich wat hij voor Esmee’s moeder had bedacht. Hij sloot zijn spel af en begon een hoogst illegale zoektocht. Het kostte hem niet meer dan een kwartier, voor hij een goed beeld had van de moeder van Esmee. Yolanda Dijkers had duidelijk haar uiterlijk aan haar dochter doorgegeven. Dezelfde groene ogen, hetzelfde rode haar. Alleen lag er een harde trek op haar gezicht, die Esmee, gelukkig, miste. Mevrouw Dijkers was doktersassistent, en daar zag Lars een mogelijkheid.

Ze komt dus veel mensen tegen, dacht hij. Stel nou dat ze iemand ontmoet, waar ze verliefd op wordt. Dat is niet zo ver gezocht, toch? Of iemand waar ze mee samenwerkt. Ja, dat lijkt me een prima scenario. Esmee, wen er maar vast aan. Je moeder valt straks als een blok voor een huisarts in opleiding. Goed, terug naar Lara.

Een klein uur later zag Lars een lichtje aanflitsen. Een teken dat er iemand de trap opkwam en zijn geheime alarminstallatie had geactiveerd. Hij bleef spelen tot hij zijn moeder hoorde aankloppen.

‘Lars?’

‘Kom binnen, mam,’ zei Lars en zette zijn koptelefoon af.

Carola duwde de deur open. Ze bracht Lars een pizzadoos, met een bord en bestek. Er stonden ook twee Danootjes op.

‘Ik hoop dat het genoeg is, anders moet je straks nog maar wat boterhammen voor jezelf klaarmaken.’

‘Is goed, mam. Hoe gaat het met pa?’

‘Die tjockskalle is boos en dronken,’ zei Carola nijdig.

‘Tjockskalle?’ vroeg Lars.

‘Letterlijk: dikke kop,’ vertaalde Carola. ‘Hij blijft hardnekkig ontkennen dat hij last heeft van zijn oorlogservaringen. Terwijl het zo duidelijk is als wat. Als hij alleen maar eens wilde begrijpen dat PTSS geen toestand is voor wat hij “losers” noemt. Mensen zijn niet gemaakt voor oorlog! Het ergste is dat er waarschijnlijk niet meer dan vier sessies bij een psychotherapeut nodig zijn om hem weer op de rails te zetten.’

‘Vier sessies? Ik dacht dat psychotherapie altijd jaren duurde?’

‘Niet met EMDR,’ zei Carola. ‘Dat is een methode die met oogbeweging werkt. Maar nee, stoere, sterke Evert heeft dat niet nodig. Nou ja, dat is iets dat ik met hem ga uitvechten. En reken erop dat ik win.’

Terwijl zijn moeder dat zei, hoorden ze beiden iets rommel.

‘Zo te horen komt die pizza maar net op tijd,’ zei Carola met een glimlach. ‘Eet smakelijk, jonkie.’

Lars viel op zijn pizza aan of hij een week niet gegeten had. Pas bij het toetje begon hij over de dingen, die zijn moeder had gezegd, na te denken. En niet alleen daarover.

Ik weet dat het werkt. Esmee keek om toen ik me voorstelde, dat zij dat zou doen. Chris trapte over de bal heen, en die duif scheet Mira onder, net zoals ik me dat had voorgesteld. Stel nou dat ik echt vooraf kan bedenken wat mensen gaan doen. Kan ik dat dan ook niet voor pa doen? Volgens mij is het enige dat hij moet doen een afspraak maken bij een psychotherapeut. En niet bij defensie, want dat is, denk ik, voor hem te moeilijk. Goed, wie doet hier in de buurt dat EMDR?

Hij googelde de term EMDR met Alphen als uitgangspunt en vond een hele rij therapeuten.

Twee mannen en een hele reeks vrouwen, dacht hij. Moeilijk. Tegenover een man zal hij zich groot willen houden. Bij een vrouw zal hij denken dat ze niks van de situatie in het leger snapt. Eens kijken of er een tussen zit, die zelf ook militair is geweest.

Het duurde even voor hij iemand had gevonden. Een vrouw, dat wel, maar een die jaren als psycholoog bij defensie had gewerkt.

Dat moet haar worden, dacht Lars. Goed, nu eerst deze zoekopdracht netjes wissen, want als pa morgen toevallig zin krijgt mijn computer te bekijken moet hij dit niet vinden.

Even later sloot hij zijn computer af en ging op zijn bed zitten.

Pa is geen bal, waar je een schop tegen moet geven, dacht hij. Hij doet dingen, die hij zelf belangrijk vindt. Dus hoe krijg ik hem zover, dat hij op zoek gaat naar een therapeut? Hmm, ma zei dat hij een "tjockskalle" is. Hij wil niet, omdat hij denkt dat therapie alleen voor losers is. En hij is geen loser. Wat is hij dan wel, behalve koppig?

Lars liet zijn gedachten er een tijdje over gaan, tot hij ineens een idee kreeg.

Hij houdt van ma. Zij is het belangrijkste in zijn leven. Voor haar heeft hij zijn baan bij defensie opgezegd. Als hij moet kiezen tussen naar een therapeut gaan of ma kwijtraken, dan kiest hij vast voor het eerste. Tja, daar kan ik wat mee. Goed, hoe pak ik dit aan? Eerst een goed beeld van pa.

Dat was niet heel moeilijk. Hij sloot zijn ogen en begon zich zijn vader voor de geest te halen. Evert Anker, 1,86 lang, breed gebouwd, dikke armen met grote handen. Hij woog naar schatting 100 kilo. Hij had een breed gezicht, stevige kin en gladgeschoren wangen. Zijn ogen waren priemend blauw, en zijn haar

was kort opgeschoren met veel grijs erin. Door een ‘voorbij suizende granaatscherf’ miste hij een deel van zijn linker oor.

‘Een halve centimeter naar rechts en jullie waren er helemaal niet geweest,’ had Lars hem regelmatig horen zeggen. Meestal tijdens momenten dat hij meer had gedronken dan goed voor hem was.

Maar nooit als hij moet werken, dacht Lars. In het weekend, en ook niet altijd. Maar toch, zonder drank zit hij me voortdurend op mijn nek. Dit moet beter, dat moet anders. Met drank op is hij veel minder kritisch. Nou ja, dat is niet waar het om gaat. Dit is mijn pa, en al scheldt hij me soms helemaal verrot, ik wil hem niet kwijt.

Lars slikte iets weg, voor hij verder ging.

Goed, deze man gaat straks op internet op zoek naar een therapeut. Dat doet hij niet thuis, maar in een vrij tussenuurtje op zijn werk. En dat doet hij omdat hij doorheeft dat hij zijn geliefde Carola anders kwijtraakt. Dat is voor hem onverdraaglijk. Als hij naar een psycholoog zoekt, gebruikt hij de zoekterm EMDR. De enige die hem aanspreekt is die ex-majoor van de landmacht. Hij maakt een afspraak bij haar en hij gaat er ook heen. Niet omdat hij dat graag wil, nee, hij gaat omdat hij zich altijd aan zijn afspraken houdt. En als hij gaat doet hij ook wat deze vrouw hem zegt. Dat laatste omdat hij zijn geliefde Carola niet wil verliezen. Na de tweede sessie doet hij het omdat hij in de methode begint te geloven. Zo, dat is haast het script voor een film. Maar wie weet, als ik er echt in geloof, als ik me deze film zo goed mogelijk kan voorstellen, gebeurt het ook echt.

Opnieuw stonden de Wachters van de Tijd voor de Tijdmeester.

De Wachter van het verleden zei: ‘Mijn Tijdelfen hebben bij het snoeien het lijk van de mutant moeten opruimen. Zij heeft

een van haar dienaren in de tijdstroom laten ingrijpen. De mutant leeft nog!

‘Vrouw Skulda?’ vroeg de Tijdmeester. ‘Is dit waar?’

‘Ja, Tijdmeester. Een van mijn Tijdelfen heeft met een onbesuisde actie de mutant laten schrikken, zodat hij niet is verongelukt.’

‘En nu loopt er een ontwaakte mutant rond, een kind, met de macht van goden tot zijn beschikking!’ riep de Wachter van het verleden verontwaardigd uit. ‘De Verdelgers zullen jouw Elf dankbaar zijn!’

‘Hoe gevaarlijk kan hij worden?’ wilde de Tijdmeester weten.

‘Als hij ongetraind blijft, zijn er tijdlijnen waarin al het leven op aarde wordt uitgeroeid,’ gaf de Wachter van de toekomst toe.

‘Training maakt hem niet ongevaarlijker,’ protesteerde de Wachter van het verleden. ‘Ik ken honderden voorbeelden die het tegendeel aantonen.’

‘Waarom zouden we hem trainen om zijn gave te gebruiken?’

‘Hij maakt deze tijdlijn mogelijk,’ zei de Wachter van de toekomst.

Samen zagen ze hoe het verhaal van de toekomst voor mensen zich zou kunnen ontwikkelen.

‘Zeer riskant,’ oordeelde de Tijdmeester, ‘maar ongetwijfeld de moeite waard. Waak over hem. En maak de Elf, die zijn dood voorkwam, verantwoordelijk voor zijn training. Haar lot is vanaf nu verbonden met dat van hem.’

3. Consequenties

Zaterdagmorgen werd Lars na een onrustige nacht wakker met een bonkend hoofd. Er flitsten ook lichten door een deel van zijn gezichtsveld. Hij ging overeind zitten, maar direct stond het water hem in de mond. Een duik in de richting van zijn metalen prullenbak hielp hem niet, omdat die helaas net iets te ver weg stond.

Het bonken in zijn hoofd kreeg al snel gezelschap van felle pijnscheuten. Krimpnd van de pijn onderdrukte hij de aan drang om nog meer over te geven en kroop de gang op. Daar liet hij zich langzaam van de trap afglijden tot hij de badkamer wist te bereiken. Helaas bleek die bezet. Snikkend van de pijn rolde hij zich op en sloeg op de badkamerdeur.

‘Even geduld!’ hoorde hij zijn moeder roepen.

‘Mam!’ riep hij wanhopig uit. ‘Mam, help!’

Een paar tellen later deed Carola, alleen gekleed in een badhanddoek, de deur op een kier. Toen ze Lars zag liggen schrok ze.

‘Ach, Lars,’ riep ze uit. ‘Wat is dat nou?’

Ze trok de deur open en knielde bij hem neer.

‘Heb je overgegeven?’

‘Sorry, mam,’ stamelde Lars. ‘Ik was te laat. Hoofdpijn.’

‘Je hebt hoofdpijn? Waar?’

Lars wees op de linkerkant van zijn hoofd en kokhalsde.

‘Kom de badkamer maar in. Zo, als je moet overgeven, doe dat dan maar in dit bakje. Zie je lichtflitsen?’

‘Ja. En ook draaiende, donkere ringen.’

‘Migraine. Vreemd, dat heb je nooit eerder gehad. Blijf even rustig liggen, dan trek ik wat aan. Ben zo terug.’

Carola kleedde zich snel aan en maakte Beatrice wakker.

‘Opstaan, Bea,’ zei ze op een toon die geen tegenspraak dulde. ‘Lars heeft een migraineaanval. Ik heb je hulp nodig om

hem te verschonen en hem in bed te leggen. Voor mij alleen is hij te zwaar.'

'Ik kom, mam,' mompelde Beatrice slaapdronken.

Het kostte moeder en dochter bijna een uur om Lars schoon gewassen in zijn bed te krijgen. Het opruimen van de viezigheid in Lars' kamer nam nog de meeste tijd in beslag.

'Even op je zij, Lars,' zei Carola. 'Om de eerste pijn wat te dempen, ga ik je een zetpil geven met paracetamol. Ik ga zo de huisartsenpost bellen om wat andere medicijnen te bestellen. Maar dit eerst.'

Lars draaide zich een beetje op zijn zij en liet alles over zich komen. Het enige dat hij wilde was er nu niet zijn. De pijn trok in golven door hem heen. Elk geluid was onverdraaglijk en zelfs het kleine beetje licht, dat onder zijn gordijnen door scheen, was een kwelling. Hij wilde dat iedereen wegging, maar het schoonmaken van de vloer kostte tijd.

'Dank je, Bea,' hoorde Lars zijn moeder zeggen. 'Zonder jou had ik dit niet voor elkaar gekregen.'

'Ik hoop dat hij dit niet elke week gaat doen,' mopperde Beatrice. 'Wat een smeerbeol.'

'Dank je wel,' kreunde Lars.

'Al goed, jochie,' zei Beatrice nors. 'Word gauw beter.'

Lars stak een duim omhoog en verzonk daarna in zijn peilloos diepe put van ellende en bonkende pijn.

De rest van de dag lag hij doodstil in het donker. Af en toe viel hij even in slaap. Zijn moeder kwam regelmatig langs om te zien hoe het ging. Ze liet hem ook steeds wat drinken.

'Dit is gemberthee,' zei ze. 'Misschien niet echt lekker, maar het helpt heel goed tegen misselijkheid.'

Lars proefde de thee, trok een vies gezicht maar dronk het wel op.

'Ik heb ook nog iets tegen de pijn. Een zetpil met ibuprofen.'

‘Oh, fijn,’ mompelde Lars en draaide zich op zijn zij. ‘Ik hoop dat deze wel werkt.’

‘Afwachten, maar. Zo, die zit. Ga nog maar even slapen.’

Rond een uur of twee kwam zijn vader kijken.

‘Migraine?’ zei hij. ‘Ik dacht dat dat alleen een vrouwending was. Maar toch, het is zwaar balen, jong. Ik heb je trainer gebeld en gezegd dat je niet kunt komen. Die voetbalwedstrijd houden we van je tegoed. Snel beter worden, dat is een bevel, soldaat.’

‘Oké, pa,’ zei Lars.

Pas tegen de avond trok de pijn en de misselijkheid weg. Hij voelde zich nog wel erg slap en hij had honger. Daarom worstelde hij zich in een trainingspak en liet zich dan tree voor tree van de trap naar beneden glijden. Daar hees hij zich overeind en liep wat wankel de kamer in. Zijn moeder, die in de open keuken bij het aanrecht stond, keek om en was in een paar stappen bij hem.

‘Voorzichtig,’ zei ze en leidde hem naar de eettafel. ‘Hoe gaat het?’

‘Beter,’ zei Lars. ‘Ik ben alleen zo slap als een vaatdoek.’

‘Dat is niet zo vreemd,’ zei Carola. ‘Ben je nog misselijk?’

‘Alleen een beetje wee op de maag.’

‘Dan eerst nog maar wat gemberthee. En hier zijn alvast wat droge crackers.’

Hij at een paar crackers en begon zich iets beter te voelen. Alleen vroeg zijn maag om veel meer dan drie crackertjes.

‘Goed zo,’ zei Evert. ‘Je krijgt weer wat kleur op je wangen. Enig idee waar die hoofdpijn zo ineens vandaan kwam?’

Lars had wel een vermoeden: het scenario dat hij voor zijn vader had bedacht. Maar dat was iets dat hij niet kon vertellen.

‘Geen idee, pa. Opa zou zeggen: “het komt op als kakken”.’

‘Ik heb gelezen dat het soms in de pubertijd voorkomt,’ zei Carola. ‘Stress schijnt een trigger te zijn.’

‘Wacht,’ zei Evert. ‘Je was nogal vol van die voetbalwedstrijd. Daar zou je ons schitterende goals laten zien. Heb jij jezelf daarmee misschien te veel druk opgelegd?’

Lars aarzelde even, voor hij zei: ‘Dat denk ik niet, pa. Maar gisteren is er wel wat gebeurd. Ik was naar de voetbalkooi geweest, achter de gymzaal bij het Marsdiep, maar er was niemand die ik kende. Toen ik terugliep werd ik op de rotonde bijna platgereden door een dure vent in een Audi.’

‘En dat vertel je ons nu pas?’ zei Evert.

‘Tja, gisteren ... ging dat niet, pa.’

‘Hmm, ja,’ zei Evert. ‘Euh, hoe “bijna” was die aanrijding?’

‘Ik wilde net bij de zebra oversteken, toen ik schrok van een groot insect. Geen idee wat voor soort, maar ik bleef staan en sloeg ernaar. Als ik doorgelopen was, had ik eronder gezeten. Ik riep hem nog na “dit is een zebra”. Toen stopte hij, stapte uit en riep: “kijk uit je doppen, klotejong”.’

‘Heb je het kenteken?’

‘Ja, dat was ... GB 2 ... verder weet ik het niet meer. Maar het was een zwarte Audi 6, zo’n dure.’

‘Dat is in ieder geval wat. Geen getuigen?’

‘Jawel. Een oudere vrouw met een poedeltje. Ik heb haar gevraagd of ze getuige wilde zijn, maar ze zei dat ze het niet durfde. Ze kende die vent en daar wilde ze geen mot mee.’

‘Je zei dat hij uitstapte. Hoe zag hij eruit?’

‘Groot, dikke buik, kaal, blank, dure kleren.’

‘Juist,’ zei Evert, nadenkend.

‘Je weet wie het is,’ zei Carola. Het was geen vraag.

‘Waarschijnlijk wel. En dat is er inderdaad een waar je geen ruzie mee wilt krijgen. In het vervolg beter uitkijken, Lars. Wat denk je?’ vroeg hij aan Carola. ‘Kan zoiets migraine veroorzaken?’

‘Mogelijk. Maar gisteren was dat niet het enige wat stress veroorzaakte.’ Ze zei het kalm, zonder een spoor van verwijt in haar stem.

Evert knikte zwijgend.

Na een korte stilte vroeg Lars: ‘Mam, zijn er nog meer crackers?’

‘Ja, maar dat vult niet genoeg. Drink eerst maar je thee op, dan maak ik een bord yoghurt met banaan, blauwe bessen en chiazaadjes klaar. Als je daarna nog meer lust, maak ik een bord havermout voor je. Allemaal adviezen van een collega, die op een pijnpoli werkt.’

Lars at alles op wat zijn moeder hem voorzette. En hoewel de havermout niet echt lekker was, vulde het wel. Tot zijn verbazing nam zijn vader het daarna op zich om hem weer naar zijn kamer te brengen.

Boven zei Evert: ‘Euh, Lars, sorry. Het leven doet soms verkeerde pijn en dan reageer ik niet altijd goed. Maar ik heb met je moeder een afspraak gemaakt dat ik er iets aan ga doen. Het komt goed.’

Lars knikte zwijgend.

‘Nou, welterusten.’

‘Truste, pa.’

Zou het toch echt werken, dacht Lars. Dat heb ik dan niet alleen gedaan. Ma heeft hem duidelijk voor het blok gezet. Maar dat was wel wat ik als motivatie had bedacht. Als hij straks nou ook nog bij die ex-majoor terecht komt ... Ergens is dit ook een beetje griezelig. Alsof ik het leven van anderen zou kunnen uitstippelen.

Hij gaapte, wreef even in zijn ogen en dacht: maar die migraine, dat wil ik niet nog eens meemaken.

Hij kleedde zich uit, op zijn boxersshort na, en ging op bed liggen.

Moet nog tandenpoetsen, dacht hij, maar een paar tellen later viel hij in slaap.

Die nacht stond Lars weer bij de poel. Nu was er geen oud bos met verwrongen bomen maar een zonovergoten open plek, bedekt met een heldergroen tapijt van zijdezacht mos, bezaaid met bloemen. Naast de poel stond een hoge beuk met een schommel aan een van zijn takken.

Boven het water van de poel zweefde een rijzige vrouw met lang, golvend blond haar en gekleed in stralend wit. Ze keek hem aandachtig aan.

Ze was niet alleen. Achter haar zat een meisje. Lars kreeg haar niet duidelijk in beeld, omdat ze deels verscholen zat tussen de bladeren van de boom. Hij zag alleen haar onderbenen waarmee ze ongedurig schoppende bewegingen maakte.

‘Lars Anker,’ zei de rijzige vrouw. ‘Jij hebt de tijdlijnen van vijf mensen veranderd. Dat kan niet onopgemerkt blijven.’

‘Wie bent u? En wat bedoelt u? Ik weet niet eens wat een tijdlijn is, laat staan dat ik er een zou kunnen veranderen.’

‘Kom eens hier, Lars. Wees niet bang. Wat ik je ga laten zien doet misschien pijn, maar ik zal je geen kwaad doen.’

‘Maar wie bent u dan?’ vroeg Lars. ‘Wat wilt u van mij?’

‘Ik ben voor mensen de Wachter van de toekomst. Ik ken de mogelijke ontwikkelingen van de Tijd die komt. Ik ga je laten zien wat de gevolgen zijn van jouw ingreep in de tijdlijnen. Volg mij.’

Een tel later stond Lars in een concertzaal.

‘Hoe kom ik hier?’ vroeg Lars.

‘Je droomt, jongen,’ zei de Wachter ongeduldig. ‘Kijk en luister!’

Op het podium zat een man achter een vleugel. Naast de vleugel stond een violiste. Ze speelden een muziekstuk, dat

Lars niet kende, maar hij vond het wel mooi. Het leek wel of de pianist en de violiste elkaar vrolijk achterna zaten.

‘De Kreutzer-sonate nummer 9 van Beethoven,’ zei de Wachter. ‘Mooi hè?’

‘Ja,’ zei Lars. ‘Ik houd niet van klassiek, maar dit huppelt.’

‘Jammer, want dit zal nooit gebeuren.’

‘Wat bedoelt u? Ze spelen nu toch?’

‘Oh, de uitvoering gaat wel door, maar niet met deze twee.’

Direct daarop stond er een andere violiste naast de vleugel. Zij speelde minstens zo mooi, maar het was iets bescheidener.

‘Deze vrouw ken je niet,’ zei de Wachter. ‘Maar kijk nog eens goed naar die eerste violiste.’

Lars keek en hij herkende haar.

‘Mira,’ zei hij.

‘Inderdaad. Mira had een befaamde violiste geworden als ze niet was gestruikeld waarbij ze haar pols brak.’

‘Ik heb haar niet laten struikelen! Toen zij viel, stond ik zeker tien meter verderop in de aula.’

‘Jij hebt je een voorstelling gemaakt van Mira, die zo dringend moest plassen, dat ze het niet meer kon ophouden. Ze stond zo haastig op, dat ze over haar eigen benen struikelde en viel.’

‘Denken is geen doen!’

‘Bij jou soms wel, Lars. Vertel mij eens, hoe jij eergisteren, op de training, vanaf de middenlijn de bal in het doel wist te schieten.’

‘Door te visualiseren,’ zei Lars met tegenzin. ‘Bij basketbal zei de mevrouw van gym dat ik me moest voorstellen hoe de bal in de basket ging. Ik moest de worp visualiseren. Toen ik dat deed, lukte het. Op de training heb ik dat ook gedaan. Ik heb bedacht hoe de bal na een hoge baan, net buiten het bereik van de keeper, het doel in zou stuiteren. Iedereen kan zo iets toch bedenken?’

‘Iedereen kan dat bedenken, maar wanneer jij dat doet, verander je de tijdlijn.’

‘En dat is?’

‘De Tijd is een stroom, die eeuwig stilstaat. Alleen in onze beleving herinneren we ons gisteren, ervaren we nu, en verwachten we morgen. Binnen het grote geheel van de eeuwige Tijd heeft alles zijn eigen lijn. Voor Mira was de verwachting dat zij violiste zou worden. Die lijn heb jij afgebroken door je voor te stellen dat zij in haar broek zou plassen.’

‘Dat lijkt me sterk,’ zei Lars. ‘Op de basisschool werd ik gepest om mijn rooie haar. Toen heb ik me heel fanatiek voorgesteld dat mijn haar pikzwart was. Waarom werd mijn haar toen niet zwart?’

‘Deze gave wordt pas actief in de pubertijd,’ zei de Wachter. ‘Dat maakt het ook zo ingewikkeld. Je hebt een snelgroeiende aanleg voor tijdlijnmanipulatie, maar je mist de zelfbeheersing om er mee te kunnen omgaan. Dat leidt onherroepelijk tot ongelukken, voor anderen en voor jezelf.’

‘Bedoelt u die migraine?’

‘Dat ook. Je kreeg migraine, omdat je iets deed waar je nog lang niet aan toe was. Je hebt geprobeerd het leven van twee volwassen mensen op een ander spoor te zetten. De moeder van Esmee zal verliefd worden en je vader gaat een therapeut belten. Voor de moeder van Esmee lag dat al in de lijn van de verwachting. Maar bij je vader was dat anders. Het is dat je moeder hem op datzelfde moment de duimschroeven aandraaide om voor therapie te kiezen, anders was het misschien zelfs op blijvende hersenschade uitgelopen. Voor jou èn voor je vader.’

Lars keek de Wachter onderzoekend aan en zei dan: ‘Dat geloof ik niet. U probeert mij alleen maar bang te maken.’

‘Dat wil ik inderdaad. Ik zou willen dat je doodsbang werd om je gave te gebruiken. Jij bent in aanleg een sterke mutant, die met een beetje training heel veel in de wereld naar zijn hand

zou kunnen zetten. Er zijn heel wat ... duistere figuren, die jou kunnen dwingen je gave voor hun doeleinden in te zetten. Het zou je of verscheuren, of tot een genadeloze moordenaar maken.'

'Wat voor vijanden? En wie zijn jullie eigenlijk?'

'Dat is nu niet van belang. Jij moet alleen begrijpen dat jouw gave om tijdlijnen te kunnen buigen en breken gevolgen heeft.'

De Wachter draaide zich om, greep iets vast dat achter haar hing en trok eraan. Het was of ze een gordijn opentrok. Erachter werden treinrails zichtbaar. En een meisje met lang blond haar.

Lars kon haar gezicht niet zien, maar toch had hij de indruk, dat hij haar kende. Ze bleef staan, keek om en het beeld bevroor.

'Mira,' zei Lars.

'Ja, dat is Mira over een jaar of vijf,' zei de Wachter. 'Wat je zo gaat zien, is een waarschijnlijke consequentie van jouw daad. Als jij niets voor haar doet, zal ze geen uitweg zien.'

De Wachter gaf een teken en Lars zag Mira op het spoor neerknielen. In de verte naderde een trein.

Lars schreeuwde het uit.

'Rustig maar,' zei de Wachter en liet het beeld verdwijnen. 'Dit is alleen een mogelijke toekomst van Mira. Maar wel een waar jij verantwoordelijk voor bent.'

'Dit was niet de bedoeling!' riep Lars in paniek. 'Ik wilde haar alleen voor schut zetten, zodat Esmee haar niet te grazen zou nemen.'

'Wat je bedoeling was, is niet belangrijk,' zei de Wachter streng. 'Daden hebben consequenties.'

'Maar u zei dat dit een mogelijke toekomst is. Dan moeten er ook andere mogelijkheden zijn. Hoe kan ik voorkomen dat Mira ... dit gaat doen?'

'Dat heeft nog tijd. Nu gaat het om de vraag of je begrijpt wat er met je aan de hand is. Jouw brein bevat een mutatie waarmee je tijdlijnen kunt manipuleren. Je kunt ze buigen en breken.'

‘U zei dat ik de tijdlijn van vijf mensen had veranderd. Mira, Esmee’s moeder en mijn vader zijn er drie. Wie zijn die andere twee?’

‘Ik geloof dat Idunna gelijk heeft,’ zei de Wachter misprijzend. ‘Je bent heel intelligent, maar niet erg slim. Laat ik je een hint geven. Het zijn een jongen en een meisje, die allebei rood haar hebben.’

‘Heel grappig, hoor,’ zei Lars narrig.

‘Dat vind ik niet, Lars. In de tijdlijn van Esmee kwam geen jongen met rood haar voor en jouw tijdlijn draaide niet om voetbal.’

‘Niet? Nou dan vind ik deze nieuwe lijnen een stuk beter.’

‘Als je eraan vasthoudt, zul je over tien jaar in een rolstoel zitten.’

‘En dat weet u nu al? De toekomst lag toch niet vast?’

‘Wees blij dat je gisteren niet kon spelen. Er liep een scout rond, die jouw fenomenale doelpunten zou hebben doorgegeven aan een belangrijke club. Daar zouden jouw geniale acties de aandacht getrokken hebben van mensen die begrepen hadden hoe het kwam dat jij zo goed kon voetballen. Je had de rest van je leven voor hen scenario’s moeten uitdenken.’

‘Dan had ik voor mezelf een betere tijdlijn uitgedacht.’

‘De mensen die begrijpen wat jij kunt doen, zouden dat onmogelijk maken. Je moet je gave geheimhouden, Lars. Doe je dat niet, dan loopt het voor jou, en voor de mensen waar je van houdt, slecht af.’

‘Wat moet ik dan doen?’ vroeg Lars, benauwd. ‘Hoe houd ik iets verborgen als ik niet weet hoe het werkt?’

‘Dat gaat Idunna je uitleggen,’ zei de Wachter.

Direct daarop bracht ze Lars weer terug bij de poel in het bos.

‘Idunna, kom hier.’

Het meisje, dat Lars eerder had zien zitten, kwam tevoorschijn. Nu niet meer half verscholen tussen de bladeren, maar

in het heldere licht van een lentezonnetje. Tot zijn verbijstering zag Lars een soort elfje, dat naast de Wachter leek te zweven. Idunna was slank en klein van stuk, hooguit een meter twintig. Ze had een breed, lief gezichtje met sproetjes. Er staken lange, puntige oren tussen de slordige vlechten van haar rode haar uit. Ze droeg een kort jurkje, dat veelkleurig glansde als zeepbellen in het zonlicht. Wat de meeste indruk op Lars maakte, waren haar grote donkerbruine ogen, waarmee ze hem intens aanstaarde.

‘Idunna, Lars heeft zijn gave voor tijdmanipulatie ontdekt. Hij heeft enig besef van de consequenties van zijn daden. Hij moet van jou leren hoe hij zich kan verbergen voor de vijand en hoe hij zijn gave kan beheersen. Let wel, je mag hem voorlopig alleen de basisbeheersing bijbrengen.’

‘Aah, nee!’ riep Idunna uit.

Haar pruillip en demonstratief over elkaar geslagen armen maakten duidelijk, dat zij er niet gelukkig mee was.

‘Idunna!’ riep de Wachter streng.

‘Oh, vergeef mij, vrouwe Skulda!’ riep het elfje uit en maakte een diepe buiging.

‘Ja, het is al goed. Je hebt voorlopig vijf keer toegang tot zijn dromen. Zorg voor voldoende rusttijd tussen je lessen, Idunna.’

‘Ik gehoorzaam, vrouwe,’ zei ze. Het klonk niet enthousiast. ‘Mag ik hem gelijk meenemen?’

‘Je mag hem gaan uitleggen waarom zijn mutatie voor hem een probleem vormt. Daarna moet je hem laten gaan.’

‘Dank u wel. Kom mee, Lars.’

Idunna grijnsde naar hem, pakte zijn hand en trok hem mee in een suizende vlucht. Enkele ogenblikken later stonden ze op een breed en verlaten strand. De zon stond al laag aan de hemel en er stond een beetje wind. De zee in de verte liet zijn branding rusteloos het strand bestormen en droop telkens weer bruisend schuimend af.

‘Waar zijn we,’ vroeg Lars, die met een schuin oog het naast hem zwevende meisje bekeek. Vreemd kind, dacht hij. Ze ziet eruit als een soort elfje, maar dan zonder vleugels.

‘Ik ben wel vreemd, maar al heel lang geen kind meer,’ zei Idunna. ‘Ik ben een Tijdfelf. En vleugels heb ik niet nodig.’

‘Lees jij gedachten?’

‘Ja, duh!’ riep Idunna uit. ‘Ik zit in jouw droom. Natuurlijk weet ik wat jij denkt. Dit strand heb ik ook gevonden in jouw herinnering.’

Lars keek om zich heen, maar herkende het strand niet.

‘Oh, wacht,’ zei Idunna. ‘Je was nog erg klein, toen je op dit strand was. Hooguit een jaar.’

‘Dan zal het wel ergens op een van de Waddeneilanden zijn. Texel of Terschelling. Maar waarom zijn we hier?’

Met een zware mannenstem zei Idunna: ‘Eindelijk eens een strand waar geen hordes toeristen zijn, Caro.’

‘Caro? Mijn vader noemt mijn moeder zo.’

‘Dat dacht ik al,’ zei Idunna opgewekt. ‘Die woorden haalde ik ook uit je geheugen. Ik denk dat het de stem van je vader was.’

‘Daar kan ik me niets van herinneren. Hoe kan jij het dan uit mijn geheugen halen?’

‘Alles wat jij ooit hebt meegemaakt, laat sporen in jou na. Ik kan die sporen lezen. Ik weet zelfs wat je vader zei, toen je nog niet geboren was. “Hé, knul, waar blijf je nou? Kom op, je hebt nu lang genoeg binnen gezeten. Ik kan niet wachten tot je geboren bent. Ik heb een voetbal gekocht. Een mooie rooie. Zodra je kunt lopen, gaan wij samen een potje voetballen.”’

‘Zei hij dat?’ vroeg Lars, geraakt door die onverwachte woorden.

‘Ja. Dat was natuurlijk voordat hij wist, dat jij ook een mooie rooie zou worden.’

‘Hmm, ja. Waarom vertel je mij dit allemaal?’

‘Ja, hallo! Even opletten. Ik laat je zien dat ik alles van je weet.’

‘Oké, heel knap van jou, maar wat schiet ik daar mee op als het om die tijdlijndingen gaat?’

Idunna kwam vlak voor hem zweven met haar handen in haar zij.

‘Ik ken je beter dan jij jezelf kent. Klopt dat?’

‘Ja, daar lijkt het wel op.’

‘Mooi. Er is nog een gebied, dat ik beter ken dan jij. Dat is de toekomst. Ik ben een Tijdelf. Mijn zusters en ik hebben de taak gekregen alle mogelijke toekomstige tijdlijnen te verkennen.’

Idunna zweeg en keek Lars vragend aan.

‘Dus,’ zei Lars aarzelend, ‘je weet niet alleen alles over mijn verleden, maar ook over mijn mogelijke toekomst?’

‘Je hebt het helemaal door. Nou, wat wil je weten?’

‘Weten? Over mijn toekomst?’

‘Ja, wat anders?’

Lars keek het zwevende wezentje even aan voor hij aarzelend zei: ‘Kun je me iets vertellen over Esmee? De Wachter zei dat het niks kon worden tussen ons.’

‘Klopt. Voor een relatie is meer nodig dan alleen wat smachtende blikken.’

‘Wat bedoel je?’

‘Heb je veel vrienden?’

‘Wat heeft dat er nou mee te maken?’

‘Alles, Lars. Een vriend is iemand die alles van je weet en toch van je houdt. Jij bent iemand die zich niet echt laat kennen. Iedereen waar je mee omgaat krijgt alleen de buitenkant te zien. Voor Esmee is dat nooit genoeg.’

‘Wat moet ik dan doen?’

‘Pak het probleem aan waar het probleem zit. Het grootste probleem is dat jij een mutant bent met de gave tijdlijnen te kun-

nen manipuleren. Maar dat wordt versterkt door jouw tweede probleem. Jij schaamt je voor wie je bent.'

'Hè?'

'Is jouw vader trots op zijn tweede zoon?'

'Laat mijn pa erbuiten,' zei Lars nors.

'Helaas, je pa staat niet buiten. Hij is binnenin jou en daar kijkt hij je aan met een misprijzende blik in zijn ogen. "Magere rooie", denkt hij. "Was je maar een echte vent, zoals je broer, Harald."' "

'Vlieg op, flut Elf! Jij weet niet wat mijn vader over mij denkt!'

'Nee, maar ik lees de sporen, die hij in jou heeft achtergelaten. Jij bent ervan overtuigd dat hij zich voor jou schaamt. En hij is in jullie gezin niet de enige die dat doet. Als jij over heksen droomt, denk je gelijk aan je zuster.'

'Toevallig is ze dat ook!' zei Lars nijdig. 'Ik kan er niets aan doen dat ik rood haar heb. Zij schaamt zich op school voor mij. De trut.'

'En jij?' vroeg Idunna. 'Schaam jij je ook voor wie je bent?'

'Nou, ik ben niet blij met dat peentjeshaar. Als ik er iets aan kan veranderen, dan zal ik het niet laten.'

'Oké. Hoe wil jij eruitzien?'

'Alsof ik dat voor het kiezen heb.'

'In een droom kan alles. Blijf stil staan dan ga ik je wat bij-schaven.'

Met een handgebaar liet Idunna een staande spiegel verschijnen.

'Zo,' zei ze opgewekt. 'Laten we eens een nieuwe look voor bleke, slanke Lars met zijn rode haar bedenken. Bredere schouders, dikkere armen en een sixpack. Langere benen met gespierde dijën en kuiten en natuurlijk een stevig kontje. Zwart, golvend haar? Of misschien toch een meer opgeschoren militaire coupe? En natuurlijk donkere ogen en een brede, manne-

lijke kin. Nu nog wat haar op je armen en borst. En dat rode haar daar beneden, dat moet ook anders. Zo, is dit volgens jou de ideale Lars?’

Lars had de veranderingen met verbijstering aangekeken. Vooral omdat hij zich niet kon verroeren en ook omdat zijn boxershort was verdwenen. Toen hij zich weer kon bewegen, sloeg hij snel zijn handen voor zijn kruis.

‘Waar is mijn boxer?’

‘Dan kun je toch jezelf niet zien!’ riep Idunna uit. ‘Nou, wat vind je van deze stoere kerel? Is dit een Lars waar je vader en je zus zich niet voor zullen schamen? En misschien ook niet onbelangrijk, zou je moeder van deze Lars houden?’

Lars bekeek zichzelf in de spiegel. Hij wilde antwoord geven op de vragen van Idunna, maar aarzelde. Dan schudde hij langzaam zijn hoofd en zei: ‘Dit ben ik niet.’

De spiegel verdween en Lars was weer zichzelf, met boxershort.

‘Luister goed, Lars. De enige echte Lars is een slanke knul met rood haar. Je bent geen supersportman, geen Arjen Robben, geen Messi, geen Dirk Kuyt, of wie je helden ook maar zijn. Jij bent Lars Anker, een uniek, intelligent en kostbaar persoon. Zoals jij is er op de hele wereld geen tweede. Jouw moeder houdt onvoorwaardelijk van wie jij bent. Jouw vader heeft een hekel aan deze Lars Anker. Het wordt tijd dat jij een keuze gaat maken.’

Lars dacht even over die woorden na voor hij zei: ‘Hoe doe ik dat?’

Idunna kwam weer vlak voor hem zweven, strekte haar handen naar hem uit en zei: ‘Geef mij je angst.’

Lars legde aarzelend zijn handen in die van Idunna. Hij keek op en werd volkomen in beslag genomen door haar grote, donkere ogen. En ineens veranderde het gezicht van Idunna in dat

van zijn moeder die hem met haar grijsblauwe ogen vriendelijk aankeek.

‘Dank je wel, Lars,’ zei Idunna. ‘Luister de komende dagen goed naar je moeder. Laat wat je vader en je zuster zeggen langs je afglijden. Laat je vooral niet verleiden om iets in het leven van mensen te veranderen. Over een paar dagen kom ik je weer opzoeken in een droom. Dan ga ik met je oefenen.’

Lars werd wakker. Hij keek naar het plafond waarop zijn wekker, met in rood verlichte cijfers, de tijd projecteerde. Het was kwart voor elf.

Ik heb nauwelijks een halfuur geslapen, dacht hij verbaasd. Die droom leek me veel langer te duren.

Hij ging op zijn rug liggen en vouwde zijn handen onder zijn hoofd.

Vreemde droom. Het leek wel echt.

Ergens hoorde hij iemand zeggen: ‘Ja, duh!’

Hij schoot overeind en knipte het licht aan.

‘Idunna?’

Het bleef stil.

4. Strandwandeling

Na een onrustige nacht zat Lars zondagmorgen al vroeg beneden. Hij voelde zich goed en had honger als een paard. Daarom had hij deze keer in plaats van cornflakes een Engels ontbijt gemaakt.

Nou ja, bijna Engels dan, dacht hij. Witte bonen in tomatensaus zijn niet echt 'my cup of tea.'

Hij was net aan zijn derde worstje bezig, toen hij zijn moeder hoorde zeggen: 'Hej, Lars, is dat wel verstandig?'

Met een grijns keek hij om.

'God morgon, mamma,' zei hij in onbeholpen Zweeds. 'Nee, natuurlijk is dit niet verstandig, maar het is wel lekker.'

'Vast wel, jij lummel. Hoe voel je je?'

'Nergens geen last meer van. Geen hoofdpijn, niet misselijk.'

'Dan is het goed. Ik wil je de komende week wel een beetje in de gaten blijven houden, Lars. Zo'n migraineaanval heeft een oorzaak.'

'Is goed. Euh, mag ik wel sporten?'

'Vandaag en morgen maar niet hardlopen. Daarna moet je zelf maar kijken wat je wel en niet kunt. Bij de minste hoofdpijn, of lichtflitsen, direct stoppen en het mij laten weten. Afsgesproken?'

'Komt helemaal voor de bakker, mam.'

Even later zat Carola tegenover haar zoon aan tafel. Ze keek hem onderzoekend aan en zei: 'Lars, zou je mij een plezier willen doen?'

'Tuurlijk, mam. Waarmee?'

'Praten. Opgroeiende jongens zitten soms zomaar ineens met zichzelf in de knoop. Over wie ze zijn, over hun relaties met anderen, ouders, meisjes. Krop het niet op, maar praat erover.'

Lars wilde de boot afhouden, maar dacht dan aan wat Iduonna tegen hem had gezegd. Hij keek zijn moeder aan en zei:

‘Oké, mam. Maar wat Bea ook roept, een meisje leuk vinden, wil nog niet zeggen dat je verliefd bent, denk ik.’

‘Er is dus wel een meisje, dat jij leuk vindt?’

‘Jawel, maar ... andere leerlingen maakten er meer van dan het is. In de klas keek ik Esmee aan en we moesten tegelijk blozen.’

Bij de herinnering sprong hij weer op standje vuurtoren.

‘Nou ja, zo dus,’ zei hij wat mopperig.

‘Ach, ja, blozen,’ verzuchtte Carola. ‘Een vreselijke ramp als het je overkomt. Toch kan het ook een fantastisch mooi verschijnsel zijn.’

Lars keek zijn moeder verbaasd aan en vroeg: ‘Hoezo?’

‘Och, als kersverse verpleegster zat ik ooit met wat collega’s op een terrasje in Sarajevo, toen er drie militairen langsliepen. Een van die drie bleef ineens staan en keek mij recht aan. Ik keek terug en werd zo rood als een biet. Zo heb ik je vader voor het eerst ontmoet, en daar ben ik nog altijd heel blij mee.’

‘Hmm, ja,’ zei Lars voorzichtig. ‘Dan is het wel mooi, achteraf. Maar als je veertien bent, en je zus ervan hoort, is de lol er snel af.’

‘Stoor jij je aan wat Bea tegen je zegt?’

‘Soms wel.’ Hij haalde wat verlegen zijn schouders op en zei: ‘Ik heb wel eens gedacht dat ik twee moeders heb. Een die voor me zorgt en een die me pest.’

‘Oh? Volgens mij heb ik de laatste tijd niet goed opgelet. Wordt het misschien tijd voor een gesprek met jullie tweeën?’

‘Nee, alsjeblieft niet, mam,’ zei Lars direct. ‘Over drie maanden is ze weg en dan houdt het vanzelf op.’

‘Dat kan, maar dat laat heel wat nare ervaringen liggen.’

‘Ja, misschien wel, maar ik denk dat een gesprek nu niets oplost. Ik heb het idee dat ze zich voor mij schaamt. Ik heb meiden uit haar klas eens horen vragen of ik er eentje van de melkboer was. Dat vond ze niet leuk.’

Lars zag het gezicht van zijn moeder even betrekken.

‘Zou dat het zijn?’ vroeg ze dan. ‘En dat jouw zus zich mogelijk voor je schaamt, daar zit jij niet mee?’

‘Tja, wat kan ik eraan doen? Ik pas niet in het plaatje van hoe de wereld er volgens haar zou moeten uitzien.’ Hij aarzelde even en zei dan: ‘En dat geldt ook voor pa.’

‘Kijk eens aan. Het probleem is nog groter dan ik dacht.’

‘Sorry, mam.’

Carola stond op, liep om de tafel heen en ging naast haar zoon zitten. Ze sloeg een arm om hem heen en zei: ‘De enige die sorry moet zeggen ben ik, Lars. Ik had eerder moeten zien dat jij niet gelukkig bent. Sorry, Lars, ik heb mijn taak als moeder verwaarloosd.’

Lars keek weg en wreef iets uit zijn ogen.

‘Zeg, Lars, ik hoor boven de wc doortrekken. Je vader zal dus zo wel naar beneden komen en dan is er geen ruimte om verder te praten. Maar weet je wat, ik ga vanmiddag een strandwandeling maken. Durf je het aan om je moeder gezelschap te houden?’

‘Jawel,’ zei Lars zachtjes. ‘Vanmiddag speelt Feyenoord uit tegen Twente. Pa zit dan de hele tijd achter zijn laptop te schelden dat ze het weer niet goed doen. Ik loop liever over het strand, zelfs in de regen.’

‘Afgesproken. Half een klaar staan, knul. Ik zal wat sandwiches klaar maken. Is zes genoeg?’

‘Misschien net,’ zei Lars met een halve grijns. ‘Maar in Katwijk hebben ze ook een goede viskraam. Een portie kibbeling, of een haring, gaat er altijd wel in.’

‘Als je daar weer trek in hebt, ben je helemaal genezen.’

Lars lachte en stond op. Hij pakte zijn bord en bestek op en liep ermee naar de vaatwasser.

‘Ik zie je straks, mam. Ik ga nog wat huiswerk maken.’

Even later zat Lars aan zijn bureautje en raffelde snel zijn huiswerk voor maandag af. Veel was het niet, maar hij wilde 's avonds om zeven uur wel klaar zijn om naar voetbal te kunnen kijken.

Tjonge, dacht hij, terwijl hij een natuurkundeboek uit zijn tas viste. Maandenlang heeft ze het druk en ineens wil ze met mij een strandwandeling maken.

Terwijl hij het dacht schoot hem iets te binnen. Hij keek wantrouwend over zijn schouder en zei: 'Idunna? Zit jij hierachter?'

Hij meende heel vaag een zacht gegiechel te horen, maar hij was er niet zeker van.

Normaal duurde de rit van Alphen naar Katwijk niet meer dan een halfuur. Nu stonden ze op de toegangsweg naar Leiden bijna tien minuten in de file.

'De Lammebrug staat weer eens open,' mopperde Carola. 'Ik snap niet dat ze er zo lang over doen om Leiden beter bereikbaar te maken.'

Lars keek zijn moeder aan en zei: 'Ik wel.'

Terwijl ze een paar meter doorreed wierp Carola een zijdelingse blik op haar zoon. 'En? Laat je me delen in jouw diepe inzichten, of wil je het geheim houden?'

'Politiek,' zei Lars. 'Een paar weken terug, ging het bij maatschappij over gemeenteraadsverkiezingen. Mevrouw Van der Linden komt uit Leiden. Volgens haar stemmen ze in Leiden vooral op linkse partijen: D66, PvdA, GroenLinks en SP. Die zijn niet van bredere wegen en meer verkeer.'

'Fijn voor de Leienaren. Maar wat is er mis met een flinke weg om Leiden heen?'

'Bredere wegen lossen niets op. Er wonen gewoon te veel mensen in Nederland.'

'Vind je dat echt?'

‘Niet dan? Vorig jaar konden we het strand niet eens bereiken, omdat het zo druk was. En dat waren alleen maar Nederlandse auto’s.’

‘Tja, maar om daar dan de conclusie aan te verbinden dat Nederland vol is ...’

‘Je zei het vorig jaar zelf nog. Je wilde met de jaarmarkt niet naar het dorp omdat het zo vreselijk druk was.’

Carola reed weer een stukje verder. Lars keek haar aan en dacht: daar moet ze over nadenken.

‘Drukke is toch wat anders dan “Nederland is vol”, Lars. Er wonen hier heel veel mensen dicht op elkaar, dat is waar. Maar in de politiek wordt dat als argument gebruikt om de grens voor buitenlanders te sluiten. Ik zou het niet over mijn hart kunnen verkrijgen om tegen mensen, die voor oorlog zijn gevlucht, te zeggen: ga maar terug, want ons land is vol.’

‘Pa heeft daar geen moeite mee.’

‘Nee, dat weet ik,’ zei Carola met een zucht. ‘Hij heeft het over hordes Afrikanen, die Europa dreigen te overspoelen. Ik denk aan die ene moeder met haar twee uitgehongerde kinderen.’

Eindelijk waren ze bij de brug en konden ze weer redelijk doorrijden. Lars keek hoe zijn moeder opschakelde en even ging verzitten.

‘Zit ik zo maar ineens met mijn zoon over de grote problemen van de politiek te praten. Angela Merkel zei: “Wir schaffen das.” Maar ik zie het haar nog niet doen en ik denk niet dat wij het wel kunnen. Laten we ons maar beperken tot kwesties die binnen ons bereik liggen. Bijvoorbeeld een leuke knul van veertien, die mij zomaar vertelt dat hij denkt, dat zijn vader en zijn zus zich voor hem schamen.’

Lars keek naar rechts en zag in de verte het karakteristieke beeld van het museum Corpus.

‘Dat doen ze ook, mam.’

‘En hoe vind jij dat?’

Lars haalde kort zijn schouders op.

‘Dat geloof ik niet,’ zei Carola. ‘Dit is niet iets waar je schouderophalend aan voorbijloopt. Jij vindt er iets van en dat is niet positief.’

Lars staaarde een tijdje stuurs voor zich uit voor hij zei: ‘Het doet pijn. En ik vind het ... zeg maar puntje-puntje-puntje.’

‘Ik ben niet van teer porselein, Lars. Laten we die puntjes eens invullen. Op een schaal van 1 tot 10, waarbij 1 niet leuk is, en 10 zwaar klote, hoe voelt het, dat je vader en je zus zich voor jou schamen?’

Lars keek zijn moeder even met open mond aan en zei dan: ‘Tien.’

‘Dat dacht ik wel. En ja, ik schrok zelf ook van mijn eigen woorden. Maar ik wil dat je duidelijke taal spreekt. Niet voor mij, maar voor jezelf. Ik heb de indruk dat je hier al een tijdje mee zit. En ik weet hoe dat soort negatieve gevoelens werken. Op een gegeven moment ga je denken dat het erbij hoort. Je gaat het misschien zelf geloven. En dat zou doodzonde zijn.’

‘Wat Bea denkt kan me niet zoveel schelen,’ zei Lars, bedrukt. ‘Maar pa ... Shit! Op school heb ik goede cijfers. Ik voetbal, ik kan me vijftig keer opdrukken, maar het is niet genoeg. Het is nooit genoeg ...’

Zijn stem stakte even voor hij boos zei: ‘Als ik een acht haal, vraagt hij waarom het geen negen is. Ik loop drie keer in de week zes kilometer hard, maar op de dagen ertussen vraagt hij of ik soms bang ben dat ik me te veel inspan! Als ik vertel dat ik iets bijzonders gepresteerd heb, zoals dat doelpunt bij de training, dan gelooft hij me niet.’

Lars zweeg en Carola legde haar hand op zijn samengebalde vuist. Zo reden ze een tijdje in stilte verder.

Bij de afslag naar Katwijk zei Lars: ‘Zijn stomste grappen gaan steeds over hoe ik eruitzie. Dat ik geen Feyenoordshirt

hoef aan te trekken, omdat ik van nature al rood en wit ben en dat ik zo mager ben, dat ik me achter een hoekvlag kan verstoppen. Ha, ha, ha, wat grappig, maar niet heus.'

Lars staarde duidelijk kwaad voor zich uit. Dan sloeg hij wild met een vuist op het dashboard en schreeuwde: 'Kut!'

Direct daarop zei hij: 'Oh, sorry, mam.'

'Hoeft niet. Dat woord past bij wat je voelt. Laat me even de auto wegzetten. Op het strand praten we verder.'

Op het strand van Katwijk was het die dag in april vrij rustig. De zon scheen, maar door wind van zee was het niet echt warm. Mensen lieten hun honden uit, wandelden langs het water en een enkeling lag in de zon. Verderop waren jongens bezig met een vlieger.

Lars viste wat sandwiches uit zijn rugzak en liep daarmee al etend achter zijn moeder aan het strand over naar de zee, waar het zand wat harder was. Daar hield ze even in en keek half om.

'Kom op, sloompie. Je kunt je oude moeder toch wel bijhouden?'

Lars nam een paar grote stappen en zei: 'Ik moest het rustig aan doen van dokter mama.'

Carola schudde het lange, blonde haar uit haar gezicht en keek met een scheefgehouden hoofd naar haar zoon.

'Hoor ik daar Lars, de prankster?'

'Ja, dat ben ik. De grappenmaker. Wat ik me wel eens heb afgevraagd: hoe komt het dat grappenmaker in het Zweeds hetzelfde woord is als in het Engels.'

'Dat is niet zo moeilijk, hoor. Vroeger waren wij, Zweden, nogal avontuurlijk ingesteld. Mijn Vikingvoorouders hadden met hun schepen een heleboel lol met een overval hier en een beroving daar. De Engelsen hebben dat idee, met schepen andere landen veroveren en beroven, plus het woord voor lol maken, gewoon van ons overgenomen. "England rules the waves"

is dus oorspronkelijk begonnen met de overvallen van Viking-schepen op Engeland.'

'Ja, ja,' zei Lars met een grijns. 'Wie is hier nu de prankster?'

'Ach, je hebt het niet van een vreemde. Maar zullen we de grappen opzij leggen en iets meer serieus worden?'

Lars knikte zwiĳgend.

'Je vader maakt vervelende grappen over je uiterlijk. Hij is nooit tevreden met je prestaties. Ik heb goed gehoord dat je daar erg ongelukkig over bent. Boos ook, en terecht. Mag ik je vragen hoe jij over jezelf denkt? Ben je trots op wie je bent en op wat jij allemaal kunt?'

Lars' gezicht betrok. Hij schopte een schelp weg en zei dan: 'Trots op wie ik ben? Een onhandige, magere rooie? Nee, niet echt. Maar veel keus heb ik niet. Ik heb rood haar en ik ben slank gebouwd. Bij levo zei de leraar ooit dat je jezelf niet kunt uitkiezen. Wie je bent, jongen of meisje, aanleg voor wiskunde of dyslectisch, muzikaal of sportief, gericht op jongens of meisjes, het zijn de kaarten waarmee je het spel van het leven moet spelen. Ik vind dat ik rotkaarten heb gekregen, maar ik zal het ermee moeten doen.'

'Hoezo "rotkaarten"?''

'Nou, dat is nogal duidelijk. Pa is niet de enige die opmerkingen maakt over de kleur van mijn haar. Dat hoor ik al sinds dag 1 op de basisschool.'

'Ongetwijfeld stomme opmerkingen en flauwe grappen. Maar, Lars, de vraag is over wie die opmerkingen en grappen iets zeggen. Over jou, of over de dumbom die deze opmerkingen maakt?'

Ze is boos, schoot het door Lars heen. Dat Zweedse woord 'dumbom' betekent idioot, imbeciel.

'Ja,' zei hij aarzelend. 'Het zijn inderdaad altijd de eikels die het zeggen.'

‘Mijn vraag aan jou is of je het met de eikels eens bent? Zij schelden je uit en jij bent niet tevreden over de kleur van je haar. Dat heeft met elkaar te maken, Lars. Sluit je oren toch voor al die negatieve opmerkingen. Waarom ga je niet voor de spiegel staan en zeg je tegen jezelf: “Hej, knappe vent. Je ziet er goed uit, rooie. Ik ben trots op je!”’

Lars haalde kort zijn schouders op en zei: ‘Omdat ik dan tegen mezelf zou liegen.’

Carola bleef staan en pakte Lars bij zijn schouders.

‘Lars, luister, naar me. Jij bent een uniek en kostbaar mens. Dat heb ik de laatste tijd niet genoeg gezegd of laten merken. Maar laat je niet van de wijs brengen. Ik houd van wie jij bent. Een sportieve en intelligente jongen, die zich meestal wat op de achtergrond houdt. Wanneer jij straks met je met je heldere verstand naar de universiteit gaat, komt de natuurwetenschap volledig op zijn kop te staan. Ik ben trots op je, inclusief je rode haren en slungelachtige lijf.’

Lars wist even niet wat hij moest zeggen. Hij drong verbeten de tranen terug, die hij voelde opkomen, voor hij zijn moeder aankeek. Net toen hij wat wilde zeggen, schreeuwde een heldere stem: ‘Kijk uit!’

Direct daarop vloog er iemand hard tegen hen aan. Een jongen, voortgesleept door de lijnen van een grote vlieger, rolde scheldend over het strand.

Lars keek om en zag zijn moeder, met een hand op haar linkerzij gedrukt, kreunend op de grond liggen. Zij had blijkbaar de grootste klap opgevangen. Hijzelf had alleen een been van de knul tegen zich aangekregen. Hij krabbelde overeind en stak zijn hand naar zijn moeder uit.

‘Mam? Gaat het?’

Carola ging overeind zitten en schudde het zand uit haar haren.

‘Wat was dat?’ vroeg ze, met een van pijn vertrokken gezicht.

‘Een eikel met een vlieger,’ zei Lars. ‘Heb je je pijn gedaan?’

‘Een beetje,’ zei ze en masseerde haar nek. ‘Maar volgens mij niks gebroken. En jij?’

‘Ik kreeg alleen een schop tegen mijn kuit. Dat wordt een grote blauwe plek, maar verder valt het mee.’

‘Blauwe plek, hè? Die krijg ik ook. Van knie tot schouder.’

Ze ging op haar knieën zitten, ritste haar jas open en haalde haar mobiel uit de binnenzak.

‘Eens kijken of mijn telefoon het overleefd heeft.’

Lars liet de kleine rugzak van zijn schouders glijden en inspecteerde snel de inhoud.

‘Wat er nog van het brood over was, is geplet. De jam zit overal.’

‘Daar is de wasmachine goed voor,’ zei Carola. ‘Mijn telefoon is onbeschadigd. Nou, dan valt het allemaal wel mee. Goed, waar is die kluns met zijn vlieger gebleven?’

Lars ritste de rugzak weer dicht en keek het strand over.

‘Daar, verderop,’ zei hij, wijzend. ‘Zo te zien heeft hij nog iemand geraakt. Een grote vent die daar niet blij mee is.’

Carola krabbelde overeind, veegde het zand van haar kleren en keek in de richting die haar zoon wees. Daar zag ze een grote man over een jongen gebogen staan. De man schreeuwde de jongen iets toe en hief dreigend zijn vuist. De jongen kroop achteruit en draaide zich dan om. Als afscheidsgeschenk kreeg hij nog een trap van de man.

‘Die heeft zijn trekken thuisgekregen,’ zei Carola. ‘Laten we maar naar huis gaan. Ik heb helemaal genoeg van het strand.’

‘Is er nog tijd voor een haring?’

‘Vooruit dan maar.’

Een halfuur later, toen ze Katwijk weer uitreden, inspecteerde Lars zijn rechterkuit.

‘Ja, blauwe plek,’ zei hij. Hij keek opzij en vroeg: ‘Hoe zit het met jouw blauwe zijkant, mam?’

‘Het begint gemeen zeer te doen,’ zei Carola en ging wat ver-zitten. ‘Ik hoop dat het bij wat hematomen blijft.’

‘Maar je vreest dat er meer aan de hand is?’

‘Afwachten,’ zei Carola.

‘Je kunt toch nog wel rijden?’ vroeg Lars bezorgd.

‘We zullen toch naar huis moeten.’

‘Ja, hallo. Als het niet gaat, moet je de auto aan de kant zetten en dan bel ik pa.’

‘Is niet nodig. Weet je wat? Ik rij wel even langs de poli.’

Lars keek zijn moeder bezorgd aan en zag aan haar gezicht dat ze veel pijn had. In Leiden ging het lang goed, maar bij het tankstation van de Esso sloeg ze af. Ze zette de auto aan de kant en zei: ‘Dit gaat toch niet.’

Ze haalde haar mobiel uit haar jaszak en toetste het nummer van de huisartsenpost in. Even later meldde ze: ‘Mijn naam is Carola Anker-Klasson. Ik sta bij het Essostation Meerwijk-Zuid. Ik kan niet verder rijden. Op het strand van Katwijk ben ik heel hard met iemand in botsing gekomen. Het leek eerst mee te val-len, maar nu verga ik van de pijn en ik kan moeilijk ademen. Ik vermoed dat ik een paar gekneusde ribben heb opgelopen en er zit ook iets niet goed in mijn nek.’

‘Tjee, ma,’ riep Lars uit. ‘Zal ik pa bellen?’

‘Nee. Laten we eerst afwachten wat de dokter zegt.’

De dienstdoende arts besloot na enig overleg om een ambu-lance te sturen. Die was er binnen een paar minuten. De politie volgde een paar tellen later. Terwijl de ambulancebroeders met zijn moeder bezig waren, vroeg een van de twee vrouwelijke agenten aan Lars wat er gebeurd was.

‘Mijn moeder en ik waren op het strand van Katwijk. Daar waren jongens aan het vliegeren. Met zo’n grote, bestuurbare vlieger. Een van die gasten kon zijn vlieger niet houden en werd

een stuk meegesleurd. Wij merkten dat pas toen hij tegen ons aan klapte. Mijn moeder ving de grootste klap op, ik kreeg alleen een schop tegen mijn kuit. Mijn moeder is verpleegkundige in het ziekenhuis in Leiderdorp. Zij dacht eerst dat het meeviel, maar ze kreeg zoveel pijn, dat ze moest stoppen.'

'Helder,' zei de agente. 'Waar wonen jullie?'

'In Alphen aan den Rijn.'

'Daar is iemand thuis?'

'Mijn vader, maar die weet nog niet wat er gebeurd is. Mijn moeder wilde wachten tot ze weet wat er aan de hand is.'

'Moment, ik overleg even.'

Lars zag de agente met haar collega praten. Even later kwam ze terug en zei: 'Stap maar weer in, Lars. De ambulance brengt je moeder naar het ziekenhuis in Leiderdorp. Ik breng jou met jullie auto daar ook heen. Service van de zaak.'

Terwijl de agente wegreed zei ze: 'Je had wel eens mogen zeggen dat je vader een collega van ons is.'

'Kent u hem?'

'Nou, kennen is een groot woord. Een paar jaar terug heb ik in Rotterdam les van hem gehad.'

'Daar zit hij nog steeds,' zei Lars, terughoudend.

'Ik moet zeggen dat je niet veel op je vader lijkt, Lars.'

Lars zei wat zuur: 'Dat heb ik vaker gehoord. Vooral van hem.'

'Ojee,' zei de agente. 'Gevoelig onderwerp? Sorry.'

Lars keek haar aan en zei dan: 'Ik heb rood haar. Mijn vader vindt het niks. Van mijn moeder moet ik er trots op zijn. Ik ben nog niet zover, maar dat komt.'

'Goed advies. Succes ermee.'

Even later liep Lars met de agente mee het ziekenhuis in. Zij leverde hem bij zijn moeder op de Spoedeisende Hulp af.

'De auto staat op het parkeerterrein, mevrouw Anker,' zei ze. 'En hier zijn uw sleutels.'

‘Dank u wel, agent,’ zei Carola. ‘Geef ze maar aan mijn zoon. En agent, sorry voor de overlast.’

‘Geen probleem, mevrouw. Het was rustig. En het gaf mij de gelegenheid om een hele leuke jongen te ontmoeten. Het ga u goed. Dag, Lars, tot ziens.’

‘Aardige vrouw,’ zei Carola.

‘Ze zei dat ze nog les heeft gehad van pa,’ zei Lars, terwijl hij de sleutels in zijn broekzak stopte. ‘Zal ik nu pa maar eens gaan bellen?’

‘Doe maar,’ zei Carola, met een van pijn vertrokken gezicht. ‘Maar maak het niet groter dan het is. Een ongelukkige botsing. Anders gaat hij er misschien nog werk van maken.’

‘Doe ik, mam.’

Terwijl Lars de jas van zijn moeder oppakte om haar mobiel-tje eruit te kunnen halen, kwam een verpleegkundige de kamer binnen.

‘Carola!’ riep ze uit. ‘Wat is dit nou?’

‘Ongelukje op het strand, Els,’ zei Carola.

‘Een knul met een vlieger is op het strand tegen ons aangebottst,’ zei Lars. ‘Ze doet wel flink, maar ze heeft veel pijn.’

‘En jij bent ...?’

‘Lars Anker, zuster.’

‘Mijn jongste zoon,’ zei Carola.

‘Aangenaam, Lars. Ik moet je vragen om even naar de gang te gaan. Dan kan ik je moeder onderzoeken.’

‘Ik ben al weg. Ik ga bellen en een broodje scoren.’

‘Portemonnee zit in mijn jas.’

‘Oké. Tot zo, mam.’

Lars liep de afdeling af en ging in de wachtruimte zitten. Daar keek hij op de klok en dacht: Vijf voor half drie. Ze zijn nog niet begonnen.

Hij opende het mobieltje van zijn moeder en koos het nummer van zijn vader. De telefoon ging een aantal keer over, maar er werd niet opgenomen.

Tjee, zeg, dacht Lars. Neem die telefoon nou op.

Hij belde nog een keer. Pas bij de derde poging werd er eindelijk opgenomen.

‘Caro? Wat is er?’ hoorde hij zijn vader vragen.

‘Hallo, pa. Met Lars. Ik zit in het ziekenhuis in Leiderdorp.’

‘Wat heb je nou weer gedaan?’

‘Ja, ik niet. Op het strand was een knul aan het vliegeren. Die kon zijn vlieger niet houden en knalde zo tegen ma aan. Zij heeft waarschijnlijk een paar gekneusde ribben.’

Lars hoorde zijn vader stevig vloeken. ‘Geef haar eens even,’ zei zijn vader dan.

‘Dat gaat niet, pa. Ze ligt op Spoedeisende Hulp en wordt nu onderzocht.’

‘Ik kom eraan. Oh, wacht even. Waar is de auto?’

‘Staat op het parkeerterrein. Een agente heeft hem hier naar het ziekenhuis gereden.’

‘Mooi. Ik vraag de buurman wel of hij tijd heeft mij naar Leiderdorp te brengen. Tot zo.’

Sorry dat we je voetbalmiddag in de war sturen, dacht Lars.

Hij stopte het mobieltje in zijn binnenzak.

Ik heb honger, dacht hij. Gaan wij een meter goed belegd brood kopen? Ja, dat gaan wij doen.

Drie kwartier later zag Lars zijn vader samen met Beatrice aankomen lopen.

‘Weet je al wat meer?’ was het eerste wat zijn vader tegen hem zei.

‘Nee, pa. Ze zijn nog met haar bezig en daar hebben ze mij niet bij nodig. Ze ligt op de derde kamer links op de Spoedeisende Hulp.’

‘Ik zie jullie zo,’ zei Evert en liep door.

‘Heb jij soms net een broodje gegeten?’ vroeg Beatrice. ‘Je zit onder de broodkruimels.’

‘Schuldig,’ zei Lars. ‘Wil jij er ook een? Ze zijn heerlijk.’

‘Nee, dank je. Wat is er nou gebeurd?’

Lars vertelde snel wat hen op het strand was overkomen.

‘Jeetje,’ zei Beatrice. ‘Dat klinkt niet goed. Straks heeft ze nog een whiplash. Weet je ook hoe die knul met zijn vlieger eruitzag? Pa wil hem namelijk te grazen nemen.’

‘Weinig kans,’ zei Lars. ‘Een vlieger met een stuk of zes gasten. Degene die tegen ma opgeknald is, was denk ik een jaar of zestien. We zagen nog dat hij van een andere vent op het strand een schop kreeg.’

‘Nou, pa was onderweg flink pissig,’ mopperde Beatrice. ‘Het enige dat een beetje hielp was dat Feyenoord een doelpunt scoorde.’

‘Ja? Wie maakte hem?’

‘Geen idee. Vraag dat maar aan hem.’

‘Het wordt hoog tijd dat ik ook een smartphone krijg,’ zei Lars. ‘Kan ik alles gewoon direct volgen.’

‘Doe je best,’ zei Beatrice onverschillig en haalde haar eigen mobieltje tevoorschijn.

‘Bea? Mag ik je wat vragen?’

Beatrice keek haar broertje argwanend aan.

‘Je krijgt de mijne nu niet, hoor.’

‘Nee, daar gaat het niet om. Ik wil je iets anders vragen.’

‘Nou, vraag dan.’

‘Bea, schaam jij voor mij?’

Beatrice keek Lars duidelijk verrast aan. Het duurde even voor ze zei: ‘Nou, schamen ...’ Ze haalde haar schouders op en zei dan: ‘Jij kan er ook niks aan doen dat je rood haar hebt.’

‘Nee, dat is zo. Maar als ik het goed begrijp ben jij er niet blij mee. Jij zult niet snel tegen je vriendinnen zeggen: “Kijk, die rooie daar, dat is mijn broertje.”’

‘Wat is dat voor stom geklets? Waarom zou ik dat moeten zeggen?’

‘Niets moet, maar het zou wel aardig zijn als je het deed.’

Beatrice keek Lars even wat ongemakkelijk aan en zei: ‘Vraag je rooie vriendinnetje maar om aardig tegen je te zijn. En val mij niet lastig met je creepy vragen.’

Ze draaide zich om en deed haar oortjes in.

Lars schudde zijn hoofd en dacht: dat raakte toch.

Ergens hoorde hij iemand zachtjes giechelen.

Een halfuur later zei Beatrice: ‘Daar komt pa. Hij kijkt niet blij.’

Evert Anker liep inderdaad met een kwaad gezicht naar zijn kinderen toe.

‘Ze gaan haar vannacht ter observatie houden,’ mopperde hij. ‘Er zit een nekwervel scheef. Hoe hard is die klootzak tegen jullie opgeknald?’

‘Hard, pa.’

‘En dat heb je niet zien aankomen?’

‘Nee, pa. We waren in gesprek. We letten op elkaar en niet op wat er in onze omgeving gebeurde.’

‘Wanneer let jij wel op? Eergisteren liep je bijna onder een auto en vandaag ligt je moeder met een verschoven nekwervel in het ziekenhuis. Alleen omdat jij niet oplet.’

‘Oh, natuurlijk!’ riep Lars nijdig uit. ‘Het is de schuld van het rooie misbaksel.’

Evert greep Lars bij zijn schouders en schudde hem door elkaar. ‘Houd je grote bek, brutaal stuk vreten!’ schreeuwde hij. ‘Naar buiten en wacht maar bij de auto. Kom mee, Bea.’

Lars stond kokend van woede zijn vader en zus na te kijken.

‘Niet doen,’ riep een heldere stem. ‘Laat die boosheid los.’

‘Fuck you, tering Elf,’ riep Lars witheet van woede uit.

Toch aarzelde hij een paar tellen voor hij zich omdraaide en wegrende. De draaideur ging hem niet snel genoeg, maar veel

keuze had hij niet. Buiten rende hij het ziekenhuis langs naar de slagbomen bij de uitgang. Op de hoek bleef hij staan en bekeek de mensen in hun auto's die bij het kaartjesapparaat stopten. Het gezicht van de jonge vrouw in de vijfde auto, een rode Honda Jazz, beviel hem wel. Vooral omdat hij wist dat ze in Alphen woonde. Hij stelde zich voor dat ze direct na de slagbomen zou stoppen en hem zou wenken in te stappen. Dat deed ze zonder enige aarzeling. Lars stapte in, deed de gordel en zei: 'Heel fijn dat ik mee kan rijden.'

5. Harde leerschool

‘Jou heb ik eerder gezien,’ zei de vrouw, terwijl ze het terrein van het ziekenhuis afreed.

‘Dat kan kloppen,’ zei Lars. ‘Lars Anker. Ik woon ook in Alphen.’

‘Ik ben Fleur. Anker zei je? Wacht, werkt jouw moeder soms op de Spoedeisende Hulp?’

‘Klopt. Wij waren vandaag op het strand en daar kregen we een lompe knul met een grote vlieger tegen ons aan. Mijn moeder ligt nu met een verschoven nektervel in het ziekenhuis.’

‘Ach, getsie. Wat naar. Zoiets als een whiplash?’

‘Geen idee. Ze moet vannacht blijven voor observatie.’

‘Nou, ik hoop dat het meevalt. Een vriendin van mij heeft vorig jaar ook een whiplash gehad. Ze werd van achteren aangereken door een dronken vent. Eerst had ze ...’

Lars liet de woordenwaterval van Fleur langs zich heen stromen zonder er echt naar te luisteren. Hij dacht na.

Wat ga ik doen? Pa en Bea zitten voorlopig vast, want ik heb de sleutels van ma haar Volvo in mijn zak. En ik heb ook haar portemonnee en mobieltje nog. Als ik gewoon thuis op ze wacht, krijg ik zwaar op mijn donder van pa. Maar als hij me niet kan vinden ...

Hij bedacht wat hij kon doen. Allerlei plannetjes schoten door zijn hoofd. Uiteindelijk dacht hij: ik ga kamperen. Een weekje onderduiken ergens op een stille camping.

‘Tja, dat is wat,’ zei hij als reactie op Fleurs gebabbel.

‘Erg spraakzaam ben je niet, hè?’

‘Nee, Fleur. Ik ben meer een luisteraar.’

‘Ja, ja,’ lachte Fleur. ‘Jij zegt eigenlijk dat ik een kletskaus ben.’

‘Maar dan wel een heel gezellige,’ zei Lars met een brede grijns.

‘Oh, wat lief. Mijn laatste vriendje werd horendol van mij en ging er na een week al vandoor. Jammer dat jij nog te jong bent.’

Lars schrok van haar opmerking, kleurde en keek snel naar rechts. Fleur had niets in de gaten en begon te vertellen over vriendjes die haar in de steek gelaten hadden.

Nog tien minuutjes, dan ben ik van haar af, dacht hij.

Fleur zette hem af op de rotonde bij Groenoord. Hij bedankte haar en liep snel naar huis. Voor hij zijn kampeerspullen van zolder haalde, legde hij eerst de sleutelbos, de portemonnee en het mobieltje van zijn moeder op de tafel neer. Zijn ID-kaart legde hij ernaast.

Hij dacht: wegelopen doe ik met mijn eigen geld! En als iemand wil weten wie ik ben, dan verzin ik wel een naam.

Het kostte hem geen kwartier om zijn kampeerspullen in een grote rugzak te proppen. Zijn tentje, slaapmat en slaapzak. Wat warme kleren, ondergoed, toiletpullen, rol wc-papier en een verbanddoosje. Een zaklantaarn, aansteker en zijn Zwitserse zakmes. Een gasbrandertje met een reserve gastankje. Een compact pannensetje en een blik nasi, overgebleven van de laatste vakantie. Hij aarzelde bij zijn e-reader.

Het ding is driekwart vol, dacht hij. Als ik er prik voor nodig heb, kan ik vast wel ergens een stopcontact vinden.

Primitief kamperen was iets wat hij graag deed. Tot nu toe was dat altijd in de buurt van de caravan van zijn ouders geweest. Deze keer ging hij alleen op pad.

Toen hij zijn fiets uit de schuur haalde, hoorde hij in huis het mobieltje van zijn moeder overgaan.

Zo te horen heeft pa in de gaten dat het rode rotjong pleite is, dacht hij. Voorlopig even niet tot ziens.

Met een zonnebril op en zijn rode haren verborgen onder de capuchon van zijn jas, reed hij weg. Eerst langs de Albert Hein op de Herenhof, die op zondag open was. Daar kocht hij een

fles Ice Tea, brood, boter, kaas een pot jam. Hij nam ook wat mueslirepen mee.

En nu als de bliksem naar het station, dacht hij. Om vijf uur gaat er een trein richting Utrecht. Daar kijk ik wel verder.

Bij het station zette hij zijn fiets in de fietsenstalling de Appel. Hij had nog vijf minuten over voor de trein naar Utrecht vertrok. Hij kocht een treinkaartje naar Amersfoort, maar hij was niet van plan daar ook heen te gaan.

Zoek maar even, ouwe, dacht hij. Wacht, Utrecht Centraal hangt vol met camera's. Hij kan waarschijnlijk heel makkelijk achterhalen welke trein ik straks neem. Maar stel je voor dat er toevallig vandaag een storing zou zijn in het systeem. Dat zou heel goed uitkomen. Ja, laat ik me dat voorstellen.

In Utrecht bekeek hij de borden en besloot dat het Limburg moest worden. Hij stapte even later in de intercity naar Heerlen en zocht een rustig plekje op de bovenverdieping. Hij deed wel zijn jas uit, maar trok direct de ruime capuchon van zijn sweater over zijn hoofd.

Het is maar goed dat ik zo'n bleke smoel heb, dacht hij. Volgens pa zijn jongeren met een getinte huidskleur plus capuchon per definitie verdacht.

De conducteur die na een tijdje langskwam, vond het niet nodig om zijn plaatsbewijs te controleren. Precies zoals Lars het zich had voorgesteld.

Even later trok hij zijn rugzak naar zich toe en haalde een verfrommelde campinggids uit een zijvak. Het ding was van vorig jaar, maar vast nog wel bruikbaar om een camping te zoeken. Na een poosje bladeren bleef zijn aandacht hangen bij een kleine camping in de buurt van Roermond.

Hemelsbreed nog geen vier kilometer vanaf het station, dacht hij. Moet wel een eind omlopen omdat er snelwegen in de weg zitten. Totaal wordt dat een kilometer of zes. Dat is een

dik uur lopen. En die camping ligt dicht bij de Duitse grens. Als ik langer weg wil blijven, kan ik zo doorlopen naar de Eifel.

Die laatste gedachte bleef hangen.

Hoe lang wil ik wegblijven? Hmm, als het om pa ging voor altijd. Maar ma is er ook nog.

Hij zuchtte en dacht: hoe zou het met haar gaan?

Even na zeven uur liep hij het station van Roermond uit. Lopen met een bepakking van ongeveer twaalf kilo op zijn rug was voor Lars geen probleem. Om zijn beenspieren te trainen deed hij regelmatig oefeningen met gewichten. Traplopen met halters van tien kilo bijvoorbeeld.

Toen hij aan dat traplopen dacht, schudde hij even zijn hoofd.

Die ouwe ging echt controleren of die halters niet van schuimplastic waren gemaakt. Eikel.

Hij volgde het fietspad naar het noorden, daarna verder langs de Rijksweg Zuid en via het viaduct de A73 over. Het duurde een tijd voor het lawaai van het verkeer tot achtergrondgedruis was afgenomen. Pas toen hij een smalle weg inliep werd het stiller. De weg liep tussen licht glooiende, ruime velden door, waar kool, aardappelen en mais groeide.

Heerlijk, dacht hij. Ruimte en rust. Ik krijg zo langzamerhand wel honger. Zo meteen maar snel mijn tentje opzetten en die nasizooi opwarmen. Zou het moeilijk zijn om me bij de camping aan te melden? Ik kan natuurlijk niet zeggen dat ik Lars Anker heet. Euh ... Idunna? Vind je het erg als ik straks de campingbaas ervan overtuig dat ik Henk Jansen heet?

Er gebeurde een tijd niets. Lars wilde net zijn vraag hardop herhalen, toen hij zacht gegiechel hoorde.

‘Dan is dat voorlopig mijn naam,’ zei hij.

Vlak bij de camping werd hij ingehaald door twee fietsers, een man en een vrouw van even in de twintig. Ze stopten en de

man zei: 'Hallo. Wij zijn op zoek naar een camping. Hier de buurt zou er een moeten zijn. Enig idee waar?'

'Tweehonderd meter verderop, aan de linkerkant.'

'Bedankt, en tot zo.'

Dat komt goed uit, dacht Lars. Als die twee zich inschrijven, kan ik de campingbaas even bekijken en me voorstellen hoe hij me zonder problemen inschrijft.

Het gebeurde precies zoals Lars zich het had voorgesteld. De campingeigenaar was een oudere man met dun, wit haar en een ringbaardje. Hij had heel lichte ogen, die zijn gasten vrolijk, vanuit een web van lachrimpeltjes, aankeken.

Dat Lars geen identiteitskaart bij zich had vond de man geen enkel probleem. Hij wees Lars een plek aan in een hoekje van het terrein. Het was niet druk op de camping. Er stonden zes caravans, waarvan er in twee licht brandde. Het jonge stel was verderop bezig hun tent op te zetten.

'Hier is het 's nachts wat rustiger,' zei de man met een glimlach.

Lars keek hem even vragend aan, maar toen de beheerder met een hoofdknik naar het jonge paar wees, begreep hij wat hij bedoelde. Hij kreeg een kleur en bedankte de man snel.

Zijn tentje stond binnen een paar minuten en even later zat hij in de tentopening op zijn opgeblazen matje en zette zijn gasbrandertje klaar. Verderop waren de twee lachend aan het worstelen met de stokken van hun tentje.

Ik hoop dat ze vannacht minder lawaai maken, dacht Lars. Wacht, heb ik mijn oordopjes wel meegenomen?

Hij haalde zijn toilettas tevoorschijn en keek in het zijvakje.

Niet dus. Shit. Nou ja, misschien valt het mee.

Net toen hij zijn nasi van het vuur haalde, kwam de vrouw naar hem toe.

‘Hallo,’ zei ze. ‘Wij zijn helaas niet zo handig met kamperen als jij. De tent staat eindelijk, maar we hebben geen aansteker meegenomen. Zouden we die van jou even mogen lenen?’

‘Tuurlijk,’ zei Lars en haalde lucifers tevoorschijn. ‘Alsjeblieft.’

‘Dank je wel. Ik heet trouwens Cynthia.’

‘Henk,’ zei Lars. ‘En als jullie nog meer hulp nodig hebben, zeg je het maar, Cynthia.’

‘Heel fijn, Henk.’

Een klein uurtje later liep Lars in het schemerdonker met zijn pannetje en zijn vuile bestek naar het toiletgebouw. Hij spoelde alles af en vulde daarna zijn waterfles. Op de terugweg kwam hij Cynthia tegen.

‘Hallo, Henk,’ zei ze. ‘We hebben helaas nog een probleempje. We hebben geen pomp voor ons luchtbed.’

‘Tja, dat is een probleem,’ zei Lars. ‘Want ik heb ook geen pomp. Mijn matje is zelfopblaasbaar.’

‘Ojee, dat wordt blazen.’

‘Dat zou ik niet doen, Cynthia. Zo komt er allemaal vocht in het luchtbed. Hebben jullie geen fietspomp?’

‘Alleen een klein handpompje, maar die past niet op het ventiel van de matras.’

‘Daar weet ik wat op. Ik heb een rolletje tape. Daarmee kan ik de pomp aan het ventiel vastmaken. Ben zo bij jullie.’

Het was een klein handpompje, dat Gert, Cynthia’s man, aan Lars liet zien. Het kostte ook heel wat tape, maar op een gegeven moment verdween de meeste lucht vanuit het fietspompje toch in het luchtbed.

‘Het is even behelpen,’ zei Lars. ‘Vlakbij is trouwens een kampeerwinkel. Daar kun je morgen alles vinden dat je nodig hebt.’

‘Nou, heel erg bedankt,’ zei Gert.

‘Geen punt,’ zei Lars. ‘In de wereld van de kampeerders helpen we elkaar. Welterusten.’

In zijn slaapzak hoorde Lars hoe verderop een tentrits werd dichtgetrokken. Hij draaide zich op zijn zij, pakte zijn reader en dook in de bizarre schijfwereld van Terry Pratchett.

Jammer dat hij er niet meer is, dacht hij, terwijl hij het boek Wintersmith opende. Zijn boeken zijn geniaal en waanzinnig geinig. Vooral die over de Dood, die maffe heksen en Tiffany Aching.

Toen hij zijn ogen niet meer open kon houden, legde hij zijn reader weg en gaapte hardgrondig.

Kijk maar uit, dacht hij. Straks scheur je nog open van oor tot oor.

Hij draaide zich om en trok zijn slaapzak over zijn hoofd. Het hielp niet om de stemmen en de overige geluiden, die Cynthia en Gert produceerden, buiten te sluiten.

Tsjonge, jonge, dacht hij gapend. Zo te horen zijn ze daar wel erg handig in. Ik weet waar ik morgen heen ga. Naar die kampeerwinkel. Daar hebben ze vast wel oordopjes. En hebben ze die niet, dan ligt er een heel winkelcentrum naast.

Idunna stond hem die nacht op te wachten op de zonovergoten open plek in het bos. Ze zat op de schommel, die aan een dikke tak hing van de machtige beuk naast de poel. Deze keer droeg ze geen veelkleurig jurkje, maar een strakke, groene overall. Het deed Lars denken aan een jumpsuit uit Star Trek, alleen had het pak van Idunna geen mouwen en kwamen de broekspijpen tot net boven de knie. Om haar polsen en enkels droeg ze brede gouden banden.

Lars zei: ‘Je ziet er leuk uit, Idunna. Erg modern.’

‘Ja, duh. Ik ben geen sprookjeselfje, maar een Tijdelf. Ik ben dus goed thuis in de toekomst. Dit is gewoon een standaarduni-

form, al ben ik wel mijn laarzen vergeten. Nou ja, heb ik ook niet nodig.'

'Het blijft mooi. Maar ik dacht dat je pas over een week terug zou komen?'

'Dat was ook het plan, Lars. Maar na vanmiddag is dat helemaal anders geworden.'

De schommel zwaaide naar voren en op het hoogste punt liet Idunna de schommel los. Ze zweefde langzaam naar beneden en bleef vlak voor Lars in de lucht hangen. Ze keek hem met haar donkere ogen aan en zei: 'Vanmiddag in het ziekenhuis ging het bijna mis, Lars. Je stond op het punt een moordenaar te worden.'

'Echt niet!' riep Lars verontwaardigd. 'Ik wilde hem gewoon hard op zijn gezicht laten vallen.'

'Kijk zelf maar hoe die tijdlijn verder had kunnen lopen.'

Lars zag zichzelf staan, laaiend van woede. Hij keek zijn vader na en liet zich niet door Idunna tegenhouden. Deze keer zag hij zijn vader struikelen en hard tegen de rand van een bloembak vallen. Bea stond er heel even als aan de grond genageld naar te kijken, dan begon ze te gillen. De beelden die hij te zien kreeg leken te versnellen. Verplegend personeel bracht zijn vader naar de Spoedeisende Hulp. Een heel team rende de kamer in en weer uit. Ze brachten zijn vader naar een scanapparaat. Een arts schudde zijn hoofd. Iemand trok het laken over het gezicht van zijn vader.

'Had je dit op je geweten willen hebben?'

'Zo erg had het helemaal niet moeten zijn,' riep Lars geschrokken. 'Alleen vallen en een flinke blauwe plek.'

'Als je tijdlijnen verandert, moet je heel duidelijk zijn in wat je wilt. Wie zo kwaad is als jij daar in het ziekenhuis was, gaat onherroepelijk te ver. En dat was niet het enige. Wie in woede tijdlijnen verandert, lijkt op een bliksemschicht in een pikdon-

kere nacht. De vijand zou dat zien en dat zou rampzalig zijn. Voor de wereld en voor jou.'

'Hmm, is dat zo? Hoe zit dat met die andere aanpassingen? Zoals Fleur, die me naar Alphen reed?'

'Ja, Fleur, dat wordt nog een probleem.'

'Hoezo? Ze moest toch al naar Alphen.'

'Jawel, maar jij hebt je voorgesteld dat zij je zo aardig zou vinden, dat ze je mee wilde nemen. Heb je niet gemerkt, dat Fleur je nogal érg lief vond? Als je een paar jaar ouder geweest was, had ze haar auto ergens aan de kant gezet en je de kleren van het lijf gerukt.'

'Echt?' vroeg Lars aarzelend.

'Zeker weten. Je zou er, denk ik, ook van genoten hebben, maar je zou er niet gelukkig van zijn geworden.'

Lars kleurde rood tot in zijn nek en keek naar de grond. Dat gaf hem een nieuwe schok. Er stond iets overeen in zijn boxershort.

Idunna giechelde en zei: 'Dat komt niet door het verhaal over Fleur. De onhandige kampeeders, Gert en Cynthia, zijn erg luidruchtig tijdens hun liefdesspel. Daar reageert jouw lichaam op.'

'Ik hoor ze anders niet.'

'Nee, hier hoor je ze niet. Dat zou te veel storen. Maar jij ligt nog steeds in je tentje en jouw oren horen het wel. Maak je geen zorgen, het zal zo wel over zijn. Kom mee, het is tijd voor je eerste les.'

Een tel later zweefden Lars en Idunna in een witte mist.

'Luisteren, Lars. Dat is het enige dat je zo meteen mag doen. Zeg niets, doe niets. Alleen maar luisteren.'

De mist trok op en Lars stond op een balkon. Zijn handen hielden de balustrade vast, gebruinde handen met dikke onderarmen die bedekt waren met zwart haar. Onder hem liep een eindeloze stroom van mensen, duidelijk toeristen, door een vrij

smalle straat. Heel voorzichtig keek Lars naar de mensen, die onder hem door liepen. Hun gepraat vulde het straatje met geluid. Lars probeerde er wijs uit te worden, maar dat was in de drukte onbegonnen werk. Ineens hoorde hij een geluid dat hij niet kende. Een donker zoemen, als van een zwerm muskieten. Het kwam ergens links van hem vandaan en het werd langzaam krachtiger.

Lars voelde de haartjes in zijn nek overeind komen. Hij voelde een golf van misselijkheid opkomen en het klamme zweet brak hem uit. Zijn angst werd zo sterk dat hij in elkaar wilde duiken en gaan krijsen, toen alles weer verdween. Hij was terug in de witte mist, met alleen Idunna die vlak voor hem zweefde.

‘Wat was dat?’ vroeg Lars, nog steeds doodsbang.

Idunna legde haar handjes op zijn schouders en keek hem indringend aan.

‘Dat, Lars, is het geluid van de Verdelgers. Het is de resonantie van hun verdorven geest. Vergeet hun geluid, maar let op je eigen reacties. De haartjes in je nek kwamen overeind, je werd misselijk en het klamme zweet brak je uit. De angst dreigde je de adem te benemen. Luister naar mijn eerste les. Als je die reacties in je voelt opkomen, doe dan niets. Ga niet gillen en ren niet weg. En vooral: laat zelfs de gedachte aan tijdlijnen los. Als de Verdelgers in de buurt zijn is elke poging om tijdlijnen te manipuleren, zelfs de allerkleinste, fataal. Wees blij dat hun nabijheid je doodsbang maakt. Dan kunnen zij je niet ongemerkt te grazen nemen. Ik zal je straks een mantra leren, waarmee jij je gedachten voor de buitenwereld kunt afsluiten. Die mantra is de enige manier om je voor hen te verbergen. Ze weten al dat je bestaat. Ze zijn naar je op zoek, maar met de mantra die ik je ga leren, ben je veilig. Ze zouden vlak naast je kunnen staan en je niet kunnen vinden.’

‘Wie zijn die Verdelgers? Wat willen ze van mij?’

‘Wie ze zijn, dat is een verhaal voor een ander moment. Wij noemen hen Verdelgers, omdat zij het leven op aarde willen vernietigen. Dat kunnen zij niet zelf, omdat ze net als wij buiten de tijd bestaan. Wij kunnen mensen hooguit laten schrikken, door een oogzenuw te stimuleren. Je ziet dan iets van een flits, of soms een zwarte vorm. Jij dacht dat het een insect was.’

‘Jij hebt mijn leven gered!’ riep Lars uit. ‘Toen ik bijna onder die auto kwam.’

‘Ja, dat moest van de Wachter. Zij wilde niet dat jouw tijdlijn werd afgebroken.’

Lars keek Idunna bevreemd aan, maar voor hij kon vragen wat ze bedoelde, riep Idunna: ‘Ja, dat klonk gek, maar het was niet mijn idee. Ik had zoiets nooit eerder gedaan. Ik was er zelfs doodsbang voor.’

‘Waarom dat?’

Idunna wrong haar handjes en keek naar haar voeten.

‘Omdat zoiets altijd een band scheidt.’

‘Een band ...’

‘Alsjeblieft, niet nu. Ik moet je over de Verdelgers vertellen. Zij willen het leven op aarde vernietigen. Daar hebben ze mensen voor nodig, want die hebben invloed op wat er in de tijd gebeurt. Mutanten, zoals jij, hebben veel invloed. Zij zullen jou graag bij hun troepen inlijven.’

‘En als ze mij ooit vinden ...’

‘Dat ga ik je laten zien,’ zei Idunna. ‘Kijk maar.’

‘Wat is dit?’ vroeg Lars verbaasd. ‘De brug in Alphen?’

‘Ja. Valt je niets op?’

‘Nee, niet direct. Hoezo?’

‘Kijk nog eens goed. Heb je deze brug ooit zó gezien?’

Lars keek een poosje voor hij het zag.

‘De brug is in spiegelbeeld. Waarom dat?’

‘Omdat ik je een spiegel moet voorhouden van wat er kan gebeuren als jij in handen van de Verdelgers zou vallen. Als ik

het direct aan je laat zien, worden er beelden bij je ingeprent, die je op een verkeerd spoor kunnen zetten. Kom mee.'

Een tel later zag Lars een oudere versie van zichzelf lopen.

'Ik heb het geluid verborgen,' zei Idunna. 'Dat is helemaal vervuild met het gonzende gedreun van de Verdelgers.'

Lars knikte en keek hoe zijn oudere zelf bij een deur in een irisscanner keek en vervolgens een code intoetste. Vreemd genoeg deed de man dat met zijn rechterhand. De deur gleed open en de andere Lars liep een sluis in. De deur achter hem sloot en opnieuw moest de ander een code invoeren. Even verderop liep de andere Lars een laboratorium in. De mannen die daar aan het werk waren begroetten hem met duidelijk respect.

De andere Lars ging achter een plat scherm zitten en begon daarop allerlei zaken op te roepen. Wat Lars te zien kreeg deed hem denken aan een documentaire die hij ooit had gezien. Over hoe enkele geniale mensen de eerste atoombom bouwden.

De andere Lars keek tevreden. Hij stond op en verliet het laboratorium. In de gang buiten het lab haalde hij een platte telefoon uit zijn zak en toetste wat in. Daarna zag Lars hem in een zaal voor een groot scherm staan, samen met drie andere mannen. Duidelijk heel belangrijke mannen, dat las Lars af aan hun kleding en hun houding. Zijn oudere zelf vertelde hun iets, waar de drie instemmend op reageerden.

De andere Lars gaf een teken en op het grote scherm verscheen een apparaat dat uit twee bollen bestond. De bollen lagen in het vrachtruim van een vliegtuig. Lars wees op enkele details en daarna gaf hij een van de drie mannen een soort mobieltje. De man keek er even naar en drukte dan op een toets.

Op het scherm klikten de twee bollen aan elkaar vast, waarna er een klok begon af te tellen. Bij nul werd het hele scherm in een keer verblindend wit. Het beeld schakelde over naar een camera die blijkbaar in een ruimtestation boven de aarde zat. De beelden lieten een uitdijende vuurbal zien, die de

aarde eronder in kokende magma veranderde. En dat stopte niet.

‘Gefeliciteerd, Lars,’ zei Idunna. ‘Wat tot nu toe niemand is gelukt, zul jij voor elkaar krijgen. Als de Verdelgers je vinden zul jij de uitvinding van het wapen mogelijk maken, dat de wereld zal ontdoen van elke vorm van leven.’

‘Dan wil ik met die mutatie niks meer te maken hebben,’ zei Lars doodsbleek van schrik.

‘Daar is nu te laat voor, Lars. Je hebt bewust een aantal tijdlijnen verlegd en dat heeft jouw mutatie onherroepelijk geactiveerd. Als je uit handen van de Verdelgers wilt blijven, heb je maar twee opties: van mij die mantra leren of zelfmoord plegen.’

‘Wat doet die mantra met mijn mutatie?’

‘Niks. De mantra moet je verborgen houden. Hoe je met je mutatie moet omgaan, dat is later aan de beurt.’

‘Nou, oké dan. Leer me die mantra maar.’

‘Prima, maar er zit nog wel iets aan vast. Je moet twee vragen met “ja” beantwoorden.’

‘Welke vragen?’

‘Lars Anker, beloof jij, dat jij je gave voor tijdmanipulatie verborgen zult houden voor de Verdelgers?’

‘Ja,’ zei Lars.

‘Dat is een goed antwoord, Lars. De Tijdmeester zal je aan die belofte houden. Mocht het toch misgaan, dan heeft hij de macht om jou uit de stroom van de Tijd te halen. En dat is de tweede vraag: geef jij de Tijdmeester daar toestemming voor?’

‘Wacht,’ zei Lars. ‘Wie is de Tijdmeester?’

‘Die vraag kan ik niet beantwoorden,’ zei Idunna. ‘Ik weet alleen dat de Tijdmeester de macht heeft om stervelingen uit de stroom van de Tijd te verwijderen.’

‘En wat wil dat zeggen?’

‘Dat je niet meer bestaat.’

Lars keek Idunna vragend aan maar meer wilde, of kon, ze blijkbaar niet zeggen.

Hij haalde zijn schouders op en zei: 'Ik wil niet meewerken aan de vernietiging van het leven op aarde. Dus als dat dreigt te gebeuren, nou ja, dan wil ik niet blijven bestaan.'

Er klonk een galmende dreun als van een machtige klok. Een luide stem riep: 'Lars Anker, ik wens je veel moed en wijsheid toe. Moge jouw gave de mensheid de weg naar de sterren wijzen.'

'Dat was de stem van de Tijdmeester,' zei Idunna. Met een brede grijns zei ze direct daarna: 'De Tijdmeester bedoelt het goed, maar wij, Tijdelfen, lachen ons vaak een breuk om zijn taalgebruik. Ga zitten, Lars. Dan ga ik je de mantra influisteren.'

Lars keek om zich heen maar zag niets waarop hij kon gaan zitten.

'En waar moet ik gaan zitten?'

'Waar sta je op?'

'Nergens op. Alles is hier wit.'

'Nou, als je op niks kunt staan, kun je er ook op zitten.'

Lars hurkte neer en liet zich op zijn achterste vallen. Met verbazing merkte hij dat hij nergens op zat en toch niet viel.

'Is dit een soort elfenmagie?' vroeg hij.

'Als dit magie is, dan is het van jou afkomstig,' zei Idunna. 'Dit is jouw droom weet je nog wel? Wees stil en luister.'

Ze kwam vlak voor hem staan, pakte met beide handjes zijn hoofd vast en legde haar voorhoofd tegen het zijne. Drie woorden fluisterde ze, woorden met resonerende klanken: Roo-Maahr-Oehm.

Lars voelde de woorden eerder dan dat hij ze hoorde. Idunna bleef de mantra herhalen, niet even, maar net zolang tot elke cel van Lars' lichaam in het ritme ervan meetrilde. Toen zij hem losliet, had hij dat niet direct in de gaten. Pas na een tijdje zakten

de resonerende klanken weg en kreeg hij weer oog voor wie hij was en voor zijn omgeving.

‘Dat was ... intens,’ verzuchtte hij.

‘Niet alleen voor jou,’ zei Idunna, wat beverig. ‘Jouw mutatie is heel sterk. Het kostte mij veel kracht om hem met de mantra te laten meezingen. We zijn nog niet klaar. Later vannacht kom ik terug.’

De witte wereld verdween. Lars droomde. Een meisje met lang rood haar lag naast hem. Ze had geen kleren aan en haar naakte lijf duwde tegen zijn harde lid. Dat had effect. Hij werd wakker en voelde de warme vochtigheid op zijn buik.

Zo, zeg, dacht hij. Dat was heftig.

Tegelijk werd hij zich bewust van de geluiden, die Gert en Cynthia even verderop maakten.

Jee, hoelang blijven die bezig?

Hij deed zijn zaklantaarn aan en keek op zijn horloge.

Nou, dat valt mee. Ik dacht dat ik al uren had gedroomd, maar het is hooguit tien minuten. Eerst maar even de pretresten opruimen.

Een klein kwartier later was het weer stil op de camping. Lars lag met zijn handen onder zijn hoofd na te denken over zijn droomavontuur met Idunna.

Roo-Maahr-Oehm, dacht hij en de klanken resoneerden door zijn hoofd en zijn lijf. Ik vraag me af hoe klanken je voor iemand kunnen verbergen? Misschien overstemmen ze wat je denkt? Hmm, als Idunna weer opduikt, moet ik dat maar vragen.

Hij sukkelde in slaap en stond weer in de witte wereld.

‘Hoi, Lars,’ zei Idunna. ‘Ben je klaar voor het restant van de les?’

‘Ja, hoor. Ben je weer wat bijgekomen?’

‘Och, het duurde even, in jouw tijdsbeleving een maand of zo, maar nu ben ik weer helemaal fit.’

‘Een maand?’ vroeg Lars verbaasd. ‘Ik ben hooguit een half uur wakker geweest.’

‘Ja, maar ik besta niet in de tijd. Genoeg gekletst. Kom mee, dan ga ik je leren hoe je de mantra moet gebruiken.’

Idunna nam hem mee naar de open plek in het bos met het bloemenrijke mostapijt. Deze keer zaten er op de schommel drie andere elfjes. Een zat op het plankje van de schommel, de twee andere hielden zich aan de touwen vast. Ze leken veel op Idunna, maar dan jonger. Ze hadden hetzelfde slordig ineengevlochten haar, alleen was dat van hun lichter, haast blond. Hun ogen waren ook lichter, meer geel dan bruin. Net als Idunna droegen ze een strakke, mouwloze overall met korte broekspijpen. Die van hen was lichtblauw. Hun armbanden waren dun en van zilver.

Idunna kwetterde iets in hoge, tjlpende klanken en de elfjes op de schommel sprongen tegelijk op de grond. Ze kwamen naar Lars toe en keken hem nieuwsgierig aan.

De middelste tjlpte iets tegen Lars, wat Idunna boos maakte.

‘Spreek mensentaal!’ riep ze kwaad uit. ‘En waag het niet om te herhalen wat je net zei!’

De drie elfjes keken beschaamd naar hun blote voeten, maar Lars meende ook een heel zacht gegiechel te horen.

‘Ach, hopeloos stel,’ mopperde Idunna. ‘Net uit het ei, nog helemaal nat achter hun puntoortjes, en denkt al brutale opmerkingen te mogen maken. Maar goed, deze drie gaan jou helpen om bang te worden. Een van hen gaat het zoemen van de Verdelgers imiteren. De andere twee moeten voorkomen dat de zoemer eraan onderdoor gaat.’

‘Dat zoemen is voor hen gevaarlijk?’

‘Oh, ja!’ riepen de drie met één stem uit. ‘Je moet ons dus ...’

‘Genoeg!’ zei Idunna streng. ‘Mirtala, jij begint. Foneilla, jij bent de tweede, Gileanda, jij de derde. Begin!’

De drie elfjes kwamen vlak voor hem staan. Mirtala knielde neer en de andere twee sloegen hun armen om haar heen. Mirtala boog haar hoofd en begon een diep zoemend geluid te produceren. Het zoemen van Mirtala maakte Lars direct al doodsbenaauwd. Hij dook ineen en begon te kokhalzen.

‘Mantra!’ riep Idunna. ‘Verberg je! Zing je mantra!’

Ergens in hem begon eindelijk het Roo-Maahr-Oehm te resoneren. Het verdreef niet direct de angst, die het zoemen van Mirtala bij hem opriep, maar hij durfde zich wel wat te ontspannen. Wat meer ruimte gaf aan de mantra, totdat de angst vrijwel was verdwenen.

‘Goed, stop maar,’ riep Idunna.

Mirtala slaakte een kreet van opluchting en zakte in de armen van haar zusters in elkaar. Foneilla en Gileanda tilden Mirtala op en legden haar op het zachte mos neer.

Idunna pakte Lars bij zijn oren en keek hem streng aan.

‘Die mantra kwam te laat. Als Mirtala een Verdelper geweest was, dan hadden zij je nu te pakken.’

‘Ja, sorry, hoor. Ik had niet verwacht dat ...’

‘Verwacht het voortaan wel! Bij het eerste gevoel van gevaar begin je onmiddellijk met je mantra. Niet aarzelen, niet denken, zijn dit nu wel of niet de Verdelpers, haartjes overeind, angst, gevoel van misselijkheid: Roo-Maahr-Oehm!’

‘Oké. Ik begrijp het. Laten we doorgaan.’

‘Zover zijn we nog niet. Mirtala is nog niet hersteld. Ga ondertussen maar rennen. Gewoon langs de rand van de open plek. Maak je hoofd leeg en ren, tot ik je weer roep.’

‘Rennen? In een droom?’

‘Ja, schiet op.’

Lars liep wat onwillig naar de rand van de open plek en begon te joggen. Na een poosje keek hij opzij, naar de drie elfjes. Twee van hen staken half boven de bloemen uit, de derde, Mirtala kon hij niet zien.

Waarom is dat zoemen zo'n probleem, vroeg hij zich in gedachten af.

Idunna dook naast hem op en hield hem moeiteloos bij.

'Dat is niet jouw zaak, Lars. Ren door en maak je hoofd leeg.'

Hij rende zeker veertig keer het veld rond, voor Idunna hem weer riep voor een volgende sessie.

Deze keer liet hij zich niet verrassen door de zoemende Foneilla. Direct bij het eerst gevoel van haartjes in zijn nek, liet hij zich door de klanken van de mantra vullen. Hij was nu zelfs in staat om naar de drie elfjes te kijken. Hij schrok van hun angstige gezichtjes. Foneilla's gezicht kon hij niet zien, omdat ze voorovergebogen zat. Maar de gezichtjes van Mirtala en Gileanda leken verwrongen van afschuw en angst. Hij keek naar Idunna en zag dat het zoemen haar ook niet onberoerd liet. Haar gezicht stond grauw en ze leek te kokhalzen.

'Genoeg,' riep ze tenslotte en Foneilla liet zich met een kreet van opluchting in het mos vallen.

'Het ging al iets beter, Lars,' zei Idunna. 'Maar beter is nog niet goed genoeg. Vooruit, rennen.'

Dit ging nog een hele tijd door. Lars raakte al snel de tel kwijt, maar Idunna liet hem niet gaan voor het oproepen van de mantra een vanzelfsprekend automatisme voor hem was geworden. Gelukkig kostte het droomrennen geen enkele inspanning, anders had hij geen been meer kunnen verzetten.

Eindelijk zei Idunna: 'Het is genoeg. Meer oefening kunnen wij je niet geven. Ga weer ...'

'Wacht,' zei Lars. 'Ik wil jullie allemaal bedanken. Ik heb gezien hoe vreselijk dit voor jullie was. Dank je wel, Idunna. Dank je wel, Mirtala, Foneilla en Gileanda. Als ik ooit iets voor jullie terug kan doen ...'

'Ja!' riepen Mirtala en Foneilla.

'Niet nu!' zei Idunna streng. 'Hup, wegwezen, jullie. En jij, Lars, ga terug naar je tentje. Morgen moet je verder trekken. Als

je om kwart over tien de camping afloopt, zul je een busje zien staan. Dat rijdt via Duitsland naar België. De bestuurder zal vragen of je mee wilt rijden. Tot ziens.'

6. Redder in nood

Lars werd al vroeg wakker van het uitbundig fluiten van een groot aantal vogels.

Oordoppies, dacht hij, terwijl hij met een rol wc-papier in zijn hand door het natte gras naar het toiletgebouw liep. Die moet ik hebben. Takkevogels.

Even later zat hij met een dampend hete kop thee in zijn handen en blies er voorzichtig in. Hij zag Gert met een bidon wat water halen. En even later kwam hij naar Lars toe.

‘Morgen, buurman. Zou ik weer even je lucifers mogen lenen?’

‘Geen probleem, maar ik heb wel een vraag. Ik zag gisteravond dat jullie campinggas gebruiken?’

‘Klopt,’ zei Gert. ‘Zo’n klein tankje met een opvouwbare brander.’

‘Zit er onder de uitvouwbare steuntjes ook een rode knop?’

‘Ja. Wat is daarmee?’

‘Daarmee kun je het gas aansteken. Gas opendraaien en die knop een paar keer indrukken.’

‘Echt? Goh, dat wist ik niet. Ga ik direct proberen. Bedankt.’

‘Succes ermee,’ zei Lars.

Even later hoorde hij Cynthia lachen.

Weer iemand blij gemaakt, dacht Lars.

Na zijn ontbijt legde hij zijn tent op een heg in de zon, zodat die wat kon drogen. Daarna poetste hij zijn tanden en nam een douche. De rest van zijn spullen was snel ingepakt. Hij keek even naar zijn blauwe rugzak en dacht: als pa mij zoekt, noemt hij twee dingen zeker: de kleur van mijn haar en die van mijn rugzak. Laat ik die zwarte regenhoes er maar overheen trekken.

Om tien uur was hij klaar voor vertrek. Hij liep naar de receptie en meldde daar: ‘Henk Jansen gaat er weer vandoor.’

De man knikte hem vriendelijk toe en zei: 'Ik weet niet waarom je op de loop bent, knul, maar hier ben je niet geweest.'

Lars keek de man even geschrokken aan en zei dan: 'Dank u wel, meneer. Ik heb ruzie thuis. Ik moet nog een paar dagen onder de radar blijven, daarna ga ik terug. Tot ziens.'

Hij ging bij de ingang van de camping aan de weg staan en wachtte op het busje, dat Idunna had genoemd. Precies om kwart over tien stopte er inderdaad een bestelbusje. De chauffeur knikte hem toe en liep met een doos in zijn handen de camping op. Toen hij even later terugkwam, zei hij: 'Als je mee wilt rijden, gooi dan je rugzak achterin en stap in.'

'Van Doorne,' zei de man terwijl hij wegreed. 'Karel van Doorne. Geen familie van die gozer van de Daf.'

'Henk Jansen.'

'En waar gaat de reis naartoe?'

'Waar mijn voeten me brengen, meneer. De bedoeling is elke dag dertig kilometer lopen en dan een plekje zoeken om te kamperen.'

'Ik rijd deze morgen via een paar adresjes in Duitsland naar Eupen in België. Vandaar loop je zo de Hoge Venen in.'

'Dan rijd ik heel graag met u mee naar Eupen.'

'Ja, nou, je bent niet de eerste die mot met zijn ouweheer heeft. Zorg er wel voor dat je straks niet in de Hoge Venen verdwaald.'

Van Doorne reed Duitsland in en leverde daar bij diverse adressen bestellingen af. Tegen half twaalf reden ze een dorpje binnen waar Van Doorne weer iets moest afleveren. Bij het binnenrijden van het plaatsje voelde Lars zijn nekharen overeind komen. Hij gaf zich direct over aan zijn mantra. Van Doorne had niets in de gaten. Lars bleef rustig zitten en verschool zich volledig in de klanken van zijn mantra. Pas toen ze het dorp weer uitreden, nam het gevoel van dreiging af.

‘Eigenaardig stel daar,’ zei Van Doorne. ‘Het is een soort commune. Ze doen ook aan opvang van geestelijk gehandicapte kinderen. Maar als ik zo’n kind had, bracht ik het daar niet heen.’

Van Doorne legde niet uit wat hij bedoelde.

Een plek om in de gaten te houden, dacht Lars.

Ondanks de vele adressen die Van Doorne aandeed, verliep de reis redelijk vlot. Om tien voor een reed hij Eupen binnen.

‘Ik zet je bij de super af,’ zei Van Doorne. ‘Wie een voettocht van dertig kilometer wil maken heeft heel wat voeding nodig. Hier spreken ze trouwens Duits.’

‘Liever Duits dan Frans.’

‘Het ga je goed, knul. En zorg dat ik eind van de week lees, dat je weer veilig thuis bent.’

‘Dat is het plan, meneer Van Doorne. Dank u wel voor de lift en wie weet, tot ziens.’

De super waar Van Doorne hem had afgezet was een Delhaize. Lars liep er snel doorheen en sloeg genoeg eten voor twee dagen in. Hij nam ook een wandelkaart en oordopjes mee. Daarna zocht hij een restaurantje op en bestelde een groot stuk appeltaart met koffie. Al etend bestudeerde hij de kaart en besloot een van de wandelpaden door de Hoge Venen te volgen.

Vanavond sla ik ergens in het bos mijn tentje op, dacht hij. Morgen loop ik naar die jongerencamping bij de Ruhr in Duitsland. Een kleine twintig kilometer. Op mijn gemak vijf uur lopen.

Eupen bleek een mooi stadje te zijn, maar Lars had er geen belangstelling voor. Hij wilde weg. Vooral ook omdat hij heel vaag iets voelde, dat niet goed was. Terwijl hij zijn mantra opriep, propte hij de kaart in een zijzak van zijn rugzak, rekende af en ging op weg.

Het duurde een hele tijd voor hij de bebouwing van Eupen achter zich liet en hij via een smal pad het bos inliep. Daar ein-

delijk viel de vage onrust van hem af en kon hij letterlijk vrij ademen.

Onder het lopen liet hij zijn gedachten gaan over de vraag wat hij nu eigenlijk met zijn weglООopactie wilde bereiken.

‘Vroeg of laat moet je toch terug naar huis,’ zei hij tegen zichzelf. ‘Wat ga je dan tegen die ouwe zeggen? Nou ja, wat zeg je nadat hij je helemaal verrot heeft gescholden? En je waarschijnlijk ook een maand huisarrest heeft gegeven.’

Hij liep in een rustig tempo door en wist niet direct een antwoord te verzinnen. Tegen vier uur tilde hij zijn rugzak van zijn schouders en legde het ding op een boomstomp neer. Zelf ging hij ernaast zitten en haalde een pistoletje tevoorschijn. Hij sneed het open en stopte er sla, ham en kaas in.

‘Hoppa, broodje gezond, à la Lars.’

Hij bekeek zijn kaart en zei: ‘Een paar kilometer verder is bos genoeg om illegaal te kunnen kamperen.’

Even later hees hij zijn rugzak weer op zijn schouders en vervolgde zijn weg. Hij liep door tot half zeven voor hij om zich heen keek en snel het bos inliep. Voorzichtig over struiken heenstappend, om zo min mogelijk sporen achter te laten, liep hij een glooiende helling op. Net voorbij de top van de heuvel vond hij een kleine inzinking.

Perfekte plek voor stiekem kamperen, dacht hij.

Zijn tentje stond al snel, maar zijn brandertje pakte hij niet uit.

Er ligt hier te veel brandbaar spul, dacht hij. Van een keertje geen warme prak ga ik niet dood.

Na het eten las hij nog een hoofdstuk, maar al snel legde hij zijn reader weg. Hij bleef nog een poosje op zijn matje buiten liggen om de sterrenhemel te bekijken.

Sterrenbeeld Leeuw, dacht hij, met zijn handen onder zijn hoofd. Die ster daar heet Regulus, een blauwe subreus, die zo hard om zijn as draait, dat hij helemaal is afgeplat. Maar eigen-

lijk is dat niet zo interessant. Ik wil ontdekken wat we niet weten. Over hoe de kosmos werkt. Waarom er maar zo weinig materie in het universum is. Wat is tijd? Wat is zwaartekracht? Waarom dijt het heelal uit? Hmm, over tijd kom ik misschien een heleboel te weten. Al betwijfel ik of die kennis in de wereld van de natuurkunde bruikbaar zal zijn. Tijdelfen passen vast niet in een formule.

Hij bleef er nog wat over door fantaseren, maar na een uurtje begon hij zo te gapen dat hij toch maar in zijn slaapzak kroop. Veel slapen deed hij echter niet. Zelfs met zijn oordopjes in schrok hij regelmatig wakker van de bosgeluiden. Sommigen dieren kwamen ook wel heel dichtbij. Hijgend, snuivend, en schurend tegen bomen.

Wild zwijn, dacht Lars. Of een hert. Gewoon doorlopen, jongens. Ik wil slapen.

De volgende morgen was de zon al op toen Lars uit zijn tentje kroop.

‘Goedemorgen, dinsdag,’ zei hij tegen niemand. ‘Mijn benen zijn wat stijf, maar dat komt vanzelf wel weer goed.’

Hij deed het rustig aan, want het was maar vijf uur lopen naar de camping waar hij heen wilde. Pas tegen elf uur gespte hij zijn rugzak vast, sjoerde de draagbanden goed en ging weer op pad. Hij volgde een smal pad, dat richting Duitsland liep.

Na een uur voelde hij ineens aandrang.

‘Pa zegt dat er voor een man ‘s ochtends drie zaken belangrijk zijn om te doen: shit, shave en shower. Ik hoef me nog niet te scheren. Een douche was helaas niet beschikbaar, maar het derde, dat zal gebeuren.’

Hij liep een eindje het bos in en hurkte daar neer.

‘Schijten beren in het bos?’ grinnikte hij. ‘Zeker weten, maar ik ook. De vraag is dus: ben ik een beer?’

Terwijl hij daar op zijn hurken zat, zag hij tussen de bomen door een witte camper voorbijrijden. Achter het stuur zat een

forse man. Hij droeg een baseballpet en had een ongeschoren, chagrijnig gezicht.

Duidelijk geen prethoofd, dacht Lars. Hij stond op en verborg wat hij achtergelaten had onder aarde en bladeren. Hij trok zijn rugzak recht en liep dan door naar de weg waarop de camper was gepasseerd.

Net toen hij tussen de bomen vandaan kwam, hoorde hij iemand gillen. Hij keek naar links en zag verderop de camper staan. Een meisje rende er krijsend bij vandaan. Wat ze nog aan kleren droeg, was aan flarden.

De bestuurder met zijn baseballpet kwam met een hand tegen zijn linkeroog gedrukt achter de camper vandaan. Hij riep iets in een taal die Lars niet verstond en ging achter het meisje aan. Al rennend trok hij een pistool uit de riem van zijn broek.

Dat gaat niet goed, dacht Lars. Hij liet de rugzak van zijn schouders glijden en knielde tussen wat struiken neer. Terwijl hij zich op de man concentreerde, vloog er een groot insectachtig wezen op hem af. Lars aarzelde heel even, maar fluisterde dan: 'Dacht het niet, elf. Dat meisje is in gevaar.'

De man bleef met zijn voet ergens achter haken en viel hard voorover op de steentjes van de weg. Het pistool vloog uit zijn hand en kwam een paar meter verder terecht.

Het meisje keek over haar schouder. Ze zag het pistool en voor de man door had wat er gebeurde, rende zij terug en griste het pistool weg. Ze bekeek het wapen, trok de slede terug en richtte het op de man.

Net toen hij overeind kwam, loste het meisje een schot. Door de terugslag vloog het pistool omhoog en de kogel verdween in de lucht. Maar het tweede schot was wel raak. De man viel met een kreet van pijn achterover, een hand tegen zijn zij gedrukt.

Lars keek vanuit zijn schuilplaats naar het tafereel. Een vrijwel naakt meisje van een jaar of zestien, zeventien, met lang, warrig haar, dat trillend een pistool gericht hield op een nu

doodsbange man. Een man die langzaam achteruitschoof, naar de zijkant van de weg. Het meisje riep iets in een onbekende taal. Pools, of Hongaars, Lars wist het niet. Maar de man begreep blijkbaar heel goed wat ze zei. Hij begon te jammeren en probeerde overeind te komen. Het meisje gaf hem geen kans. Ze richtte en drukte tweemaal af.

De man viel weer neer, drukte schreeuwend van de pijn zijn handen tegen zijn buik en rolde zich in foetushouding op. Het bloed gutste uit zijn wonden en vormde een donkerrode plas.

Tjee, dacht Lars geschrokken. Aan het bloeden te zien, heeft ze een slagader geraakt. Die is er geweest.

Het meisje was vlak bij de man op haar hurken gaan zitten. Haar rechterarm lag op een knie en het pistool bungelde aan haar wijsvinger. Haar schokkende schouders maakten duidelijk dat ze huilde. Ze schreeuwde iets, veegde haar tranen weg en stond op. Ze bekeek het pistool en wierp het ding dan met een boog het bos in. Daarna liep ze naar de camper en stapte in. Korte tijd later kwam ze weer tevoorschijn. Nu met kleren aan. Ze liep om de camper heen en ging achter het stuur zitten. Even later sloeg de motor aan en reed ze weg.

Lars keek haar na zonder zich bloot te geven. Hij kon niet zien uit welk land de camper afkomstig was, alleen dat het een witte plaat was met zwarte letters en cijfers. Hij keek naar de neergeschoten man, die niet meer bewoog, en dacht: dit is nu een plaats delict. Ik mag hier geen sporen achterlaten.

Hij draaide zich om en liep dieper het bos in. Met een grote boog cirkelde hij om de dode man heen. Terug op de weg liep hij rond een uur of één Duitsland in. In het plaatsje Konzen zocht hij een restaurantje op waar hij zich tegoed deed aan braadworst in mosterdsaus, gebakken aardappelen en een salade. Een uur later was hij weer op pad.

Zijn tocht voerde hem tussen akkers door. In een dorpje bezocht hij de plaatselijke supermarkt en sloeg voor twee dagen

eten in. Deze keer kocht hij voor zijn avondeten alleen broodjes, ham en kaas. Twee warme maaltijden op een dag was wat veel van het goede.

Na het dorpje daalde de weg het dal van de Roer in. Rond halfzes kwam hij bij de camping aan. Een compleet leeg stuk grasland met een gebouwtje voor wc, douches en wasgelegenheid. Er stond zelfs een wasmachine en een grote droger.

Inschrijven in het voorseizoen gebeurde door het invullen van een formulier. Op het formulier stond dat de beheerder elke avond kwam controleren, wie er op het terrein aanwezig was. Het niet naar waarheid invullen van de gegevens was een strafbaar feit.

Zal wel, dacht Lars. Ik vul niets in. Ik ben gewoon een 'domme Hollander' die het niet heeft begrepen. Als die beheerder langskomt, kan ik hem er vast wel van overtuigen dat alles in orde is.

Hij zette zijn tentje op in een hoek van het terrein, vlak tegen de bosrand. Toen zijn tentje stond, zocht hij eerst de douche op. Een uur later zat hij voor zijn tentje bij een knappend vuurtje en luisterde naar het ruisen van de wind en het gemurmel van de Roer.

Een hectisch dagje, dacht hij. Een poging tot aanranding en een schietpartij. Het leek wel een scène uit Tomb Raider. God, wat stond dat kind te beven. Had ik haar niet moeten aanspreken? Nee, beter van niet. Zij had een pistool en ... regen! Shit.

Hij kroop zijn tentje in en dacht: ik hoop dat het morgen droog is. Een natte tent in je rugzak persen, is vragen om doorlekken.

Het bleef regenen. De beheerder kwam die avond niet langs. Waarschijnlijk omdat hij geen zin had zich te laten natregenen. Lars pakte zijn reader en las de rest van Wintersmith uit. Tegen halftien trok hij zijn regencape aan en zocht het toiletgebouwtje op. Kort daarna kroop hij zijn slaapzak in en liet hij zich door

het zachte, ritmische getrommel van de regen op zijn tent in slaap wiegen.

‘Hè, hè, daar is meneer de grote held eindelijk.’

Idunna zat op de schommel op de open plek in het bos. Deze keer liet ze de schommel hard heen en weer zwieren. Lars stond even naar haar te kijken en ging dan languit tussen de bloemen op het zachte mos liggen.

‘Oh!’ riep Idunna verontwaardigd uit. ‘Meneer gaat er maar bij liggen. Ben ik niet interessant genoeg?’

‘Jij bent degene die blijft schommelen.’

Met een sprong stond ze boven op zijn borst.

‘Jij hebt iemand vermoord!’

‘Onzin! Ik heb toch niet geschoten?’

‘Zij kon schieten, omdat jij hem liet struikelen!’ riep Idunna, boos met haar voetjes op zijn borst trappelend. ‘Je had hem zijn gang moeten laten gaan.’

‘Een aanrander zijn gang laten gaan? Dacht het niet. En zij liep harder dan hij. Hij had haar vast neergeschoten.’

‘Mis! Ze zou haar voet verwond hebben aan een stuk glas. Hij zou haar bewusteloos geslagen hebben en weer in zijn camper gesmeten hebben. Maar even verderop zou hij een afslag verkeerd hebben ingeschat, omdat zij hem in een oog gestoken had. De camper zou daar zijn omgeslagen, waarbij de man zwaargewond zou zijn geraakt. Het meisje zou ongedeerd uit het wrak geklommen zijn. En dan zou ze zijn weggerend, zonder dat ze jou had gezien.’

‘Heeft ze mij dan gezien?’

‘Ja! En dat is een probleem. De Belgische politie heeft haar aangehouden, omdat ze met de camper over de weg slingerde. Ze heeft direct alles verteld wat haar is overkomen. De politie

heeft de dode man gevonden en verdenkt haar nu van doodslag.'

'Het was zelfverdediging! Het enige dat ze nog aanhad was kapotgescheurd ondergoed! Die vent was bezig haar te verkrachten. Dat liep voor hem fout af. Zijn verdiende loon.'

'Hij had nog geleefd, als jij je er niet mee had bemoeid! Maar wat voor jou erger is, jouw ingreep was als een vuurpijl in een donkere nacht. De Verdelgers hebben dat ongetwijfeld gezien. Het schietincident is groot nieuws. Vooral omdat het meisje volgens sommige agenten heel veel geluk had, doordat haar aanvaller struikelde en zij zijn pistool kon grijpen. De Verdelgers zullen die toevallige struikelpartij heel snel met jouw "vuurpijl" verbinden. Wanneer zij het meisje ondervragen zullen ze te weten komen, dat zij iemand met rood haar tussen de bomen heeft zien staan. Geloof me, Lars, je loopt gevaar.'

'Oké,' zei Lars. 'Wat moet ik doen?'

'Verdedigen tegen Verdelgers komt later. Eerst moet je het verloop van tijdlijnen leren inschatten.'

Idunna nam Lars mee naar een kruispunt bij een voorrangsweg.

'Je krijgt twee keer een verkeerssituatie bij dit kruispunt te zien. Eerst alleen beeld, geen geluid. Dat komt straks pas. Hier komen ze.'

Idunna bewoog een hand en Lars zag twee auto's voor de kruising staan. Een fietser reed voor de wachtende auto's langs. Een jongen reed op een scooter rustig langs de auto's. Hij zag de fietser en remde.

Daarna zag Lars de situatie nog eens verschijnen. De twee auto's stonden weer voor de kruising te wachten. De fietser reed weer voor de auto's langs. Deze keer reed de jongen op zijn scooter met hoge snelheid langs de auto's en de fietser werd vol door hem geraakt.

‘Twee verschillende uitkomsten van wat de scootrijder doet,’ zei Idunna. ‘Hij is een automonteur op weg naar zijn werk. Zijn baas heeft er een hekel aan als zijn werknemers te laat komen. Door omstandigheden is hij te laat vertrokken. Maar de eerste keer aanvaardt hij de consequenties en brengt niemand in gevaar. In de laatste situatie wil hij koste wat het kost niet te laat komen. Dat hij daarbij een jonge vrouw doodrijdt, is meer dan alleen een ongeluk. Het is voor de wereld verderop in de tijd een groot gemis. De vrouw op de fiets zou twee kinderen hebben gekregen. Een van de twee zou een briljant bioloog zijn geworden. Luister nu naar de muziek die wij, de Tijdfellen, bij elk van deze situaties maken.’

Lars luisterde, terwijl hij de twee scènes weer te zien kreeg. Bij de eerste beelden, waarbij de scootrijder de fietser netjes voorbij liet gaan was er nauwelijks iets te horen. Hooguit een zacht gegiechel. Bij de tweede scène kreeg hij een laag fluitend geluid te horen, dat hem een treurig gevoel gaf.

‘Wat hoorde je?’ vroeg Idunna.

‘Eerst zachtjes lachen, en de tweede keer een laag gefluit.’

‘Dat was wat je met je oren hoorde, Lars. Wat hoorde je hier.’ Bij het ‘hier’ prikte Idunna hem op zijn borst.

‘Horen doe ik ...’

‘Wees stil!’ riep Idunna streng. ‘Horen doe je niet met je oren. De oren vangen hooguit geluiden op en geven die door aan je hersenen. Echt horen doe je met je gevoel. Wat voelde je, bij wat je hoorde?’

‘Lachen, giechelen, maakt vrolijk. Dat lage fluiten voelt treurig.’

‘Goed. Volgende scène. En concentreer je op wat je voelt.’

Lars kreeg tientallen vrijwel gelijke gebeurtenissen te zien, die net iets anders afliepen, omdat de handelende persoon een andere keuze maakte. Scherp luisteren hield hem niet. Dan

werd het giechelen minder vrolijk en het fluiten hooguit irritant.

Op een gegeven moment ging Idunna op zijn nek zitten en stopte haar vingers in zijn oren. Telkens wanneer zij hem nu een scène liet zien, schopte ze met haar hielen tegen zijn borst. En vreemd genoeg ging het daarna een stuk beter. Keuzes die positief uitpakten in toekomstige tijdlijnen, gaven hem een vrolijk gevoel. Negatieve keuzes maakten hem juist intens treurig.

‘Genoeg,’ riep Idunna eindelijk uit.

Ze bracht hen terug naar de open plek in het bos en liet zich daar languit op het mos neervallen. Lars ging bij haar zitten.

‘Ben je moe?’ vroeg hij.

‘Dat gaat wel weer over,’ mopperde ze. ‘Het probleem met jou is dat je 99% brein bent en maar 1% hart. Je ervaart de wereld niet, je bedenkt hem.’

‘Verstand moet je gebruiken.’

Idunna mompelde iets onverstaanbaars voor ze zei: ‘Laten we verder gaan. Deel twee van deze les is het scheppen van een stil moment. Het is niet zo dat wij jou vertellen wat je wel of niet moet doen. Het gevoel dat je krijgt is hooguit een aanmoediging, of een waarschuwing. In beide gevallen blijft het jouw verantwoordelijkheid. Jij moet een keuze maken.’

‘Bij de voorbeelden die je me hebt laten zien, had ik niet een keer het idee, dat ik het anders zou willen doen.’

‘Dat is niet goed, Lars. De tijdlijnen die wij kunnen zien, ontstaan uit wat mensen logischerwijze meestal doen. Het irrationele van menselijk handelen kunnen wij niet overzien. Daar zouden miljarden meer Tijdelfen voor nodig zijn.’

‘Je wilt dus zeggen dat ik niet blind op jullie waarschuwingen kan vertrouwen?’

‘Wij laten jou weten wat volgens ons de consequenties zijn van wat jij op het punt staat te doen. Als tienduizend Tijdelfen jou laten weten dat zij een goede, of juist een slechte uitkomst

van jouw daden verwachten, doe je er goed aan dat niet te negeren. Het blijft jouw verantwoordelijkheid, maar wij hebben vrijwel nooit gezien dat irrationele daden een positief effect hadden.'

'Vrijwel nooit?' vroeg Lars. 'Wanneer wel?'

'Dat is een discussie voor later. Kom, dan leer ik je hoe je een stil moment moet scheppen.'

Idunna riep het witte niets op en begon daar heel even zachtjes het zoemende geluid van de Verdellers te maken. Lars gaf zich onmiddellijk over aan zijn mantra.

'Goed zo,' zei Idunna. 'Blijf die mantra nu herhalen. Ga door, ga door en ...'

De mantra stopte precies tussen de tweede en de derde klank. En alles stopte, niets bewoog meer, niet om hem heen en niet in hemzelf. Zijn hartslag was opvallend afwezig en hij ademde niet. Toch kon hij dat alles wel waarnemen. Vlak voor zich zag hij Idunna zweven. Niet meer het tengere Tijdelfje, maar een adembenemend mooie, rijzige vrouw, met lang, golvend blond haar en gekleed in stralend wit licht. Ze keek hem met haar donkere ogen aandachtig aan en wenkte hem dichterbij te komen. Direct stond hij naast de stralende vrouw en keek neer op zijn eigen lijf.

'... ga door!' zei een stem en de mantra stroomde verder.

Lars keek op en vroeg: 'Wat gebeurde er?'

'Ik hielp je om een stilte moment te scheppen. Vertel wat je zag.'

'Dat weet je toch?' zei Lars. 'Je kent mij beter dan ik mezelf ken.'

'Ik ga jou niet vertellen, wat ik over je weet. Zoek zelf maar in je herinnering.'

Lars dacht even na, en zei dan: 'Alles stond stil. En jij was anders. Je veranderde in de Wachter van de toekomst.'

Terwijl hij vertelde, wat hij had gezien, klonk er vanuit de witte, onbestemde omgeving een onderdrukt, ruisend gegiechel.

‘Mooi,’ zei Idunna. ‘Maar ik ben niet belangrijk. Op welk moment stopte voor jou de tijd?’

Lars keek Idunna even argwanend aan, maar zij sloeg haar armen ongeduldig over elkaar en keek hem streng aan.

‘Wanneer stopte voor jou de tijd?’

‘Tussen de tweede en de derde klank. Dus tussen Maahr en Oehm.’

‘Doe voor!’ zei Idunna.

‘Oké.’

Lars concentreerde zich en gaf zich over aan de klanken van het Roo-Maahr-Oehm. De klanken liepen door, steeds weer, tot alles ineens stilstond. Lars had geen idee hoe hij dat had gedaan, maar net als de vorige keer was alles doodstil, ook zijn hartslag en zijn ademhaling. Rondom hem zag hij deze keer niets. Hij had de indruk dat hij viel. Peilloos diep. Eindeloos ging het door tot hij dacht: -Oehm, Roo-Maahr-Oehm ...

Vlak voor hem verscheen Idunna. Ze schreeuwde, niet boos maar totaal overstuurd: ‘... door! Stop niet, ga ... Aah! Eindelijk!’

Ze was in tranen. Ze wierp zich tegen hem aan, sloeg haar armpjes om zijn nek en bedolf hem onder kussen.

‘Sorry, wat ...’ begon Lars.

‘Niet sorry,’ snotterde ze. ‘Dat moet ik zeggen. Oh, waarom is het zo moeilijk! Lars, sorry. Ik heb je te vroeg losgelaten. Je was bijna ...’

‘Kalm even,’ zei Lars. ‘Wat gebeurde er? Ik viel, leek het wel.’ Idunna liet hem los en veegde haar betraande gezicht af.

‘Je viel, omdat je geen ankerpunt had. Wie een stil moment in de Tijd schept, mag geen moment stilstaan. Dat heeft te maken met het wezen van de Tijd. De Tijd is een stroom, die eeuwig stilstaat. Wie een stil moment schept, moet verankerd blij-

ven in de stroom van de Tijd. Anders val je eruit. Letterlijk raak je dan uit de tijd.'

'Ja, daar snap ik geen bal van.'

'Je mantra is jouw anker in de stroom van de Tijd. Als je een stil moment schept, mag je niet stoppen met je overgave aan je mantra.'

'Maar hoe kom ik dan weer in dat verstilde moment?'

'Dat overkomt je vanzelf. Passeer het moment met aandacht, maar sta er niet bij stil. Doe het nog maar eens een keer. Nu blijf ik bij je.'

'Weet je het zeker?' vroeg Lars aarzelend.

Ze ging vlak voor hem staan, legde haar smalle handjes op zijn slapen en zei: 'Ga je gang.'

Lars haalde kort zijn schouders op, liet zijn mantra komen en gaf zich eraan over. Hij sloot zijn ogen en de mantra stroomde, diverse keren passeerde hij het punt bij de tweede en de derde klank. Idunna zong de mantra met hem mee. Tegelijk gaf ze bij het passeren van het stiltepunt telkens met haar wijsvingers een minimaal tikje op zijn slapen. Tot alles weer stil stond tussen Maahr en Oehm.

Lars deed zijn ogen niet open, maar toch zag hij Idunna weer als de mooie Wachter met gouden haren en wit-schitterend gewaad. Ze glimlachte en hij verdronk in haar diep donkere ogen.

'Ga door!' zei ze en de mantra stroomde verder.

Lars deed zijn ogen open en zag weer het tengere Tijdelfje.

'Dat ging al beter, Lars. We doen het nog een keer. Nu ga ik achter je staan. Vooruit. Ogen dicht en laat je mantra zingen.'

Toen deze keer de tijd stilviel, stond Lars alleen in de witte mist. Vlak voor hem was een deur, midden in het witte niets. Hij strekte zijn hand naar de deurknop uit en voelde zich intens treurig worden. Hij aarzelde, met zijn hand op de deurknop.

Nee, dacht hij en liet de deurknop los.

De mantra ging verder en Lars deed zijn ogen open. Idunna liet hem los en kwam voor hem staan.

‘Je hebt ervoor gekozen de deur niet te openen.’

‘Ja, dat was toch de bedoeling?’

‘Het gaat niet om onze bedoeling, Lars. Het gaat erom dat je de momenten van stilte gebruikt om een keuze te maken. De deur was alleen een oefening. We gaan er nog een paar doen.’

Twaalf keer liet Idunna hem die nacht het stiltemoment ervaren. Elke keer ging het hem gemakkelijker af. De laatste zes keer had hij het tikken van Idunna op zijn slapen niet meer nodig.

Tijdens die momenten van stilstand kreeg hij telkens een keuze voorgelegd. Naar links of naar rechts afslaan. Iets oppakken, of laten liggen. Iemand begroeten, of voorbijlopen. Keuzes tussen het een of het ander. Werd hij er blij van, dan deed hij het, voelde hij zich treurig worden, dan liet hij het. De laatste keer was anders.

Op de stoep van een smalle straat zag hij in een verstild tafereel een meisje, bevroren in een huppelsprongetje. Een bestelwagen stond half op de stoep geparkeerd. Twee mannen waren bezig een bank de bestelwagen uit te dragen. Het meisje kon er onmogelijk langs. Een paar meter achter de bestelwagen naderde een wielrenner en aan zijn gebogen houding te zien op hoge snelheid.

Lars wist wat er zou gaan gebeuren. Het meisje zou de weg ophuppelen en door de fietser worden geraakt. Als hij niets deed, zou zij het niet overleven.

Hij bedacht razendsnel mogelijkheden om het kind te redden. Ze kon struikelen, uitglijden over een steentje. De wielrenner zou plotseling kunnen remmen, of tegen het openzwaaiende portier van de bestelwagen aanrijden. Maar wat hij ook bedacht, het maakte hem allemaal dieptreurig.

Hij wist niet wat hij moest kiezen en het stiltemoment ging voorbij. In machteloze woede zag hij hoe het meisje door de wielrenner werd aangereden.

Weer terug op de open plek in het bos schreeuwde hij woedend uit: 'Het was een kind! Waarom mocht ik haar niet redden?'

Idunna zweefde voor hem en keek hem met betraande ogen aan.

Een melodieuze stem achter hem zei: 'Soms zijn er in onze ogen geen goede oplossingen, Lars.'

Lars keek om en zag de Wachter van de toekomst staan.

'In jullie ogen!' riep Lars boos. 'Laat mij dan vrij om te kiezen. Dit kind had niet hoeven sterven.'

'Daar vergis jij je in, Lars. Hoe triest ook, haar tijdlijn had geen toekomst.'

'En daar beslissen jullie over?'

'Nee, Lars. Wij beslissen niets. Mijn Elfen zijn verkenners. Ze kijken en rapporteren wat ze zien. De enige die in de Tijd beslissingen kunnen nemen zijn mensen.'

'Oh! Zit dat zo! Het is dus weer eens mijn schuld.'

'Nee, Lars,' zei de Wachter streng. 'Wat je ook had gekozen, het kind had geen toekomst. Deze situatie moest voor jou een les zijn. Een les in nederigheid. Met jouw mutatie kun je tijdlijnen buigen en breken. Maar in de stroom van de Tijd is dat soms als een nietige druppel in de oceaan. Dan doen jouw besluiten er niet toe.'

Lars liet die woorden even tot zich doordringen en zei dan: 'Ik begrijp het. Mijn invloed is beperkt. Toch ken ik ook een spreekwoord, dat zegt: "Een druppel wijn kleurt heel de oceaan." Wat een mens doet, hoe onbelangrijk en nietig ook, is nooit helemaal nutteloos.'

De Wachter glimlachte en zei: 'Wees dan een druppel wijn, Lars Anker. Idunna, zorg ervoor dat hij morgen op tijd is.'

Idunna boog diep en de Wachter verdween.

‘Wat bedoelde de Wachter?’ vroeg Lars. ‘Waar moet ik morgen op tijd voor zijn?’

‘Wacht,’ zei Idunna wat beverig. ‘Eerst moet ik mijn excuses aanbieden. Ik voel hoe boos en verdrietig je nog bent. Ik wilde je deze keuze niet voorleggen, maar de Wachter eiste het. En ...’

‘Ik begrijp het, Idunna. En jij was er duidelijk net zo van ondersteboven als ik. Dus droog je tranen maar en no hard feelings.’

Op het gezichtje van Idunna brak een stralende glimlach door. Ze vloog Lars om de hals, letterlijk, en gaf hem een spontane kus.

‘Dank je wel, Lars,’ zei ze, plotseling blozend. ‘Goed, euh, over wat de Wachter zei. Je gaat op weg naar een jongerencamping in de buurt van Nettersheim. Kijk, dit is het traject dat je het beste kunt lopen.’

Lars kreeg een bovenaanzicht van de Eifel te zien, waarin een route stond aangegeven.

‘En hoever is dit?’

‘Totale afstand is 34 kilometer, maar je hoeft niet het hele eind te lopen. Ongeveer op driekwart, hier dus, ligt een dorpje dat Kallhausen heet. In het centrum, op een pleintje tegenover de Lidl, staan bankjes rond een fontein. Blijf daar zitten tot iemand je aanspreekt.’

‘Lekker duidelijk, Idunna.’

‘Meer mag ik niet zeggen,’ zei Idunna verontschuldigend. ‘Maar vertrouw me. Deze ontmoeting is voor jou van groot belang.’

‘Hmm, nou, vooruit dan maar. Hoe lang is het lopen naar dat Kallhausen?’

‘Op jouw tempo ongeveer een uur of vijf. Als je om tien uur op pad bent, kom je ruimschoots op tijd.’

7. Familiegeschiedenis

Het was nog nauwelijks licht, toen Lars wakker werd. Vervelend was wel dat het nog steeds regende.

‘Lekker is dat,’ mopperde hij. ‘Als ik mijn zin deed bleef ik gewoon liggen. Een natte tent weegt zeker twee kilo meer en de eerstvolgende keer lekt hij als een zeef.’

Het kostte moeite, maar om even voor tien uur liep hij de camping af. De regen was inmiddels een miezerig motregentje geworden, dat echter niet minder nat maakte. Bijkomende ellende was dat zijn regencape begon door te lekken.

In beweging blijven, dacht hij. En hopen op een hete douche.

Het eerste uur liep het pad dat hij volgde licht naar beneden. Dat kwam goed uit omdat zijn beenspieren door de kille nattigheid niet echt soepel waren. Na een uur begon het pad, dat door een dicht bos voerde, te stijgen. Maar in de Eifel waren de hellingen niet steil, dus kon hij een redelijk tempo aanhouden. Het bleef echter wel regenen.

Rond het middaguur passeerde hij een klein dorpje. In de plaatselijke pizzeria kocht hij een kip-pesto pizza met een kop hete koffie. Hij at de pizza op het terras van de pizzeria op om even uit de regen te zijn. Maar lang bleef hij er niet plakken, want hij wilde niet te laat voor zijn ‘blind date’ zijn.

Om halfvier liet hij zijn rugzak op het bankje van het plein in Kallhausen zakken. Hij keek om zich heen, maar bijzonder was het allemaal niet. Aan de overkant een Lidl met een grote parkeerplaats ernaast, achter hem een pleintje met veel hobbelige keien en een droogstaande fontein. Het bankje was versierd met schunnige afbeeldingen en teksten.

Volgens mij verveelt de plaatselijke jeugd zich, dacht Lars.

Hij ging zitten en sloeg de kap van zijn regencape achterover. De zon brak tussen de jagende wolken door. Hij deed de cape uit en sloeg ook de capuchon van zijn jack terug. Hij haalde

een broodje, dat hij net in de Lidl had gekocht, tevoorschijn en nam een hap.

Ik hoop wel dat ik snel word aangesproken, dacht hij al etend. Dat zonnetje komt en gaat en ik ben doornat en koud.

Hij zat er bijna drie kwartier toen er een grote, donkere Audi langsreed. Op de achterbank zat een vrouw die hem aankeek en ineens helemaal van streek raakte. De auto stopte en de vrouw gooide haar portier open. Ze wilde uitstappen, maar dat ging niet omdat ze haar riem nog niet had losgemaakt. Haar chauffeur stapte uit, maar ze had zijn hulp niet meer nodig. Ze stapte uit en liep met een paar aarzelende stappen op Lars af. Met verbijstering in haar ogen keek ze hem aan en sloeg haar handen voor haar mond. Direct daarop riep ze hevig ontroerd uit: 'Mein Gott! Heinrich!'

Lars zag een tengere vrouw staan, duidelijk op leeftijd, met zilverwit haar, opgestoken in een knot. Ze was keurig opge maakt en goed gekleed. De stevig gebouwde chauffeur was om de auto heen gelopen en stond met zijn handen in zijn zij schuin achter de vrouw. Hij keek Lars argwanend aan. De vrouw deed een stap naar Lars toe en keek hem van dichtbij aan.

'Ja,' zei ze dan. 'Jij zou een zoon van hem kunnen zijn. Zou het dan toch ...' Ze keek hem ineens streng aan en vroeg: 'Wie ben jij? Waar kom je vandaan? En hoe oud ben jij?'

'Vertel de waarheid!' hoorde hij een meisjesstem zeggen.

'Ik heet Lars Anker, mevrouw,' antwoordde Lars in zijn beste Duits. 'Ik kom uit Holland en ik ben veertien jaar.'

'Veertien ...' herhaalde de oude vrouw met een zucht. 'Kom mee. Je logeert vannacht bij mij.'

'Dat zou heel fijn zijn, mevrouw.'

Ze trok hem mee naar haar auto. Lars gaf zijn rugzak af aan de chauffeur, die hem met duidelijke tegenzin aanpakte. Even later was Lars met een volstrekt onbekende vrouw onderweg.

Maar het voelde goed. En dat kwam niet alleen omdat hij ergens zacht gegiechel hoorde.

Terwijl ze het dorp uitreden, toetste de oude dame een nummer in op haar mobiel. De vrouw die zich meldde kreeg in rap Duits een serie instructies.

‘Zo,’ zei ze daarna. ‘De logeerkamer wordt klaar gemaakt en Maria laat het bad vollopen. Dat zal je denk ik wel bevallen, want volgens mij heb je vandaag iets te veel van de regen genoten.’

‘Dat klopt, mevrouw,’ zei Lars. ‘En mijn regencape heeft niet alles buitengehouden.’

‘Lars Anker, hè?’ zei de oude vrouw, terwijl de auto een provinciale weg opdraaide. ‘Dat klinkt goed. Daar zit houvast in. Mijn naam is niet zo stevig verankerd. Ik ben Frau Tanzer. Gunda Tanzer. Maar ik vermoed dat jij dat al weet.’

‘Nee, mevrouw, dat wist ik niet. Ik was hier puur toevallig. Ik ben bezig aan een trektocht, omdat ik ruzie kreeg met mijn vader.’

‘Aha! Een wegloperkje. Daar wil ik straks alles over horen.’

‘Woont u hier in de buurt?’

‘Het is niet ver. Sinds het overlijden van mijn man, dat is inmiddels dertig jaar geleden, woon ik in Vierborn. Mijn man is na de oorlog een bouwbedrijf begonnen en dat werd een groot succes. We zijn bijna 38 jaar gelukkig getrouwd geweest. Helaas hebben wij nooit kinderen gekregen. Dus toen hij in 1986 overleed aan een hartinfarct, bleef ik met een bedrijf zitten, waar ik geen snars verstand van had. Ik heb het laten verkopen en sindsdien ben ik Rentnerin.’

Vast niet van een klein pensioentje, dacht Lars. Anders laat je je niet door een chauffeur in een Audi A8 rondrijden.

‘Dat wil niet zeggen dat ik al die jaren niets gedaan heb. Ik heb juist een druk sociaal leven geleid. Nu doe ik het wat rustiger aan vanwege wat kleine hartprobleempjes. Niets om je zor-

gen over te maken, maar goed, ik geef toe: het is vervelend. Volgens de hartspecialist kan ik er honderd mee worden, dus dan heb ik nog vijftien jaar.'

De chauffeur reed een smallere weg in en Frau Tanzer zei: 'We zijn er bijna, Lars. Daar ligt Vierborn. Het dorp waar ik de beste jaren van mijn leven heb doorgebracht.'

Even later draaiden ze de oprit van een groot huis op.

'Wees welkom, Lars. Het bad staat klaar en op de logeerkamer liggen schone kleren.'

Even later lag Lars languit in een heet bad.

Wat moet ik hiervan denken, vroeg hij zich af. Deze ontmoeting is duidelijk opgezet door de Wachter van de toekomst en Idunna. Maar wie denkt Frau Tanzer dat ik ben?

De kleding die Maria voor hem had klaargelegd, was eerder een heel kledingrek en alles duidelijk van goede kwaliteit. Lars koos voor een donkere broek met een donkergroen poloshirt.

'Je hebt iets kunnen vinden, zie ik,' zei Frau Tanzer, toen hij naar beneden kwam. 'Kom mee, Ilse heeft alles al klaargezet.'

Ilse was een struise en goedlachse kokkin van een jaar of veertig.

'Het is wat behelpen,' zei ze, verontschuldigend. 'Maar ik hoop dat er genoeg is en dat het smaakt.'

'Meer dan genoeg, mevrouw. En het ziet er heerlijk uit.'

'Danke sehr,' zei Ilse met een kleine knicks. 'Mahlzeit.'

Lars liet zich dat geen tweemaal zeggen. Terwijl hij zich te goed deed keek Frau Tanzer meer toe dan dat zij at.

'Och, wat heerlijk,' zei ze na een poosje. 'Weer eens iemand aan tafel te hebben die weet wat eten is.'

'Het is ook erg lekker,' zei Lars in onbeholpen Duits.

Frau Tanzer lachte en zei: 'Je eet beter dan dat je Duits spreekt, Lars. In welke leerjaar zit je nu op school?'

‘In de derde van het atheneum. Mijn hoofdvakken voor volgend jaar zijn de exacte vakken. Natuurkunde, scheikunde en wiskunde. Duits blijf ik ook doen.’

Na de maaltijd zei Frau Tanzer: ‘Kom eens mee, Lars. Ik moet je iets laten zien.’

Ze troonde hem mee naar de salon. Daar wees ze naar de fotolijstjes op een buffetkast.

Lars bekeek ze en schrok. Op de foto die Frau Tanzer aanwees stond een jongen van zijn leeftijd. Hij herkende zichzelf.

‘Wie is dat?’ vroeg hij verbaasd.

‘Mijn zoon, Heinrich,’ zei Frau Tanzer. ‘Geen zoon uit mijn huwelijk, maar een kind dat ik eerder kreeg. Hier is hij een jaar of vijftien. En zoals je zelf kunt zien, lijkt jij sprekend op hem. Ik heb niet veel foto’s van hem, omdat hij helaas niet bij mij is opgegroeid. Op deze foto hier is hij een jaar of veertig. Hij werkte als verpleger in een ziekenhuis. Ruim veertien jaar geleden is hij verdwenen.’

Ook deze foto herkende Lars. Hij zag zijn oudere zelf, die hij had gezien in het laboratorium. Hij keek van de foto naar Frau Tanzer en vroeg, aarzelend: ‘U denkt toch niet dat ik de reïncarnatie van uw zoon Heinrich ben?’

‘Nee, dat denk ik niet, Lars. Ga zitten.’

Lars werd naar een bank gedirigeerd en Frau Tanzer ging tegenover hem in een leunstoel zitten.

‘Zeg, Lars, heeft een van jouw ouders rood haar?’

Lars schudde zijn hoofd. ‘Nee, en mijn pa vindt dat niet leuk.’

‘Juist. Wanneer ben jij geboren, Lars?’

‘Op 14 november 2001.’

‘Dat wil zeggen dat jij negen maanden eerder, in februari, bent verwekt. Eind december van het jaar 2000 verloor mijn zoon Heinrich zijn vrouw en zijn enige dochter bij een verkeersongeluk. Dat vertel ik niet om hem vrij te pleiten van wat hij

volgens mij heeft gedaan. Het zijn alleen feiten uit zijn trieste leven. Drie maanden later werd mijn zoon betrappt bij het verkrachten van een bewusteloze patiënt. Hij werd gearresteerd en op staande voet ontslagen. Waarschijnlijk was dat voor de man van die verkrachte vrouw niet genoeg, want eind april verdween mijn zoon spoorloos. Wat hem is overkomen, heeft de politie nooit kunnen achterhalen.'

Frau Tanzer zweeg even en staarde voor zich uit.

'Luister, Lars, bij het verhoor na zijn arrestatie heeft hij verklaard dat hij het eerder gedaan had met andere vrouwen. De namen wilde hij niet noemen. Ik heb iemand laten uitzoeken welke vrouwen het eerste kwartaal in het ziekenhuis waren opgenomen. De meeste van hen heb ik kunnen achterhalen. Een daarvan bleek zwanger te zijn. Helaas had zij abortus laten plegen voor wij haar gevonden hadden. Er zijn drie vrouwen, die wij niet hebben gevonden. Jouw achternaam, Anker, zit daar niet tussen. Kan het zijn dat jouw moeder een andere achternaam heeft gebruikt?'

'Haar meisjesnaam is Klasson.'

Frau Tanzer stond op, liep naar een kast, trok een lade open en pakte er een map uit. De map gaf ze aan Lars en zei: 'Kijk zelf maar.'

Lars sloeg met tegenzin de map open en liet zijn ogen over de namen gaan. De tweede naam was die van zijn moeder.

'Klasson, Carola,' zei hij, geschokt. 'Dat is mijn moeder.'

'Juist. De Zweedse vrouw. Het is uiteraard geen hard bewijs, maar wel een sterke aanwijzing. Waarvoor was ze opgenomen?'

Lars keek wat er achter de naam van zijn moeder stond.

'Nekletsel na een skiongeluk,' las hij. 'Wilt u zeggen dat uw zoon mijn moeder heeft verkracht? Dat geloof ik niet. Mijn moeder zou zoiets niet stilgehouden hebben. En een zwangerschap na een verkrachting zou ze zeker hebben laten afbreken.'

‘Als ze het wist,’ zei Frau Tanzer, ‘maar dat vraag ik me af. Toen mijn zoon werd betrapt, was de vrouw die hij aanrandde bewusteloos. De oorzaak was Rohypnol, iets dat hier in Duitsland bekend staat als ‘K.-o.-Tropfen’. Een paar druppels in een glas veroorzaken bewusteloosheid en ook amnesie.’

‘Maar dan nog,’ zei Lars, ‘toen ze merkte dat ze zwanger was, moet ze zijn gaan rekenen wanneer het gebeurd kon zijn.’

‘Jouw moeder lag in het ziekenhuis vanwege een skiongeluk. Was ze alleen, of samen met haar man?’

‘Mijn ouders gaan altijd in februari samen skiën. Wij worden dan bij onze opa en oma in Rotterdam gedropt.’

‘Lekker samen even weg, zonder de kinderen. Wat doen ouders dan behalve skiën? Precies. Ze zou een zwangerschap helemaal niet vreemd gevonden hebben. Pas bij de geboorte hebben ze waarschijnlijk verbaasd gezien dat de baby een vuurrode haardos had.’

Lars staaarde voor zich uit en hoorde de klasgenoten van Beatrice vragen of hij er eentje van de melkboer was. Niet van de melkboer, dacht hij. Van een verpleger. En mijn vader weet dat. Daarom ...

Hij keek op en zag tranen in de ogen van zijn Duitse oma.

‘Sorry, Lars. Voor mijn zoon, waar ik geen moeder voor ben geweest. Weet je, Heinrich werd geboren in februari 1946. Een geschenk van een Canadese sergeant. Oh, geen verkrachting, maar een eerlijke ruil. Ik kreeg een heel brood en hij een stoeipartij met een meisje. Toen Heinrich geboren was, wilde ik hem houden. Het was zo’n lief ventje met een prachtige bos rode krullen. Maar mijn familie en de pastoor wisten het beter. Toen ik op een dag terugkwam van mijn werk was mijn baby weg. Pas jaren later kwam ik hem weer op het spoor. Helaas wilde hij toen niets van mij weten. Hij zei dat hij geen Heinrich, maar Johann Becker heette. Volgens zijn papieren was hij geboren in Niederau als zoon van Hans Becker en Maria Nussbaum. Zijn

moeder was kort daarvoor aan kanker overleden en zijn verdriet daarover zat heel diep. Hij vond mijn verhaal een belediging voor zijn moeder.'

Ze zweeg, duidelijk even aangedaan.

Wat moet ik hiermee, dacht Lars.

'Genoeg over Heinrich,' zei Frau Tanzer. 'Vertel mij eens, Lars, houden je ouders van je?'

Lars aarzelde even, stond op en liep naar het raam. Daar bleef hij een poosje staan voor hij zich omdraaide en zei: 'Mijn moeder houdt van mij. Mijn vader ... Ik heb al een hele tijd het gevoel dat hij zich voor mij schaamt. Als uw verhaal waar is, zou dat veel verklaren.'

'Ja, een moeder houdt van het kind, dat in haar lichaam werd gevormd. Ook als de omgeving dat kind afwijst. Ik was niet sterk genoeg om mijn kind tegen mijn familie te beschermen. Ik vermoed dat jouw moeder wel een sterke vrouw is. Een die zich niet laat vertellen van wie ze wel en niet mag houden.'

Lars knikte onwillekeurig.

'Ze is sterk,' zei hij. Hij liep terug naar de bank en ging zitten.

'Afgelopen zondagmiddag was ik samen met mijn moeder op het strand.'

Hij vertelde kort en bondig wat hen op het strand was overkomen. En over de ruzie met zijn vader en dat hij daarna was weggelopen. Hij vertelde ook over zijn kampeeravonturen. Ook over de schietpartij, waar hij getuige van was geweest. En dat er nu waarschijnlijk slechte mensen waren, die hem zochten.

'Nou, van mij zal niemand iets te horen krijgen over Lars Anker. Goed, ik vertrouw je. Moment.'

Ze stond op en liep de salon uit. Lars hoorde haar met iemand praten. Die persoon antwoordde met een zware mannenstem. Kort daarna hoorde Lars een deur dichtgaan.

Frau Tanzer kwam terug en zei verontschuldigend: 'Ik ben wel oud, maar nog niet dement. Jij bent niet de eerste die zich

heeft gemeld met het verhaal dat hij een kleinzoon van mij is. Je bent wel de eerste die ik geloofwaardig vind. De definitieve test komt morgen, Lars. Ik wil dat je een DNA-test laat afnemen. Ik verwacht dat die test positief uitpakt. Zo niet, dan komt Karl-Heinz terug met een stel vrienden. Als jij een betere bedrieger bent dan ik me kan voorstellen, dan staat het je vrij om je eigen weg te gaan. Die kleren kun je dan trouwens gewoon meenemen. Wat doe je? Blijf je of ga je verder?’

‘Ik blijf, ... Omi. En niet omdat er mogelijk iets te halen valt. Ik blijf omdat ik de waarheid wil weten.’

‘Ik ook, Lars. Ik ook.’

Het duurde lang voor Lars die avond in slaap viel. Zijn bed had een erg zachte matras waar hij in wegzakte en daarbij stormde het ook in zijn gedachten. Vooral door het verhaal van de vrouw die mogelijk zijn oma was.

Hij dacht: wat moet ik hiermee? Wie ben ik, als de man, die ik altijd als mijn vader heb gezien, niet mijn vader is? Lichamelijk heb ik niets van hem. Dat zou afkomstig zijn van een onbekende verpleger, die zich aan mijn moeder heeft vergrepen. Maar geestelijk heb ik heel wat van Evert Anker meegekregen. En niet bepaald positief.

Hij draaide zich op een zij en ging ineens recht overeind zitten.

Hij dacht: wat gebeurt er met ‘oma’ Tanzer, als de DNA-test straks negatief uitvalt? Ze is 85, dat overleeft ze misschien niet.

Hij kreeg geen antwoord.

Hij ging weer liggen en even later hoorde hij in de verte een kerkklok twaalf keer slaan.

Het is donderdag, dacht hij. Veertien april. Wordt dat de datum die het begin van een nieuw leven markeert? En hoe zit het met mijn oude leven? Hoe zou het met ma zijn? Heeft pa al een

opsporingsbericht laten verspreiden? Morgen maar eens kijken of 'Omi' een computer heeft.

Een uur later stond hij in zijn droom weer op de zonovergoten open plek in het bos. Idunna wachtte hem al op, deze keer gekleed in een kleurig jurkje.

'Mooie pyjama, Lars,' zei Idunna.

'Ja. Volgens mij is het zijde. Frau Tanzer heeft duidelijk geld bij de vleet. Is zij echt mijn oma?'

'Ik denk het wel, maar zeker weten doe ik het niet, Lars. Ik weet alleen dat jij in de meeste lijnen Frau Tanzer pas over anderhalf jaar zou hebben ontmoet. De Wachter heeft dit niet zonder reden naar voren gehaald. Hoe dan ook, het is nu niet belangrijk. We moeten ...'

'Voor mij wel!' riep Lars boos. 'Zij wil een DNA-test laten afnemen. Als die test fout uitpakt, zal zij heel erg teleurgesteld zijn. Zij gelooft namelijk nu al dat ik haar kleinzoon ben.'

'Stel je dan voor dat die test voor haar goed uitpakt.'

'Nee! Ik wil de waarheid weten.'

'Dat kan, maar weet wat je vraagt. Jouw tijdlijnen zijn de komende weken erg onzeker. De enige manier waarop ik je de waarheid kan laten zien is door het aan de Wachter van het verleden te vragen. Zij bewaart alles wat er in de tijd is gebeurd. Ze kan je laten zien hoe je verwekt bent.'

'Doe effe normaal!' riep Lars uit. 'Ik wil toch niet zien ... Ik wacht wel op de uitslag van de test.'

'Dat dacht ik wel. Kunnen we beginnen?'

'Ga je gang.'

Een ogenblik later stonden ze in een zaal waar duidelijk een trouwerij aan de gang was.

'Herken je ze?' vroeg Idunna.

'Ik heb de trouwfoto's van mijn ouders gezien, hoor,' zei Lars. 'Dit is in Oldebroek, Landgoed 't Loo, op vrijdag, 22 juni 2001. Ma is dan al vier maanden zwanger van mij. Pa loopt hier

voor het laatst in zijn uniform. Een maand later is hij geen sergeant bij de genie meer, maar wordt hij politiemann. Dat schattige kleine meisje, met haar bloemenmandje, is Bea. De bruidsjonker is mijn broer Harald.'

'Duidelijk een keerpunt in het leven van je ouders,' zei Idunna. 'Jij bent je er niet van bewust, maar dit huwelijk werd gesloten, omdat jij kwam. Je vader wilde militair blijven, maar je moeder wilde niet in haar eentje voor drie kinderen zorgen. Zij had tot dan toe niet willen trouwen, omdat zij het huwelijk een ouderwets idee vond. De omkeer kwam toen je vader zei: "Ik stop, als jij met me trouwt." Enig idee waarom ik je dit laat zien?'

Lars bekeek de beelden en haalde snel zijn schouders op.

'Geen idee, al vind ik het wel mooi om te zien.'

'Kijk eens naar de ogen van je ouders.'

Lars keek en zag twee intens gelukkige mensen elkaar aankijken.

'Ze houden heel veel van elkaar,' zei hij, ineens ontroerd.

'Dit moment is voor hen beiden een ankerpunt, Lars. Niet alleen in hun relatie, maar het gaat dieper: het geeft zin aan hun bestaan en aan wie ze zijn. En als dit niet de kern van hun relatie was geweest, had jij nu met een herseninfarct in het ziekenhuis gelegen.'

'Hoezo?'

'Weet je het niet meer? Jouw actie om je vader in contact te brengen met een psycholoog? Omdat hij echt van je moeder houdt, hield jij er alleen migraine aan over.'

'Hmm, ja. Maar wat moet ik hier mee? Voor zover ik weet heb ik zo'n ankerpunt niet.'

'Jij weet niets, omdat je niet oplet!' riep Idunna boos. 'Je luistert met je oren, je kijkt met je ogen, maar alles wat je ziet en hoort laat je alleen maar gedachteloos in je hersenpan rond ra-

telen! Mag ik je aan iets herinneren, dat heel veel indruk op je heeft gemaakt?’

‘Wat dan?’ vroeg Lars gemelijk.

Een tel later stond hij oog in oog met zijn moeder op het strand van Katwijk. Ze had hem bij zijn schouders vast en zei: ‘Lars, luister naar me. Jij bent een uniek en kostbaar mens. Dat heb ik de laatste tijd niet genoeg gezegd, of laten merken. Maar laat je niet van de wijs brengen. Ik houd van wie jij bent. Een sportieve en intelligente jongen, die zich meestal wat op de achtergrond houdt. Wanneer jij straks met je met je heldere verstand naar de universiteit gaat, komt de natuurwetenschap volledig op zijn kop te staan. Ik ben trots op je, inclusief je rode haren en slungelachtige lijf.’

Lars voelde zich warm worden en de tranen, die hij eerder had teruggedrongen, sprongen hem nu in de ogen.

Idunna liet hem even aan zijn emoties over voor ze voorzichtig een traan van zijn wang veegde en vroeg: ‘Ben jij een uniek en kostbaar mens? Een sportieve, intelligente jongen, die zich meestal wat op de achtergrond houdt? Ben jij zelf ook trots op jezelf? Inclusief je rode haren en je slungelachtige lijf?’

Lars ging zitten en veegde in zijn ogen. Hij zei niets maar liet het beeld van zijn moeder op zich inwerken. Dan, met een diepe zucht zei hij: ‘Dat ben ik. Dat wil ik zijn!’

‘Laten we dat dan vastleggen, Lars.’

‘Hoe bedoel je?’

‘Kom maar mee, dan laat ik het je zien.’

Het werd zwart en stil, doodstil. Lars raakte volkomen gedesoriënteerd, maar de stilte had ook beslag gelegd op zijn stem. Hij kon geen enkel geluid uitbrengen. Hoelang het duurde, wist hij niet. De zwarte stilte had ook zijn tijdsbesef aangetast.

‘Wees niet bang,’ hoorde hij zeggen. Niet met zijn oren, eerder in gedachten. Tijd om zich er over te verwonderen kreeg hij

niet, want plotseling stond hij op een verlaten strand, in de koesterende stralen van een mild zonnetje. Het strand liep in een boog om een diepblauwe lagune heen. Een briesje sierde het vlakke water met kleine rimpelingen op. In de verte zongen vogels.

‘Wat was dat?’ riep hij geschokt uit.

‘Een omweg buiten de tijd,’ zei Idunna. ‘Als de Verdelgers je ooit te pakken krijgen, kun jij ongezien hierheen vluchten. En niemand zal weten, waar je bent.’

‘Waar zijn we dan nu?’

‘Op een plek die alleen bestaat in jouw bewustzijn. Hier bewaar jij de belangrijkste ervaringen uit je leven.’

Plotseling hoorde hij zijn moeder zeggen: ‘Lars, luister, naar me. Jij bent een uniek en kostbaar mens. Ik ben trots op je, inclusief je rode haren en slungelachtige lijf.’

Hij keek om zich heen, maar zag niemand anders dan Idunna.

‘Ze is hier niet, Lars. Je herinnert je alleen haar stem. Dit hier is een soort schuilplaats, diep verborgen in je bewustzijn. Hier vind je de kern van wie je werkelijk bent.’

Lars knikte en bleef een poosje zwijgend voor zich uit staren.

Goh, dacht hij. Door die rotvlieger was ik die woorden van ma haast vergeten. Nee, niet alleen die vlieger. Het kwam ook door wat pa later riep. Dat die botsing mijn schuld was, omdat ik niet had opgelet.

‘Herken je deze plek?’ vroeg Idunna.

Lars keek om zich heen en zei: ‘Het komt me ergens wel bekend voor, maar ik kan me niet herinneren, dat ik hier ooit ben geweest.’

‘Je was er ook alleen in gedachten. Je hebt er over gelezen in een boek. Dit hier is allemaal ontstaan in jouw eigen verbeelding.’

‘Maar dit zand voelt echt aan.’

‘Loop het water maar in, dan word je naar je gevoel ook echt nat.’

Lars rolde de pijpen van zijn pyjamabroek op en liep het koele water in.

‘Wauw. Het is echt. Kan ik hier ook in zwemmen?’

‘Dat kan, maar laten we dat voor straks bewaren. Ik wil je nu leren, hoe je in geval van nood, hierheen kunt vluchten.’

‘Maar als dit alleen in mijn gedachten bestaat ...’

‘Het gaat niet om een fysieke vlucht, Lars. Als de Verdelgers je te pakken krijgen, zullen ze proberen om je geest te breken. De wetenschapper, die je de wereld zag verwoesten, was een gewillige bondgenoot. Hij was tot in de kern van zijn wezen een menselijke Verdelger. Als jij je hierheen kunt terugtrekken, kunnen ze dat nooit met je doen. Maar dan moet je deze plek wel op eigen kracht kunnen vinden. Kom mee, dan gaan we op jacht naar een kobold.’

Idunna nam hem mee in de zwarte stilte en bracht hem naar de open plek in het bos. Daar lagen een soort harnessen klaar: een borstkuras, een broek van leer, stevige laarzen, scheen -en onderarmbeschermers en een helm. Al het metaal was van zilver.

‘Trek je pyjama uit en doe dat kuras aan,’ zei Idunna.

‘Waarom?’

‘Bescherming,’ zei Idunna. ‘Deze kurassen kunnen niet branden, die pyjama van jou en deze jurk van mij wel.’

Ze trok met een snelle beweging haar jurkje uit. Lars zag het en wendde blozend zijn ogen af.

‘Lars, ik begrijp dat jij, als jongen, vrouwelijk bloot fascinerend vindt,’ zei Idunna. ‘Maar zou je nu voor even de gedachte aan borsten kunnen loslaten? Doe mij een lol en trek dat kuras aan.’

Even later floot Idunna en een pony verscheen uit het niets. Idunna begroette de pony in haar Elfentaal en sprong op zijn rug.

‘Stijg op,’ zei Idunna.

Ze stak haar hand uit om hem bij haar achterop te trekken.

‘Is die pony sterk genoeg voor twee ruiters?’

De pony draaide haar hoofd om en zei: ‘Dat is geen probleem, Lars. Ik zou er wel vier van jullie kunnen dragen.’

‘Oh, je praat ...’

‘Ja, dat doet, Pooka. Maar het is nu geen tijd voor een gezellig praatje. We gaan op jacht.’

Ergens klonk een hoornsignaal en uit het bos kwam een zetal Tijdelfjes op pony’s gereden. Net als Idunna droegen ze zilveren borstkurassen, alleen zag Lars dat ze ook lange messen op hun rug droegen. Ze stelden zich in een beschermende kring rond Idunna en Lars op. Een tel later voegden zich tientallen Elfen op zilvergrijze paarden bij het gezelschap. Dit waren lange mannen en vrouwen, gekleed in zilveren wapenrusting en gewapend met bogen en lange speren. Hun ogen keken hem koud aan vanuit de smalle oogspalten in hun gesloten helmen.

‘Houd je vast!’ riep Idunna over haar schouder. Er klonk weer een hoornsignaal, en direct daarop vloog het hele gezelschap op hoge snelheid tussen de bomen door.

‘Wat gaan we doen?’ riep Lars, terwijl hij zich aan Idunna’s slanke leest vastklampte.

‘Wacht maar af!’ was het enige dat ze antwoordde.

Lars zag links en rechts bomen aan zich voorbijvliegen en dacht: ik snap niet dat er niemand tegen een boom aan knalt.

‘Pooka is een hele betrouwbare pony,’ hoorde hij Idunna roepen. ‘Ze loopt nooit tegen bomen aan, hoe hard ze ook rent.’

Dat is waar, dacht Lars. Ze weet wat ik denk. Nou, Idunna, ik hoop dat we niet ver hoeven, want Pooka zit erg hard.

Er klonk een hoorn en Idunna riep: 'Schrik niet! We gaan vliegen!'

'Vliegen?' riep Lars en klemde zijn benen steviger om het warme lijf van Pooka, toen hij het bos onder zich zag wegvallen.

'Ja! Leuk hè? Alles is mogelijk in dromen!'

Dan hoop ik maar, dat ik niet wakker schrik, dacht Lars.

Hij keek om zich heen, maar zag alleen de Tijdelfen die vlak naast hen reden. De rest van het gezelschap was letterlijk in nevelen gehuld. Kort daarop daalden ze in een snelle duikvlucht. Deze keer zag Lars geen bomen, maar huizen en gebouwen aan zich voorbijschieten. Duidelijk uit lang vervlogen tijden.

In die middeleeuwse omgeving begon het jachtgezelschap ook te zingen. Een rauw lied dat schuurde en wrong, alsof de zangers kwaad waren. Lars kreeg het benauwd en voelde zijn hart in zijn keel kloppen.

'Wat is dit voor een vreselijk lied?' schreeuwde Lars.

'Kalm maar,' hoorde hij Idunna roepen. 'De Jagers van de Tijdmeester hebben een kobold gevonden. Ze sluiten hem nu in. Het lied jaagt de kobold doodsangst aan. Het schreeuwt onze haat tegen de Verdelgers en hun helpers uit. Hij hoort er zijn naderende einde in.'

De rit eindigde op een pleintje met een waterput. De Elfen lieten hun paarden in twee kringen rond de put lopen, waarbij de ene kring kleiner was en boven de andere zweefde. Ook lieten zij hun lange speren dalen. Speren met lange zilveren punten, waar nu een vreemd, bleekblauw licht overheen speelde.

In die kring van oplichtende speerpunten begon iets afschuwelijk te krijsen. Wat het was kon Lars niet zien, en dat wilde hij ook niet. Maar Idunna sprong van Pooka af en riep: 'Afstijgen! Het is tijd om te leren waar je bang voor moet zijn.'

De zes Tijdelfjes sprongen ook van hun pony's en trokken gelijk de lange messen van hun rug. Ze volgden Lars en Idunna op de voet, de bladen van hun messen lichten net zo op als de

lange speren van de Jagers. Idunna trok hem mee, tussen de dampende paardenlijven door naar de bron van het gekrijs.

‘Kijk!’ was het enige dat ze zei.

Lars keek en zag naast de waterput een meisje van zijn leeftijd op de grond zitten. Ze was mooi, beeldschoon zelfs.

‘Help me,’ zei ze smekend, terwijl ze haar armen naar hem uitstak, waarbij haar bloesje openviel. Wat hij zag was echt mooi.

‘Jaag die Elfen weg en laat mij ...’

‘Kijk beter!’ sneed de stem van Idunna door de liefelijke woorden van het meisje heen.

Hij keek beter en zag ... een slijmerig zwart beest met een hondensnuit vol rottende tanden. De stank van de monsterlijke hyena deed hem kokhalzen. Het monster grauwde naar hem en sprong ...

Hij werd wakker van handjes op zijn slapen en van een stem die zachtjes een liedje zong. Hij deed zijn ogen open en zag de donkere ogen van Idunna vlak boven zich.

‘Aah, je bent er weer,’ zei ze met een snik in haar stem.

Lars ging overeind zitten en keek verrast om zich heen. Hij lag weer op het strand, in de koesterende stralen van een mild zonnetje. In de verte zongen vogels. Naast hem lag het borststuk van het kuras.

‘Hoe kom ik hier? We waren op jacht naar ...’

‘Een kobold, een dienaar van het kwaad. Het was een jachtpartij die vele eeuwen geleden plaatsvond. En jij hebt gedaan, wat je moest doen. Toen je zag wat het voor een wezen was, ben je gevluht.’

‘Maar eerst zag ik ...’

‘Ze lezen je gedachten en plukken er beelden uit, die jij aantrekkelijk vindt. Jij valt op borsten, dus liet het je dat zien.’

Lars kleurde dieprood en zei: 'Die kobold was gruwelijk. Maar dat soort wezens bestaan toch alleen in sprookjes en verhalen?'

'Deze soort is eeuwen geleden uitgeroeid,' zei Idunna. 'Maar het kwaad dat in die kobold zat is er nog altijd. Het zoekt mensen om te doen wat het wil. Als het jou zou vinden, maakt het je tot de man die de verwoesting van al het leven op aarde mogelijk maakt. Maar nu heb jij dat kwaad gevoeld. Je hebt de macht ervan ervaren en je bent hierheen gevluht. Dat is voorlopig voldoende. Ik heb zin om te zwemmen. Hier is een zwembroek. Trek aan en kom mee.'

Idunna, gekleed in een kleurige bikini, schoot vooruit en dook met een sierlijk boog het water in. Lars verwisselde de laarzen en de leren broek van het kuras met de zwembroek en dook het water in. Na een paar slagen draaide hij zich op zijn rug en liet zich drijven.

'Hé, luilak!' riep Idunna, terwijl ze water naar hem spetterde.

Lars dook en met een paar krachtige beenslagen was hij bij Idunna. Hij greep haar enkel en trok. Het leverde een heleboel protest op, dat borrelend in bellen verloren ging.

Een poosje later lagen ze languit op het warme zand. Lars draaide zich op zijn buik en keek naar het tengere Tijdelfje.

'Idunna, rare vraag misschien, maar jij leest mijn gedachten. Hoe kan het dan dat ik je onder water kon trekken?'

Idunna ging zitten en veegde een natte haarsliert uit haar gezicht. Ze keek om en zei: 'De Wachter heeft me hier al voor gewaarschuwd. Mijn band met jou maakt mij minder Tijdelf en meer menselijk. Daardoor kan ik je gedachten moeilijker verstaan.'

'Verander je in een mens?'

'Je ziet het niet, hè?' zei Idunna.

Lars ging zitten en keek Idunna onderzoekend aan.

‘Je lijkt wel langer geworden,’ zei hij. ‘En je haar is ook gegroeid. Je verandert inderdaad. En je oren ...’

‘Verliezen hun punten,’ zei Idunna zachtjes. ‘Ik verander naar het meisje van jouw dromen, Lars.’

8. Ongewenste aandacht

Donderdagmorgen werd er al vroeg op zijn deur geklopt.

‘Hallo, Schlafmütze,’ hoorde hij Frau Tanzer roepen. ‘Opstaan! Het ontbijt staat klaar.’

‘Ik kom eraan.’

Zeven uur, dacht hij, terwijl hij het dekbed terugvloog. Oma Tanzer is geen langslaper.

Hij liep naar de wastafel en keek zichzelf in de spiegel erboven aan. Zijn haar stond alle kanten op en tot zijn ergernis zag hij ook een verse pukkel, net naast zijn neus.

Dat wordt een hele grote groene, dacht hij. Hans zou zeggen: ‘Zo’n superpukkel bewijst dat ik geen klein ettertje ben.’

Hij haalde snel zijn schouders op, deed de koude kraan open en smeed wat water in zijn gezicht. Een paar natte handen door zijn haar brachten ook wat orde in het rode oerwoud.

‘Zo moet het maar,’ mompelde hij. ‘Ontbijten is geen mode-show.’

De tafel in de gezellige eethoek van de keuken was afgeladen vol met diverse broodjes, gekookte eieren, vleeswaren en jam. Er was versgeperst sinaasappelsap, koffie en thee. Er stond ook een schaal met sla en stukjes tomaat, komkommer en paprika.

‘Goedemorgen, Lars,’ zei Frau Tanzer. ‘Ga zitten. Koffie of thee?’

‘Thee, bitte.’

‘Zo,’ zei ze, terwijl ze thee voor Lars inschonk. ‘Eet smakelijk.’

‘U ook. Hebt u goed geslapen?’

‘Ik wel,’ zei Frau Tanzer. ‘Ik werd alleen rond een uur of 1 wakker omdat iemand heel hard schreeuwde.’

Lars kreeg een kleur.

‘Ik had een nachtmerrie,’ zei hij wat schoorvoetend. ‘Maar verder heb ik goed geslapen.’

‘Dat is niet zo vreemd, Lars. Jij hebt gisteren ook heel wat te verstouwen gekregen.’

Lars sneed een hard broodje open en zei niets.

‘Neem het een oude vrouw niet kwalijk, Lars,’ zei Frau Tanzer. ‘Jij hebt gelijk. Het ontbijt is niet de plek voor zware gesprekken. Er is heel wat te bespreken, maar dat moet wachten.’

Ze reikte naar de koffiekkan en schonk voor zichzelf koffie in.

‘Jij bent meer een theedrinker?’

Lars kauwde een stuk brood weg voor hij zei: ‘Ja, maar vooral omdat mijn vader steeds roept: “Pas op, van koffiedrinken krijg je rood haar. Ach, te laat! Dat heb je al.”’

‘Je bent duidelijk niet blij met de kleur van je haar.’

Lars dacht even na en zei: ‘Tot nu toe niet, nee. Maar dat had meer te maken met het gezeur erover. Op school altijd dezelfde stomme grapjes. Hé, rooie, spring eens op groen. En thuis zijn we supporters van de Rotterdamse voetbalclub Feyenoord. De kleuren van hun shirt zijn rood en wit. Mijn vaders grootste grap is dat ik, met mijn bleke huid en rooie haar, geen Feyenoordshirt hoeft te kopen, omdat ik van nature al rood en wit ben.’

‘Tot nu toe niet. Maar ...’

‘Mijn moeder vroeg of ik me soms voor mijn rode haar schaam. Zij vindt het prachtig mooi. Ik geloof dat ik meer naar mijn moeder moet luisteren en minder naar mijn vader.’

‘Heel wijs, Lars. Wat anderen van je denken is hun probleem. Wat telt is hoe jij over jezelf denkt. Schaam je nooit voor wie je bent. Sluit je oren voor domme kritiek op je uiterlijk. Open je hart voor hen die van je houden. Zo blijf je overeind.’

‘Daar werk ik aan. Ik heb een mager lijf, met een bleke huid en rood haar. Wie mij daarom uitlacht, kan de pot op, zoals we dat in Holland zeggen.’

Frau Tanzer moest hartelijk om zijn woorden lachen. Ergens in de verte hoorde Lars iemand zachtjes giechelen.

Lars deed het ontbijt alle eer aan. Toen hij eindelijk uitgegeten was, zag de tafel er nogal leeg uit.

‘Verbazingwekkend,’ zei Frau Tanzer met een glimlach. ‘Het is 61 jaar geleden, dat ik iemand zoveel heb zien eten. Dat was mijn Canadese sergeant, die trouwens ook zo mager als een lat was. Maar goed, of dat toeval is, of dat hij inderdaad jouw grootvader is, dat gaan we nu uitzoeken. Om kwart over negen krijg je bezoek van een arts, een advocaat en een notaris. De arts komt bij jou een DNA-test afnemen. De advocaat is daar getuige van en de notaris zal dat allemaal in een akte vastleggen.’

‘Dan zal ik maar gauw mijn tanden gaan poetsen, anders meet de dokter straks alleen DNA van eieren en ham.’

‘Doe dat. Ik zie je zo.’

Een klein half uur later zat Lars tegenover de arts, die hem uitlegde dat er niet alleen een DNA-test afgenomen zou worden.

‘Dat komt omdat je geen identiteitsbewijs bij je hebt,’ legde de advocaat uit. ‘Om dit rechtsgeldig te laten zijn hebben we daarom drie extra zaken nodig. Bloed, vingerafdrukken en een foto.’

‘Ik vind het best, meneer,’ zei Lars. ‘Maar rechtsgeldig vind ik niet zo belangrijk. Ik wil de waarheid over mijn afstamming weten.’

Er werd wangslim en een buisje bloed afgenomen. De advocaat maakte een foto en nam de vingerafdrukken af. De notaris legde alles in een akte vast, die door alle aanwezigen werd ondertekend.

‘Hoelang duurt het voor de uitslag bekend is?’ vroeg Lars.

‘Morgenmiddag,’ zei Frau Tanzer. ‘Dat is de afspraak.’

‘Wij gaan onze uiterste best doen, Frau Tanzer,’ zei de arts.

Even later, toen de heren vertrokken waren, vroeg Frau Tanzer: ‘Is er iets dat je vandaag graag zou willen doen, Lars?’

‘Ik zou willen weten hoe het met mijn moeder is. Met een computer kom ik een heel eind.’

‘Een computer heb ik. En suggesties voor daarna heb ik ook. Maar dat heeft tijd. Kom maar mee. De computer staat in de bibliotheek.’

Lars liep met haar mee, maar verwachtte niet veel.

Waarschijnlijk een desktop uit de vorige eeuw, dacht hij.

‘Dit is mijn bibliotheek,’ zei Frau Tanzer, terwijl ze een deur in de hal opende. ‘Ik heb het zo genoemd omdat ik hier graag zit te lezen. De computer die hier staat is net nieuw. Mijn assistente, Frieda, gebruikt hem veel. Ik heel soms om iets op te zoeken.’

Ze wees op een scherm op een bureau.

‘Het toetsenbord en de muis liggen in de linkerlade.’

Lars haalde het toetsenbord en de muis tevoorschijn en vroeg: ‘En waar is de computer?’

Frau Tanzer zei: ‘Let op, jongeman. “Nun sollen seine Geister auch nach meinem Willen leben!”’

Het computerscherm lichtte op.

‘Een stem gestuurd wachtwoord! Heel modern, Omi.’

‘Zo modern is die zin niet hoor. Had je hem al eens gehoord?’

‘Niet dat ik me kan herinneren.’

‘Vraag je docent Duits maar wie het geschreven heeft. Ik zeg alleen dat het komt uit een ballade die *Der Zauberlehrling* heet.’

‘Dan denk ik dat ik het weet. Vast Goethe.’

‘In een keer goed, Lars. Red jij je hiermee?’

‘Geen probleem,’ zei Lars en ging met het toetsenbord op schoot bij het bureau zitten. Hij liet zijn vingers over de toetsen gaan en zocht via diverse omwegen naar een mobiele telefoon in Nederland.

‘Hebben,’ zei na een paar minuten. Hij scande snel de laatste berichten en appjes. Een berichtje was aan hem gericht. Dat had hij uiteraard niet ontvangen, want zijn mobiel lag nog op zijn

kamer. Maar nu las hij: 'Lars, laat van je horen. Met mij gaat het goed. Liefs, mama.'

'Het gaat goed met mijn moeder,' zei hij over zijn schouder. 'Dat heeft ze in een sms gezegd.'

'Dat is goed om te horen, Lars. Ik vraag me alleen af hoe jouw moeder weet dat je hier bent?'

'Dat weet ze niet. Ze heeft dat bericht naar mijn mobiele telefoon gestuurd en die ligt nog in mijn kamer. Maar ik weet hoe ik haar berichten moet lezen. Ik ga haar laten weten dat ze zich geen zorgen hoeft te maken.'

Hij dacht even na voor hij aan zijn moeder schreef: 'Hej, mama. Met mij ook alles goed. Zie jullie zaterdag. We moeten praten. Een groet van Lars, jouw zoon. (Niet van Evert Anker).'

'Dat zal even een schok geven,' zei hij, 'maar dat maakt het gesprek straks gemakkelijker.'

'Dat denk ik ook, Lars. Voor dat gesprek op zaterdag moeten we straks maar even een plan maken. Ik ben zo terug.'

Zijn tweede zoektocht was gericht op de gendarmerie van België. Het bleek dat een procureur des Konings ruzie had met de rechtbank. De man wilde dat er een bevel tot aanhouding werd uitgevaardigd voor een man met rood haar. De procureur verdacht deze onbekende man van betrokkenheid bij een schietincident met dodelijke afloop. De rechtbank vond het bewijs daarvoor onvoldoende onderbouwd.

Lars dacht: opa Anker zou zeggen: "Die krottenkokert is helemaal van het potje gepleurd." Laat ik die fanatieke procureur des Konings wat ongevraagde informatie sturen.

Een halfuurtje later zei hij: 'Je hoeft die mailtjes natuurlijk niet te openen, maar als je het doet ... Oké, nu nog even kijken wat er in Alphen is gebeurd. Eerst maar het lyceum.'

Hij scande zijn cijfers in Magister en dacht: shit! Die eikel van geschiedenis heeft mij een 1 voor het proefwerk van maandag gegeven. En hij laat het me vast niet inhalen. Hmm, doe ik er

wat aan? Nee, een rapport met een enkele onvoldoende zal me een zorg zijn. Volgend jaar is geschiedenis 'history'. Wat is er verder nog te vinden? Aha, berichtjes van de unitleider en van de mentrix. Meneer Dijkstra schrijft dat mijn afwezigheid gezien moet worden als spijbelen. Gemiste toetsen moeten ingehaald worden. Mevrouw Van der Linden pleit voor 'enige coullance' omdat het om een conflict in de privé sfeer gaat. Dat is netjes, juf Irma. Volgens mij heeft ze met ma gesproken. En wat is dit over Mira? 'Mira heeft afgelopen vrijdag een ongelukkige val gemaakt in de aula. Daarbij heeft ze haar rechterpols gebroken. Het is nog niet duidelijk of dat gevolgen zal hebben voor haar vioolspel. Maar zelfs is ze bang dat ze niet meer op topniveau zal kunnen spelen. Houd haar in de gaten. Pas vooral op voor confrontaties met Esmee. Die twee zijn water en vuur.'

Eerder vonk en buskruit, dacht Lars. Maar toch triest voor Mira. Die gebroken pols was niet de bedoeling. Hmm, misschien kan ik me voorstellen dat die pols weer helemaal geneest? Geen idee of dat werkt, maar ik ga het Idunna vragen. Zo, genoeg over school. Eens zien wat er bij de Nederlandse politie over mij gezegd wordt.

Een snelle scan via zijn vaders account leverde echter niets op.

Vreemd, dacht hij. Geen opsporingsbericht. Wil die ouwe mij niet vinden? Of denkt hij dat ik straks met hangende pootjes terugkom?

Hij bleef daar even over nadenken en haalde dan kort zijn schouders op. Hij sloot de computer af en liep de bibliotheek uit. Bij de deur kwam hij Frau Tanzer al tegen.

'Je bent klaar?'

'Helemaal. U had suggesties over wat we vandaag zouden kunnen gaan doen?'

'Die heb ik zeker. Maar eerst koffie.'

Lars volgde Frau Tanzer naar de keuken en zag daar al twee andere vrouwen zitten. Duidelijk moeder en dochter, die allebei, in de woorden van zijn opa: 'stevig in het vlees zaten'.

De moeder keek hem onderzoekend aan. De dochter, die Lars even in de twintig schatte, bekeek hem met een glimlach.

'Dit is Lars,' zei Frau Tanzer. 'Deze dame is Helga Kiefer, sinds bijna twintig jaar de vrouw die mijn kleding maakt. En de jongedame is haar dochter Amalia.'

'Freut mich, euch kennenzulernen,' zei Lars.

'Vind ik ook,' zei Amalia. 'Zal ik inschenken?'

Amalia pakte de koffiekkan en schonk koffie in.

'Mag ik vragen hoe oud je bent?' vroeg ze aan Lars.

'Dat mag,' zei Lars met een vage grijns.

Hij pakte de suikerpot en mikte twee klontjes in zijn kopje.

'En ...?' vroeg Amalia.

'Ah,' zei Lars. 'Je wilde niet alleen toestemming om een vraag te mogen stellen, je wilt het ook echt weten. Nou, vooruit dan maar. Ik ben veertien.'

'Flauw hoor,' zei Amalia.

'Sorry. Amalia is trouwens een mooie naam. Een prinsessen-naam. De oudste dochter van onze koning heet ook Amalia.'

'Ach, wat aardig,' mengde Helga Kiefer zich in het gesprek. 'Nou, Gunda, wie hij ook zal blijken te zijn, hij is duidelijk een charmeur.'

Lars begreep het snelle Duits niet helemaal, maar de blik die Helga op hem wierp maakte duidelijk dat zij hem niet vertrouwde.

Nou ja, dacht hij. Als ik al jaren voor een schatrijke dame werkte, en er dook opeens een mogelijke erfgenaam op, dan zou ik ook veel bewijzen nodig hebben, voor ik het geloofde.

Frau Tanzer glimlachte en zei: 'Lars, ik heb Helga gevraagd of zij jou straks meeneemt naar haar kledingzaak in Schleiden. Zij gaat jou van goed passende kleding voorzien. Amalia gaat

ook mee, want zij heeft veel verstand van kleding voor jongeren. Aansluitend neemt zij je mee naar de schoenmaker en de kapper. Hoe vind je dat?’

‘Heel aardig van u, maar ...’

‘Mooi zo,’ zei Frau Tanzer met een glimlach. ‘Dan wens ik jullie straks veel plezier. Chocoladetaart?’

Lars schudde zijn hoofd en Amalia gniffelde.

Na de koffie reed Lars met Helga en Amalia mee naar Schleiden. Onderweg draaide Amalia zich half om en vroeg: ‘Lars, wat had jij willen worden voordat je ontdekte dat je misschien de enige erfgenaam van een schatrijke vrouw was?’

‘Wat ik nog steeds wil. Ik wil weten hoe de werkelijkheid in elkaar steekt. Ik ga natuur- en sterrenkunde studeren in Amsterdam.’

‘Weet je hoe rijk jouw oma is?’

‘Nee, Amalia. Dat vind ik niet zo belangrijk. Ik ben niet op geld uit. Ik wil alleen weten wie ik ben.’

‘Jij bent niet op geld uit?’ vroeg Helga op smalende toon. ‘Moeten wij geloven dat jouw ontmoeting met Mutti Tanzer puur toeval was?’

‘Wat jullie wel of niet geloven is jullie zaak. Ik heb te maken met wat zij gelooft. Zij zegt dat ik haar kleinzoon ben. Om vast te stellen of dat zo is, heeft ze een DNA-test laten afnemen. Maar wat daar ook uitkomt, zaterdag ga ik terug naar huis.’

‘En als je daarmee het recht op de erfenis verspeelt?’ vroeg Amalia. ‘Het gaat wel om rond de honderd miljoen euro.’

‘Dat is een heleboel geld. Maar zeg mij, Amalia, als jij moest kiezen tussen honderd miljoen euro en je moeder, wat koos jij dan?’

Amalia en haar moeder keken elkaar een tel aan.

Die was raak, dacht Lars.

Ze reden even zwijgend verder. Dan zei Helga: ‘Mijn wantrouwen naar jou heeft een reden. Ik heb eerder gezien dat ie-

mand zichzelf als kleinzoon van Mutti Tanzer heeft gemeld. Dat liep op een grote teleurstelling voor haar uit. Ze is nu 85. Mocht jij haar bedriegen, dan denk ik dat ze dat niet zou overleven.'

'Ik neem jullie niets kwalijk,' zei Lars. 'In jullie plaats zou ik ook wantrouwend zijn.'

Ze reden Schleiden binnen en even later zette Helga haar bescheiden Mercedes op een voor haar gereserveerde parkeerplaats neer.

'We gaan door de achterdeur de zaak binnen,' zei ze. 'Dat voorkomt onnodige aandacht.'

De achteringang bracht hen in een smal gangetje dat toegang gaf tot het magazijn van de winkel met een kleine personeelskantine.

'Wacht hier,' zei Helga. 'Ik ga kijken of de scan vrij is.'

'Scan?' vroeg Lars aan Amalia.

'Ja, zeker. We zijn hier heel modern. De maat nemen doen we met een scanapparaat.'

'Oh, oké. Dus geen gedoe met meetlinten.'

Helga kwam terug en meldde dat het scanapparaat vrij was. Lars liep met haar mee naar de winkel en even later stond hij in een soort paskamer. De maat nemen was zo geregeld. Het uitzoeken van welke kleren ze voor hem gingen maken vroeg meer tijd. Vooral omdat moeder en dochter verschillend dachten over het modebeeld voor jongens van veertien.

Het snelle Duits van beide dames kon Lars niet goed volgen maar hij ving wel op dat het deels ging over de kleur van zijn kleding. Uiteindelijk werd er een besluit genomen.

'Mijn Mutti maakt voor jou een smoking en een donkerblauw vrijetijdskostuum, met bijbehorende overjassen.'

'Een smoking? Wat moet ik nou met een smoking?'

'Voorschrift van Mutti Tanzer. Ik zoek voor jou kleding uit, die past bij een jongen van jouw leeftijd. Jeans, T-shirts, een polo-shirt, jasje en een jack voor als het wat kouder is.'

‘Dat is toch allemaal veel te veel!’ sputterde Lars tegen.

‘Ben ik met je eens,’ zei Amalia, ‘maar wie zijn wij om Mutti Tanzer tegen te spreken?’

‘Tja. Zij is een vrouw die haar wil weet door te zetten.’

‘Zo is dat. Oh, nog even over ondergoed. Boxershorts of slip?’

‘Boxer. En ik draag nooit een Unterhemd.’

‘Staat genoteerd. Kom mee, dan breng ik je naar de schoenmaker.’

Amalia liep met hem naar een vuurrode BMW Z4, een sportmodel dat er heel snel uitzag.

‘Dit is jouw auto?’ vroeg Lars, met bewondering in zijn stem.

‘Ik ben een snelle meid. Stap in. En voor je het vraagt, dit rode schatje kan 220 halen, maar dat heb ik nooit uitgeprobeerd.’

Ze reed naar het naburige plaatsje Kall. De schoenmaker daar was een oudere man, met warrig wit haar en een bril met halve glazen op zijn smalle neus. Hij mat Lars’ voeten op en mompelde iets onverstaanbaars. Vervolgens liet hij een meisje diverse dozen met schoenen ophalen. Lars paste zeker twaalf paar schoenen voor de oude man min of meer tevreden was.

‘Deze drie,’ zei hij. ‘De lakschoenen passen niet goed. Zeg Frau Tanzer maar dat ik mijn uiterste best zal doen om beter passende lakschoenen op tijd klaar te hebben.’

‘Wat was er mis met die schoenen?’ vroeg Lars in de auto.

‘Ach, Herr Langenberg is een perfectionist,’ zei Amalia schouderophalend. ‘Schoenen die hij niet zelf heeft gemaakt zijn onder de maat. Maar maak je geen zorgen, morgenmiddag komt hij zelf die lakschoenen brengen.’

‘Oh, gelukkig maar,’ zei Lars, overdreven zijn voorhoofd afwissend. ‘Stel je voor dat mijn lakschoenen niet op tijd klaar zouden zijn.’

Amalia lachte hartelijk.

‘Volgens mij krijgt Frau Tanzer nog heel wat te stellen met haar kleinzoon. Ik ben benieuwd hoe dat straks zal gaan. Word jij een keurig opgedoft heertje, of blijf je lekker je slordige zelf?’

‘Ik ben niet slordig. Ik wil geen opgedirkt modepoppetje worden. In Nederland zeggen we: “Doe maar gewoon, dat is gek genoeg”.’

‘Wat in Nederland gewoon is, is hier bij ons misschien niet gewoon. Maar dat merk je vanzelf wel. We zijn bij de kapper.’

De kapper was een kapster. Een slanke, jonge vrouw met donker haar dat in paardenstaart tot halverwege haar rug hing. Ze inspecteerde het dikke rode haar van Lars en zei: ‘Daar kan ik iets moois van maken. Eerst maar even wassen.’

Na het wassen liet ze Lars een aantal foto’s zien van moderne kapsels voor jongeren. Hij koos voor een opgeschoren model, dat zijn rode haar bovenop achterover gooide.

Tijdens het knippen hoorde Lars de deurbel klingelen. Iemand kwam de zaak binnen en te horen aan het scherpe tikken van hakken was het een vrouw. Via de spiegel zag hij een jonge vrouw met kort blond haar. Ze had felle, wantrouwende ogen. Haar mond was samengeknepen in een smalle streep. Ze werd vergezeld door een man met een camera.

‘Ah, Amalia,’ zei de bezoeker. ‘Ik heb gehoord dat je een nieuwe kleinzoon voor Frau Tanzer hebt gevonden. Waar is hij?’

Wat er verder gebeurde kon Lars niet goed volgen, omdat er ineens twee brede mannen met dikke nekken naast zijn stoel verschenen, die hem het zicht ontnamen.

Een vrouw riep: ‘Raus! In mijn zaak wordt niet gefilmd.’

‘U weet toch dat de pers ...’

‘Lokaalvredebreuk is ook voor de pers niet toegestaan.’

De vrouw sputterde nog even tegen, maar vertrok dan met haar cameraman. De kleerkasten maakten plaats voor Amalia.

‘Waar kwamen die kerels ineens vandaan?’ vroeg Lars.

‘Ze waren er de hele tijd al,’ zei Amalia. ‘Maar ze bleven onopvallend op de achtergrond. Maak je geen zorgen, Mutti Tanzer wil je pas aan de pers tonen wanneer alles vaststaat.’

‘Niet zonder toestemming van meine Mutti,’ zei Lars.

‘Ik zal het doorgeven.’

Even later toonde de kapster aan Lars het resultaat.

‘Tjee,’ zei hij verrast. ‘Wie is die knappe vent? U bent een genie met de schaar, mevrouw. Heel erg bedankt.’

De mannen met de dikke nekken lieten hen pas vertrekken, nadat zij de straat op eventuele journalisten hadden gecontroleerd. Op aanraden van Amalia hield Lars in de auto een tas tegen de zijkant van zijn hoofd, wat het voor de verderop verdekt opgestelde cameraman onmogelijk maakte om hem goed in beeld te krijgen.

‘Die journaliste is een Giftnudel,’ zei Amalia. ‘Ze schrijft meestal alleen voor de plaatselijke pers, maar af en toe is ook Bild in haar vergif geïnteresseerd. En dat is iets wat Mutti Tanzer absoluut niet wil.’

‘Ben het helemaal met haar eens,’ zei Lars.

‘Vroeg of laat komt jouw gezicht toch in het nieuws terecht, maar dan krijgt een fatsoenlijke journalist de primeur, niet Frau Miststück.’

‘Ze had een onaangename stem,’ zei Lars.

‘Alles aan Liesl Krause is onaangenaam. Ik ken haar al jaren. Ik zat met haar op school. Ze was toen al een achterdochtig en vals kreng.’

Amalia bracht Lars terug naar Vierborn en zei: ‘Morgen komen we langs om alles te passen, Lars. Tot ziens.’

Die middag zat Lars weer in de salon bij zijn oma. Zij vroeg hem naar zijn leven in Nederland en hij vertelde haar over zijn school en over zijn sportieve prestaties.

‘Driemaal in week zes kilometer hardlopen, twee keer trainen en een voetbalwedstrijd. Geen wonder dat je zo slank bent. Heb je veel vrienden?’

‘Niet echt. De jongens van mijn elftal zitten op een andere school. De enige jongen waar ik op school mee optrek houdt meer van volleybal dan voetbal.’

‘En een vriendin?’

Lars kleurde en haalde met een zucht zijn schouders op.

‘Ach, er is wel een meisje dat ik leuk vind, maar ...’

‘Ah, de liefde bij jonge mensen,’ zei Frau Tanzer. ‘Hormonen, blozen en je tong in de knoop. Maak je geen zorgen, Lars. Ooit komt dat wel goed. Wat zijn trouwens jouw toekomstplannen?’

Lars vertelde haar over zijn gedroomde toekomst in de wetenschap.

‘Dus je bent nieuwsgierig? Je wilt weten hoe de werkelijkheid in elkaar zit? En wat hoop je daarmee te ontdekken?’

‘Tja, weet u, deze tafel ziet er heel stevig uit. Toch bestaat die voor 99,9% uit helemaal niets. Onmeetbaar kleine deeltjes energie vormen atomen, die samen de cellen vormen waar het hout uit bestaat. Ik wil weten hoe dat mogelijk is. Wat is het? Hoe werkt het? En kunnen wij de realiteit ook beïnvloeden? Of ligt alles onwrikbaar vast?’

‘De realiteit beïnvloeden? De orde van de schepping verstoren?’

‘Dat zijn de vragen, Omi,’ zei Lars, enthousiast. ‘Wat is de orde van de schepping? Wat houdt die orde in stand? Wat bedreigt haar?’

‘En de mensheid heeft de antwoorden op die vragen nodig?’

‘Absoluut! Voor zover wij weten is het leven op aarde uniek in het universum. En wij mensen zijn ons daarvan bewust. Als wij de vragen, die bij ons opkomen, niet onderzoeken, wie zal het dan wel doen?’

‘Ik bewonder je enthousiasme, Lars, maar ik vraag me af of de maatschappij jouw vragen ook zo belangrijk vindt. Want anders zul jij je leven lang onderbetaald onderzoek doen. Albert Einstein schreef ooit dat wetenschap fantastisch mooi is, maar niet als je er je brood mee moet verdienen.’

‘Hij schreef ook dat wij nog geen duizendste van een procent weten van wat de natuur ons heeft geopenbaard. Zijn werk maakte onder andere GPS en mobiele telefoon mogelijk. Wie weet wat er nog meer mogelijk wordt, als we meer ontdekken?’

‘Tja,’ zei Frau Tanzer. ‘De vraag is wel of dat een zegen of een vloek is? Einsteins werk maakte ook atoomwapens mogelijk.’

Lars dacht daar even over na, maar voor hij een antwoord kon bedenken, zei Frau Tanzer: ‘Dat was niet eerlijk van mij. De mensen kunnen overal wapens van maken. Er zal vast ooit iemand komen die een ontdekking doet waarmee de mensheid zichzelf volkomen uitroeit. Ik hoop alleen dat jij dat niet bent.’

Het ontging haar dat er een koude rilling over Lars’ rug liep.

‘Zeg, Lars,’ ging Frau Tanzer verder, ‘ik heb begrepen dat jij je mobiele telefoon in je kamer hebt laten liggen. Hoe kan een moderne jongen tegenwoordig zonder? Mag ik je een nieuwe cadeau doen?’

‘Dat hoeft echt niet, maar zou wel super zijn. Ik was aan het sparen voor een nieuwe telefoon, maar door mijn wegloopactie is veel van mijn spaargeld alweer op.’

‘Het weglopen heeft jou en mij bij elkaar gebracht, dan vind ik helemaal dat ik je een goede “Handy” moet geven. Kom mee.’

Even later zat Lars met Frau Tanzer in haar Audi en werden ze door de chauffeur naar een winkelstraat in de buurt gereden. Net toen Lars wilde uitstappen, zag hij in een flits een man met een camera. Hij draaide snel zijn hoofd af, maar het kwaad was al geschied.

‘Daar is die persfotograaf weer,’ riep hij.

‘Maak je geen zorgen,’ zei Frau Tanzer. ‘Die komt niet ver.’

Ze had het nog niet gezegd, of een van de kleerkasten, die hij eerder in de kapperszaak had gezien, liep langs. Hij botste ‘per ongeluk’ tegen de fotograaf op, waarbij diens camera op de grond terecht kwam. De man schreeuwde het uit van woede, maar voor hij iets kon doen, was de beveiliging alweer verdwenen. Hij liet een fotograaf achter die ontdekte dat het geheugenkaartje uit zijn camera was verdwenen.

‘Zijn die mannen bij u in dienst?’ vroeg Lars.

‘Welke mannen?’ vroeg Frau Tanzer met een glimlach. ‘Kom mee. De telefoonzaak is daar verderop.’

Een klein uur later liep Lars de zaak uit met het laatste model Sony Xperia.

‘Heel hartelijk bedankt, Omi.’

‘Ach, het is niets,’ zei Frau Tanzer. ‘Bedank me maar door regelmatig een foto of een video te sturen. Dan blijf ik een beetje op de hoogte van je leven.’

Het ontging hun, dat er een vrouw met kort blond in een auto zat en een serie foto’s nam.

Die nacht werd hij niet alleen opgewacht door Idunna, maar ook door de Wachter van de toekomst. De Wachter keek ernstig, Idunna leek helemaal overstuur. Zij vloog hem huilend om de hals.

‘Wees stil, Idunna!’ gebod de Wachter.

Idunna liet Lars los en trok zich met betraand gezicht terug.

De Wachter keek Lars aan en zei: ‘Er is vanmiddag iets gebeurd, dat jouw tijdlijn onzeker heeft gemaakt. Je bent gezien door een journalist. Morgen staat jouw foto in de krant. Het is een plaatselijk blad, maar dat is voor de Verdelgers genoeg.’

‘Ik weet hoe ik mij moet verbergen, mevrouw.’

‘Dat helpt alleen als ze niet weten wie je bent,’ zei de Wachter. ‘De Verdelgers zoeken een roodharige jongeman, die vanuit de Hoge Venen naar Duitsland is gelopen. Dat staat morgen allemaal, met foto, in de krant, inclusief adres. Ze zullen je vinden en dat mag niet gebeuren.’

‘Is daar niets aan te doen?’ vroeg Lars benauwd.

‘Jawel!’ schreeuwde Idunna, haast wanhopig.

‘Zwijg!’ gebod de Wachter streng. ‘Je kent de Wet, Idunna. Wijk daar niet van af. Neem deze jongen mee en doe wat je moet doen.’

Een tel later was Lars met Idunna alleen. Ze veegde met een beslist gebaar haar gezicht droog en pakte hem bij een arm.

‘Kom mee,’ zei ze met trillende stem.

Het werd weer zwart en stil. Deze keer kwam het minder als een verrassing, maar Lars raakte wel weer volkomen gedesoriënteerd. De omweg buiten de tijd eindigde in een verlaten ruïne.

‘Waar zijn we?’ vroeg Lars.

‘Op een stille plek.’

‘Het is inderdaad erg rustig.’

‘Een stille plek is een plaats die door niemand wordt waargenomen. Het is als de vraag of een boom, die omvalt in het bos, geluid maakt, als er niemand is om dat waar te nemen.’

‘Tuurlijk maakt een vallende boom geluid. Op school hebben we daar een keer een debat over gevoerd. Ik kan met wiskunde bewijzen, dat elke boom, die omvalt, geluid produceert.’

‘Vast wel, maar wat wiskunde kan bewijzen is niet van belang. Het gaat om bewustzijn. Niemand is zich op dit moment van deze plek bewust. We kunnen hier daarom zaken bespreken, die de Tijdmeester niet mag weten.’

‘Gekke vraag, misschien. Jij kunt mijn gedachten lezen. Kunnen we dan wel iets voor de Tijdmeester verborgen houden?’

‘Natuurlijk niet, maar dat is niet belangrijk. Het gaat erom of er getuigen zijn. Op een stille plek zijn die er niet, dus kan de Tijdmeester er niets mee. Maar luister nu even naar me. De Wachter wil je in leven houden, maar dat kan alleen als je voor de Verdelters nutteloos bent. Ik moet je iets leren, dat bij jezelf een klein herseninfarct zal veroorzaken. Je kunt daarna niet langer tijdlijnen manipuleren.’

‘Wat? Een hersenbloeding? En dan? Mag ik als gehandicapte blijven leven?’

‘Het infarct is zeer beperkt en zou alleen het gedeelte treffen, dat tijdlijnmanipulatie mogelijk maakt.’

‘Maar erna zou ik niet meer dezelfde zijn. Nee, dank je. Verzin maar iets anders. Trouwens, met die mantra en die schuilplaats zou ik toch veilig zijn?’

‘Nog niet. Daar moet je voor oefenen en als de Verdelters je binnen een week vinden, is daar geen tijd meer voor. Maar wat de Wachter wil, is niet de enige manier om je in leven te houden. Ik ga je leren hoe je een Verdeler kunt doden.’

Terwijl ze het zei, werd ze doodsbleek. Ze trok Lars naar zich toe en zei: ‘Let nu op en doe wat ik zeg.’

Terwijl ze sprak veranderde ze in een vrouw met donkere ogen en lang donkerblond haar. Ze was ook volkomen naakt.

‘Laat dat!’ zei Idunna fel. ‘Steek je hand uit.’

Ze pakte zijn hand en duwde die tegen haar lichaam, net onder haar linkerborst. Tot Lars’ verbijstering ging zijn hand moeiteloos het lichaam van de vrouw binnen.

‘Voel hoe mijn hart klopt!’ gebod Idunna.

Lars voelde iets tegen zijn hand pulseren.

‘Sluit nu je ogen. Stel je voor dat je ziet wat je niet kunt zien. Je ziet mijn hart voor je. Het klopt tegen je handpalm aan. Paboem, paboem, paboem ... Voel het, zie het!’

En Lars zag het hart voor zich. Het klopte en stuwde slag voor slag het bloed de aorta in. Stil van verwondering zag hij het wonder van het kloppende hart voor zich.

‘Ga nu het hart in. Voel de impulsen die de hartspiieren doen samentrekken, zie ze voor je als lichtende stroompjes, zie ze voor je en volg ze terug naar hun bron.’

Lars voelde de prikkels, bracht ze in beeld en volgde ze naar de bron. Daar, dacht hij. De sinusknoop.

‘Stel je nu een serie schokken voor, die het ritme volkomen neutraliseren. Snel nu! Niet aarzelen. Een ritme dat neutraliseert.’

Lars moest even slikken voor hij dat ritme voor zich zag en het activeerde. Het hart stopte op slag.

Lars deed zijn ogen open en zag de naakte vrouw voor hem ineenzakken.

‘Idunna!’ schreeuwde hij.

De vrouw voor hem op het witte zand verdween. Idunna stond vlak voor hem en glimlachte wat benauwd.

‘Sorry, Lars. Ik mag je dit niet leren, maar het zal je helpen aan de greep van de Verdelgers te ontkomen. Als de Tijdmeester je vraagt hoe je op het idee bent gekomen, vertel dan dat je wist, dat een impuls in de oogzenuw iemand kan laten schrikken. Je hebt toen uit zelfverdediging een neutraliserende impuls bedacht, die spieren zou verlammen. Helaas pakte het sterker uit, dan je had verwacht.’

‘En dat gelooft hij?’

‘Ja, want er zijn geen getuigen, die iets anders kunnen beweren. Laten we het nog een paar keer oefenen.’

Idunna bracht hem niet eerder terug dan nadat hij tien keer een hartstilstand had opgewekt.

9. Ziekenhuisbezoek

De volgende dag was Lars onrustig, al wist hij zelf niet goed waarom.

Ik heb vreemd gedroomd, dacht hij, terwijl hij naar beneden liep. Geen idee waarover. Die Elfen hebben vast met mijn geheugen gerotzoooid. Nou ja, zal wel niet belangrijk zijn.

Beneden hoorde hij Frau Tanzer in de keuken ineens hartgrondig schelden. De bron van haar ongenoegen lag op de keukentafel: een krant met op pagina zes een foto. Hij zag zichzelf met zijn oma lopen.

‘Dat Miststück heeft ons gisteren toch in beeld gekregen!’ riep Frau Tanzer kwaad. ‘En nu schrijft ze dat “een nieuwe aasgier” rond de miljoenen cirkelt.’

Lars ging zitten, keek naar de foto en zei: ‘Shit, euh, sorry. Gelukkig is het geen scherpe foto, maar als de mensen die mij zoeken dit zien ...’

‘Maak je geen zorgen, Lars,’ zei Frau Tanzer. ‘Karl-Heinz is niet alleen mijn chauffeur. Hij is ook een goed getrainde persoonsbeveiligers. Ik zal hem zeggen dat hij de komende dagen extra alert moet zijn. En wat Frau Krause betreft, die krijgt met mijn advocaat te maken. Ze zal de publicatie van deze foto heel lang betreuren.’

Halverwege de morgen stond Lars ongemakkelijk in de salon van zijn oma, terwijl Frau Kiefer en haar dochter Amalia hem kleding lieten passen. Hij moest zich wel tien keer omkleeden, en iedere keer werd er door de dames aan hem geplukt. Overigens onder lovend commentaar van Frau Tanzer. Vooral toen hij in smoking verscheen.

‘Is het geen knappe kerel, Amalia?’ riep Frau Tanzer uit. ‘Over een paar jaar zwermen de jongedames om hem heen.’

Lars probeerde te negeren wat er werd gezegd, maar hij kon niet voorkomen dat hij vuurrood werd. Hij was dan ook blij dat de klerenpassessie voorbij was.

Nieuwe kleren zijn leuk, dacht hij wat humeurig, maar niet als ze je als aankleedpop gebruiken. Nou ja, ze zijn weg, wat zou er vandaan nog meer op het programma staan? De uitslag van die DNA-test komt vanmiddag pas. Eens kijken of de computer vrij is.

Even later las hij het antwoord van zijn moeder op zijn ongetwijfeld schokkende berichtje van gisteren.

‘Hej, Lars. Ben heel blij dat het goed met je gaat. We moeten inderdaad praten. Sorry dat we dit niet eerder tegen je gezegd hebben. We wilden wachten tot je zestien was. Laat alsjeblieft snel weten waar je bent. Wij willen jou niet kwijt. Liefs, mama.’

Lars zuchtte en dacht: subtiel, ma. Een streepje onder ‘wij’. Maar dit maakt wel duidelijk dat ze het wisten. Ik vraag me af wanneer ze het ontdekt hebben. Nou ja, dat hoor ik nog wel. Wat ga ik nu terugsturen?

Hij stond op en liep naar het raam van de bibliotheek. Op de oprit van het huis was de chauffeur van zijn oma bezig met de auto. De motorkap stond open, maar dat leek meer een excuus voor zijn aanwezigheid buiten, dan dat er iets mis was met de auto. Lars zag dat Karl-Heinz elke auto die passeerde in de gaten hield.

De twee kleerkasten zullen ook wel ergens rondhangen, dacht Lars. Ik hoop dat het helpt om de Verdelgers en hun vriendjes op afstand te houden.

Hij draaide zich om en liep naar de computer terug. Wat ga ik ma als antwoord sturen? Nog geen adres, dat doe ik pas als de uitslag van het DNA-onderzoek er is.

‘Hej, mama,’ typte hij. ‘Ik laat jullie vanavond weten waar ik ben, want ik wil jullie ook niet kwijt. Liefs, Lars.’

Zo moet het maar, dacht hij. Dat streepje scheelt vast een maand huisarrest.

Net na het middageten, terwijl hij van tafel opstond, voelde hij de haartjes in zijn nek overeind komen. Hij gaf zich direct over aan zijn mantra, excuseerde zich en ging naar het toilet.

Het zoemen werd sterker. Even later hoorde hij een verontwaardigde vrouwenstem iets roepen, direct gevolgd door een gekletter of er iets viel. Lars trok de wc door en liep de gang in.

Uit de keuken kwam de woedend kijkende kokkin Ilse de gang op. Ze werd voortgeduwd door de chauffeur van Frau Tanzer. Lars lette er niet op. Hij zag alleen het pistool, dat op hem gericht was.

‘Meekomen!’ zei Karl-Heinz op gespannen toon.

De salondeur ging open. Frau Tanzer bleef in de deuropening staan en riep: ‘Karl-Heinz? Wat is hier ...’

‘Wees stil!’ gebood een stem met veel gezag.

Achter de chauffeur verscheen een vrouw. Lang, zwart haar en vrijwel zwarte ogen in een spits gezicht. Maar belangrijker dan haar uiterlijk was het zoemen van de Verdelgers, waar zij de bron van was. En blijkbaar was zij ook in staat mensen te laten doen wat zij wilde, want Frau Tanzer zweeg abrupt.

‘Schiet die oude vrouw neer!’ beval de Verdelgervrouw.

Karl-Heinz richtte met zichtbare tegenzin zijn pistool op zijn werkgeefster. Op dat moment bleef de tijd voor Lars stilstaan.

Hij mag niet schieten, dacht Lars. Dat wil hij ook niet, maar die Verdelgervrouw heeft hem in haar macht. Ik moet haar uitschakelen.

Hij dacht niet langer na, maar stelde zich voor dat de Verdelger een hartstilstand kreeg. Terwijl hij het bedacht, hoorde hij het indringende, lage gefluit van de Tijdelfen.

Sorry, het moet, dacht hij.

Zijn mantra ging verder en de Verdelgervrouw zakte ineen. Tegelijk stortte de kokkin zich als een woeste berin, wiens jon-

gen werden bedreigd, op de chauffeur. Terwijl de man met een dreunende bonk tegen de muur van de gang viel, ging het pistool met een harde knal af. Lars kreeg een stomp in zijn zij, maar negeerde dat. Hij sprong naar voren en terwijl de kokkin Karl-Heinz onder haar gewicht bedolf, schopte Lars het pistool weg, dat verloren op de grond lag.

Lars keek op naar de vrouw met het zwarte haar. Zij was voor de keukendeur in elkaar gezakt. Ze keek hem met opengeperde ogen aan en prevelde: 'Zerstörer ...' Het waren haar laatste woorden.

'Mein Gott!' hoorde hij zijn oma roepen. 'Lars, je bloedt!'

Hij keek naar beneden en ... verloor het bewustzijn.

Hij wist niet waar hij was, of wat hem overkwam. Alles flitste als in een roes aan hem voorbij. Geschreeuw van mensen, sirenes, knipperende lichten, geronk van motoren, klapperende wieken van een helikopter, donker en koud, dan fel licht ...

'Lars! Lars, word wakker!'

De stem kwam hem bekend voor, maar voor hij er op kon reageren zakte hij weer weg. Zijn dromen waren onsamenhangend. Flitsen van gezichten: zijn moeder, Esmee, oma Tanzer, een vreemd klein meisje, dat leek te zweven. Ineens werd alles mistig, maar niet koud. Hij leek zelf ook te zweven.

Ze noemde mij 'Zerstörer', dacht hij. Ben ik dat? Een vernielers? Ik heb haar hart stilgezet. Dat ...

'Lars Anker, hoe kwam jij op dat idee?' hoorde hij een gezaghebbende stem vragen.

'Noodgedwongen,' antwoordde hij. 'Die Verdalgervrouw had de chauffeur van mijn oma in bedwang. Een soort hypnose, denk ik. Als ik haar niet direct had uitgeschakeld, had zij mijn oma misschien laten neerschieten. Ik wist dat je iemand kunt laten schrikken door een korte impuls op te wekken in de oogzenuw. Ik heb een soort neutraliserende impuls bedacht in het

hart van die Verdalgervrouw. Dat werkte beter dan ik had gehoopt.'

Een vrouwenstem vroeg: 'Waarom heb jij je eigen mutatie niet geneutraliseerd?'

'Lijkt me vrij logisch. Dan was mijn oma nu dood geweest. Karl-Heinz stond op het punt te schieten. En mag ik ook even naar voren brengen dat mijn oma gevaar liep, omdat ik door jullie ingrijpen veel eerder dan de bedoeling was in haar leven ben gekomen. Dit was zelfverdediging en bescherming van onschuldige omstanders.'

Het was even doodstil, dan hoorde hij: 'Akkoord!'

Een ogenblik later stond hij op de open plek in het bos. Idunna wachtte hem al op, en ze was niet alleen. Tientallen Tijdenelfjes zweefden om haar heen en allemaal starden ze met grote ogen naar hem.

'Je leeft nog,' zei Idunna, met trillende stem.

'Ik leef nog,' antwoordde Lars. Hij keek naar de vele Elfjes en zei: 'Ik weet niet waarom jullie mijn plan, die Verdalgervrouw te doden, afkeurden, maar ik moest het doen. Ze stond op het punt mijn oma te laten vermoorden.'

'Mijn zusters weten het, Lars,' zei Idunna. 'Maar het is wijsheid achteraf. Op het beslissende moment was de kans zeer groot dat jij in handen van de vijand zou vallen. Ze zijn hier om de man te zien, die de sterkste Dwinger van de Verdalgers heeft verslagen.'

'Een Dwinger?'

'Die vrouw was ook een mutant. Zij kon vrijwel iedereen haar wil opleggen. Nu zij er niet meer is, zijn er honderden tijdlijnen van donker in licht veranderd.'

Er klonk een ruisend gegiechel, dat Lars met een gevoel van euforie vervulde.

'Ik weet dat je nog vragen hebt, Lars, maar die moeten wachten. Maak je geen zorgen, de Verdalgers zullen je voorlopig met

rust laten. Nu is het tijd om wakker te worden. Er zit iemand naast je bed.'

Hij deed zijn ogen open in een onbekende kamer. De zonwering was naar beneden, zodat het licht gedempt was. Hij zag een stang met een infuus. Naast zich hoorde hij een monitor zoe-men. Zijn mond was droog.

'Dorst,' zei hij met krakende stem.

'Lars!' hoorde hij zijn moeder roepen. 'Tack gode Gud!'

Haar gezicht verscheen boven hem. Ze had tranen in haar ogen. Met een nat washandje maakte zij zijn lippen nat.

'Hej, mam,' prevelde Lars. 'Waar ben ik?'

'In een ziekenhuis in Aken. Hoe voel je je?'

'Beetje wazig. Alsof ik heel diep heb geslapen.'

'Dat heb je ook, Lars. Bijna twee dagen.'

'Twee dagen? Wat voor dag is het vandaag?'

'Zondag. Kom eens een beetje overeind. Zo, en nu diep door-ademen, even vasthouden, goed zo, en weer uit. Dat doen we nog een keer, en dan bij het uitademen even krachtig uitblazen met je mond open, alsof je een spiegel wil laten beslaan.'

'Oké. En waar is dat goed voor?'

'Longontsteking voorkomen. Oké, diep inademen, vasthou-den, en laat die spiegel beslaan.'

Lars moest hoesten en dat deed zeer in zijn zij.

'Auw,' kuchte hij. Hij tilde de dunne deken op en sloeg zijn pyjamajasje opzij. 'Wat is dat?' vroeg hij, wijzend op een slan-getje.

'Een drain in een keurig gehechte operatiewond.'

'Ben ik geopereerd?'

'Ja. Kun je je herinneren wat er gebeurd is?'

De herinnering flitste door hem heen. De schreeuwende kokkin, die zich op de chauffeur stortte, het pistool dat afging en de verbijsterde blik in de ogen van de vrouwelijke Verdeler.

‘Het pistool ging af,’ zei hij dan. ‘Het was een ongeluk.’

‘De chauffeur van mevrouw Tanzer heeft je eergisteren neergeschoten. Waarom hij dat deed, zoekt de politie nu uit. Maar de kogel heeft een rib geraakt, is door je lever gegaan en bleef aan de achterkant tegen een rib steken. De kogel is er uitgehaald en de arts verwacht geen complicaties. Het komt goed, Lars.’

‘Hoe is het met mevrouw Tanzer?’

Moeder Carola zuchtte even voor ze zei: ‘De oude dame maakt het goed. Ze heeft je leven gered door de wond dicht te drukken. En dat je hier ligt heb je ook aan haar te danken. Ze heeft letterlijk kosten nog moeite gespaard om haar kleinzoon te kunnen redden.’

‘Ben ik dat?’

‘Ja, Lars. DNA-onderzoek heeft dat uitgewezen.’

Lars greep de hand van zijn moeder vast en zei: ‘Mam, ik ben eerst jouw zoon en dan pas een kleinzoon van oma Tanzer. Daar verandert al het geld in de wereld niets aan.’

Carola sloeg haar armen om hem heen en zei: ‘Jij hoort bij ons, in Alphen. En dat zegt Evert ook.’

Lars aarzelde even voor hij vroeg: ‘Wanneer wisten jullie dat ik een ... koekoeksjong was?’

Carola keek treurig en zei: ‘Dat is een gesprek voor later.’

Lars schudde zijn hoofd en zei: ‘Mam, het is belangrijk. Ik weet dat pa uitzag naar mijn geboorte. Toen ik nog niet geboren was, zei hij dat hij een mooie rooie voetbal had gekocht. “Zodra je kunt lopen, gaan wij samen een potje voetballen” heeft hij gezegd.’

‘Hoe weet je dat?’ vroeg Carola stomverbaasd.

‘Ik heb er over gedroomd. Wanneer wisten jullie het?’

Carola keek haar zoon even onderzoekend aan voor ze zei: 'Eigenlijk pas een jaar nadat je geboren was. Evert las een opsporingsbericht over een verpleger in Duitsland, die verdwenen was voor hij terecht had kunnen staan wegens verkrachting van een patiënt. Hij liet me het bericht zien, met een foto van de verpleger erbij. De man had rood haar en hij had gewerkt in het ziekenhuis waar ik na een skiongeluk was opgenomen. Om het zeker te weten hebben we een vaderschapstest laten doen. Het bleek dat Evert niet jouw vader was. Maar jij was mijn zoon. En dat ben je nog steeds. Punt. Zo, nu ga ik de verpleging waar-
schuwen, dat je weer aanspreekbaar bent.'

Terwijl zijn moeder de kamer uitliep, dacht Lars: ben ik toch een hele dag en twee nachten kwijt. Wanneer het straks even rustig is, ga ik me voorstellen, dat ik sneller genees.

Daar kreeg hij de rest van de morgen geen tijd voor. Diverse artsen onderzochten hem, een verpleegkundige verschoonde het verband en haalde de katheter uit zijn lijf. Het infuus en de drain bleven nog zitten. Net als zijn moeder al eerder had gedaan lieten ze hem diep doorademen en hoesten. Daarna kwam er een fysiotherapeut die hem op de rand van het bed oefeningen liet doen.

Pas in de middag werd hij een tijdje met rust gelaten. Eerst checkte hij met zijn nieuwe mobiel wat er over de schietpartij in de media rondging. Dat bleek opvallend weinig te zijn. De meeste aandacht ging uit naar een bomaanslag in een Sikhtempel in Essen. Zeker drie mensen waren daarbij gewond geraakt.

Wat een klootzakken, dacht Lars. Bij een trouwpartij. Hoe ziek in je hoofd ben je, als je zoiets doet? Hmm, vast weer iets met religie.

Hij sloot zijn ogen en doezelde langzaam weg tot hij opeens iemand hoorde zeggen: 'Hej, lillebror. Hoe staan de zaken hier?' 'Harald!' riep Lars uit. 'Goed je te zien.'

‘Ja, ik moest zelf eens komen kijken wat je allemaal aan het uitvreten was,’ zei hij terwijl hij een stoel bijschoof. ‘Ruzie met die ouwe maken, weglopen, neergeschoten worden, en tot slot ineens erfgenaam van een schatrijke dame. Je hebt het druk gehad, broertje.’

‘Ach, ja, maar ik ben alleen verantwoordelijk voor het weglopen.’

‘Die ruzie en dat weglopen snap ik. Maar dat je onderweg zomaar toevallig tegen een dame aanloopt die je oma blijkt te zijn, dat gaat mij boven de pet.’

‘Mij ook. Maar ik zat gewoon op een pleintje uit te rusten toen ze langsreed. Ze keek en sprong zo’n beetje de auto uit.’

‘En toen waren wij ineens halfbroers,’ zei Harald hoofdschuddend. ‘Ik heb heel wat onwaarschijnlijke verhalen gehoord, maar dat van jou slaat alles. Weet je al wat je gaat doen?’

‘Wat bedoel je?’ vroeg Lars.

‘Nou, waar je gaat wonen, bijvoorbeeld.’

‘Ja, gewoon thuis, in Alphen natuurlijk.’

‘Gewoon?’ zei Harald, met een grijns. ‘Ik denk dat “gewoon” voor jou voorbij is. Je nieuwe oma wil geen enkel risico lopen. Ze heeft persoonlijke beveiliging voor je georganiseerd. Buiten in de gang staan twee brede gasten die iedereen fouilleren, die naar binnen wil. En ik heb begrepen dat je in Alphen ook persoonsbeveiliging krijgt.’

‘Dat heb je goed begrepen, jongeman,’ klonk de stem van Frau Tanzer. ‘Niemand neemt mij mijn kleinzoon af!’

‘Hallo, Omi!’ zei Lars. ‘Ik heb gehoord dat u mijn leven hebt gered. Dank u wel.’

‘Tja, wat een toestand,’ zuchtte Frau Tanzer, terwijl ze ging zitten op een stoel, die Harald voor haar bijtrok. ‘Karl-Heinz was meer dan twintig jaar mijn chauffeur. Ik vertrouwde hem volkomen. Ik kan nog niet geloven dat hij een pistool op mij

richtte. Als Ilse hem niet omver had geduwd, had jij mij waarschijnlijk het leven moeten redden.'

'Heeft hij al gezegd waarom hij het heeft gedaan?' vroeg Lars.

'De politie verhoort hem nog,' zei Frau Tanzer, 'maar ik heb gehoord dat hij "een stem in zijn hoofd hoorde", die hem ertoe dwong.'

Lars keek zijn oma aan en zei: 'Dat is heel goed mogelijk. Die vrouw, met haar zwarte haar. Ik denk dat ze hem had gehypnotiseerd.'

'Denk je?' vroeg Frau Tanzer, sceptisch. 'Ik denk dat hij bang was na mijn dood minder geld te krijgen nu er een erfgenaam is.'

'Omi, mag ik u een rare vraag stellen?'

'Wat bedoel je?'

'Laat u zich makkelijk de mond snoeren?'

Frau Tanzer keek Lars zeer verbaasd aan en zei: 'Zeer zeker niet! Ik zeg wat ik wil, en dat kan niemand mij verbieden.'

'Zo is dat,' zei Lars. 'U laat zich door niemand de wet voorschrijven. Toch zweeg u direct, toen die vrouw, met haar zwarte haar, riep: "Wees stil." Dat is toch vreemd, vindt u niet?'

Frau Tanzer keek hem peinzend aan en zei dan: 'Dat is inderdaad heel vreemd. Haar stem was ... onweerstaanbaar. Hmm, misschien heb je gelijk, Lars en had ze Karl-Heinz inderdaad gehypnotiseerd. Dank je wel voor je oplettendheid. Ik ga daar direct werk van maken. En voor jou, jongeman, snel beter worden. En waag het niet daar tegenin te gaan.'

Met een glimlach op haar gezicht stond ze op en liep de kamer uit.

'Jij durft wel, broertje!' zei Harald met verbaasde bewondering in zijn stem. 'Tegen de generaal zeggen, dat zij zich door niemand de wet laat voorschrijven. Als jij straks gaat studeren,

kun je dat echt niet doen. Professoren aan de uni hebben dezelfde regels als pa. Regel 1: de sergeant heeft altijd gelijk.'

'Ja, hoor. En regel 2: als de sergeant geen gelijk heeft, treedt automatisch regel 1 in werking. Als er een professor is die belijst gelijk wil hebben, dan moet hij dat maar aantonen.'

'Ik voorspel jou een heftige, en zeer korte carrière als student. Maar misschien heeft de uni dat ook wel nodig. Broertje, wordt snel beter. Ik ga weer terug naar Utrecht. Ik reis wel in stijl, want jouw oma heeft een Mercedes met chauffeur geregeld.'

'Geniet ervan. Doe de groeten aan Roos.'

'Zal ik doen. Pas goed op jezelf en "See you later"!''

Aan het begin van de avond kwam de man langs, die Lars tot voor kort als zijn vader had gezien. Evert Anker bleef even bij het voeteneind van het bed staan voor hij een stoel pakte en ging zitten.

'Lars, sorry,' zei Evert. 'Ik had niet moeten zeggen dat je moeder gewond was geraakt, omdat jij niet had opgelet.'

'Is al goed, ... pa.' De aarzeling was duidelijk hoorbaar.

'Ja, ik begrijp het. Ik heb jou jarenlang niet goed behandeld. Toen ik ontdekte wat die verpleger ons had geflikt, was ik razend. Ik wist dat het niet jouw schuld was, maar iedere keer als ik naar je keek werd ik herinnerd aan die foto van hem. Ik haatte hem, en dat heb jij gemerkt in mijn houding naar jou. Opnieuw, sorry, Lars. Ik heb je moeder beloofd dat ik aan mijn trauma's ga werken. Dit is er duidelijk een van. En die wil ik graag kwijt. Want als ik goed kijk, zie ik in jou een sportieve en intelligente kanjer.'

Lars schoot vol en stamelde dan: 'Bedankt, pa.'

Evert stak zijn hand uit en Lars greep die hand vast, als een drenkeling, die met de stroom werd meegesleurd. Hij barstte in huilen uit. Evert haalde een zakdoek tevoorschijn en snoot zijn neus.

‘Goed, Lars, bevel van hogerhand: word als de sodemieter beter!’

‘Sir, yes, sir!’ zei Lars met een ongemakkelijke grijns.
Ergens hoorde hij zacht gegiechel.

Die nacht nam Idunna hem mee naar een marktplein. Onder zich zag hij een groepje mensen staan, rondom een man die, druk pratend, koffiebekers heen en weer schoof.

‘Zie wat die man daar doet?’

‘Balletje-balletje,’ zei hij. ‘Vingervlugheid en meestal bedrog.’

Hij zag dat het ‘balletje’ een kleurig propje zilverpapier was. Omstanders probeerden te raden in welke beker het propje zilverpapier zat. Een paar keer werd het geraden, maar opvallend vaak door dezelfde drie mensen. Zodra anderen ook hun geluk wilden beproeven hadden ze het steeds weer mis.

Aan de rand van het plein stond een meisje tegen een lantaarnpaal geleund. Ze leek verdiept in haar mobieltje, maar ze keek meer om zich heen dan op het scherm. Opeens gilte ze hard en begon om zich heen te slaan. Iedereen die haar zag dacht dat ze door een wesp werd lastiggevallen. De man met de bekers stond op en liep weg. De bekers liet hij in een afvalbak vallen. De twee politieagenten die even later het plein opliepen, misten de voorstelling volkomen.

‘Slim, hè?’ giechelde Idunna. ‘Ze zijn met zijn zessen. De goochelaar, drie assistenten in het publiek en twee mensen op de uitkijk. Kom, dan gaan we zelf ook wat schuiven met bekers.’

Ze vloog met Lars naar een leeg dakterras pal boven het plein. Daar ging ze bij een tafeltje zitten, haalde uit het niets drie bekers tevoorschijn en vroeg: ‘Zin in een spelletje?’

‘Prima hoor.’

Idunna liet een rood balletje zien en vroeg: 'Gezien?' Ze stopte het balletje onder een beker en schoof de bekers daarna snel heen en weer.

'Zeg jij maar in welke beker het balletje moet zitten.'

'Ja, hallo! Dat ging veel te snel om te volgen.'

'Ik had het niet over volgen. Ik zei "in welke beker moet het balletje zitten". Roep je mantra op en gebruik je voorstellingsvermogen. Eigenlijk is het een variant op wat je eerder hebt gedaan met basketbal en voetbal: visualiseren. Het maakt niet uit waar het balletje zit. Ik wil dat jij de positie ervan bepaalt. Zit het links, midden of rechts?'

Lars dacht even na en riep zijn mantra op. Hij liet de klanken door zijn gedachten gaan, tot ze stopten.

'Rechter beker,' zei hij dan.

Het stilte moment ging voorbij en hij wees naar de rechter beker.

Idunna schudde haar hoofd, tilde de beker op en begon te lachen.

'Goed gedaan! Dat doen we nog een paar keer.'

Na de tiende keer vroeg Lars: 'En wat heb ik hieraan?'

'Je moet leren om de werkelijkheid naar je wil te buigen. Om het onder de knie te krijgen, moet je dit straks ook gaan doen als je wakker bent. Begin maar met het verplaatsen van kleine voorwerpen. Je moet ze wel goed gezien hebben. Bijvoorbeeld een munt van je linker- naar je rechterbroekzak. Of een balpen, die je in iemands borstzak ziet, verplaatsen naar een prullenbak.'

'In dromen kan veel, maar werkt dat ook als ik wakker ben?'

'Kwestie van oefenen. Hoe meer je gelooft in wat je wilt doen, hoe beter het gaat.'

'Hmm ... werkt het ook met levende dingen? Bijvoorbeeld een muis, of een spin, in de schoen van mijn zus?'

'Ja, maar dan moet je wel heel goed oefenen.'

‘Mooi. Reken erop dat ik ga oefenen. Zeg, kunnen we nu nog iets leuks gaan doen?’

“Waar heb je zin in?”

Lars dacht even na voor hij zei: ‘Je zei dat je als Tijdelijk goed thuis was in de toekomst. Kun je me ook iets van die toekomst laten zien?’

‘Niet direct, maar ik zal de Wachter vragen naar welk moment ik je mag meenemen. Waarschijnlijk iets dat heel ver in de toekomst ligt, met ruimtevaart, andere werelden en niet-menselijke wezens.’

‘Aliens bestaan?’ vroeg hij, terwijl zijn ogen begonnen te schitteren. ‘Hoe zien ze eruit? Hebben ze echt van die grote, schuinstaande, zwarte ogen?’

‘Jij denkt aan de Asgard uit de sciencefictionserie Stargate. Er zijn buitenaardse wezens die er veel op lijken, maar die wil je niet ontmoeten. Degenen die hier op aarde zijn, staan onder invloed van de Verdelgers.’

‘Wacht. Er zijn aliens op aarde, die onder invloed staan van de Verdelgers? Waar hebben ze mij dan voor nodig om het leven op aarde uit te roeien? Dat kunnen vijandige aliens toch veel beter?’

‘Dat kunnen ze,’ zei Idunna, schouderophalend. ‘Maar dat mogen ze niet. Jij kent het Roswellincident goed, want je hebt er veel over gelezen. Maar wat niemand op aarde weet is dat het geen ongeluk was. De schotel stortte neer omdat de bemanning werd uitgeschakeld. Ze brachten een biowapen naar de aarde om jullie uit te roeien.’

‘Waarom dat?’

‘Bisaranen zijn gevoelig voor ontwikkelingen in de tijd. Zij voorzagen dat de mensen de macht in de Melkweg zouden grijpen. Dat wilden ze voorkomen.’

‘Bisaranen,’ zei Lars, het woord haast proevend. ‘En de mensheid komt ooit aan de macht in de Melkweg.’

‘Dat is een zeer waarschijnlijke tijdlijn, maar zonder bescherming zouden jullie kansloos zijn.’

‘Wie beschermt ons dan?’

‘Er zijn veel rassen in de Melkweg. Het eerste ras dat de ruimte inging, ontstond op Sythal, de derde wereld van de ster Blikan, “schenker van leven” in jouw taal.’

‘Hoe zien die eruit?’ vroeg Lars nieuwsgierig.

‘Geen idee,’ zei Idunna. ‘De Sythal hebben hun stoffelijke vorm lang geleden opgegeven. Ze bestaan nu als een collectief bewustzijn. Maar hun invloed is nog altijd merkbaar. Zij hebben jullie meerdere malen tegen buitenaardse invloeden beschermd.’

Lars keek Idunna even aan voor hij zei: ‘Wij worden beschermd tegen buitenaardse machten?’

‘Ja, dat is de Wet van Sythal: laat de jongere volken met rust. Alle wezens hebben recht op een ongestoorde ontwikkeling tot ze de ruimtevaart onder de knie krijgen. Dan krijgen ze officieel bezoek van afgevaardigden van het dichtstbijzijnde ruimterijk.’

‘Wanneer krijgen wij bezoek? Wij vliegen naar de maan en straks ook naar Mars.’

‘Dat is nog geen reizen door de ruimte, Lars. En of het zover komt, is nog maar de vraag. De Sythal beschermen de mensen wel tegen buitenaardse inmenging, maar niet tegen hun medemensen.’

‘Wij zouden onszelf kunnen uitroeien?’

‘Volwassen worden is voor ieder volk in het universum de grootste uitdaging. Er zijn tientallen geblakerde planeten, die een triest verhaal vertellen. Ik hoop met jou te voorkomen, dat het verhaal van de aarde ook zo eindigt. Genoeg gepraat, vriendje. Kom mee. Ik wil dansen.’

Een tel later vloog Lars aan Idunna’s hand in een pijlsnelle vlucht over een grote stad heen. In een flits meende Lars Rot-

terdam te herkennen, maar het ging te snel om er zeker van te zijn.

Idunna dook met hem naar beneden tot ze vlak boven de hoofden van mensen heen scheerden. De razendsnelle vlucht bracht Lars in een euforische stemming en hij joelde: 'Jiihaaa!'

Een tel later bevonden ze zich een hal waar honderden mensen op de dreunende klanken van een band dansten. Vlak voor hem danste een meisje, dat met gesloten ogen van het moment genoot. Ze had lang haar, dat los om haar hoofd slierde. De kleur kon hij in het donker moeilijk bepalen, maar het leek hem rood toe.

Is dat Esmee, vroeg Lars zich in gedachten af.

'Niet denken!' hoorde hij Idunna zeggen. 'Dans en geniet!'

Lars sloot zijn ogen en gaf zich over aan het ritme van de muziek en aan de sensatie van een massa, die in extase danste. Hij werd voortdurend heen en weer geduwd door de mensen die naast hem dansten. En telkens wanneer de muziek even stopte, zag hij in het halfduister het meisje staan. Ze keek hem nooit aan, maar ze bleef wel in zijn buurt. Wie ze was, werd hem niet duidelijk. Telkens wanneer hij haar probeerde aan te spreken, draaide ze haar hoofd om. In het wisselende licht zag hij alleen wel dat haar haren rood waren.

Net als Esmee, dacht hij.

Hij wist niet hoelang hij danste, maar op een gegeven moment trok iemand aan zijn arm. Een tel later was hij weer terug op de open plek in het droombos van Idunna.

'Wow!' hijgde hij. 'Dat moeten we vaker doen.'

Het Tijdeljfe zweefde voor hem en keek hem intens gelukkig aan.

'Ik vond het ook fabelachtig mooi, Lars.'

Lars keek haar aan en zei: 'Wacht! Het meisje met haar lange rode haar, was jij dat?'

‘Ik zei al dat ik verander in het meisje van je dromen,’ zei Idunna, terughoudend. ‘Blijkbaar is dat Esmee.’

Lars keek haar even onderzoekend aan en zei dan: ‘Voor mij hoef jij niet te veranderen, Idunna. Zoals je bent, ben je mooi genoeg.’

In bos rondom de open plek barstte een algemeen en luidruchtig gegiechel los. Het bracht Lars in een haast euforische stemming. Idunna daarentegen schoot overeind en kwetterde woedend iets in de Elfentaal. Het leek wel of iemand een deur dichtsmeet, zo snel werd het weer stil. Idunna kwam vlak voor hem zweven. Ze leek niet erg op haar gemak. En Lars zag dat ze bloosde.

‘Luister, Lars. Wij Tijdelfen zijn mentaal met elkaar verbonden. Wat je tegen een van ons zegt, horen wij allemaal. Je hebt gemerkt dat wij jouw opmerking als erg positief zien voor toekomstige tijdlijnen. Waarom dat zo is, mag ik je niet vertellen.’

‘Oké,’ zei Lars, nog steeds erg vrolijk. ‘Maar als ik over Esmee droom, wil dat misschien ook zeggen ...’

‘Tot morgen, Lars,’ brak Idunna hem af.

10. Onvermijdelijke keuze

De arts die hem op maandagmorgen onderzocht, was zeer tevreden.

‘Je hebt blijkbaar een sterk gestel, jongeman,’ zei hij. ‘De wond geneest opmerkelijk snel.’

‘Hij sport veel,’ zei Carola. ‘En ik laat hem gezond eten.’

‘Dat is heel goed. Maar ik verwacht dat er meer nodig is om hier goed doorheen te komen, Frau Anker. Een schotwond is per definitie een traumatische ervaring. Daarom raad ik u aan zo spoedig mogelijk een afspraak voor uw zoon te maken bij een psycholoog.’

‘Die psycholoog, dat is een goed plan van ome dok,’ zei Lars even later tegen zijn moeder.

‘Ben ik met je eens.’

‘Ik wil niet alleen over dit gat in mijn buik praten, mam. Ik heb oudere littekens van meer psychische aard. Ik wil doen wat je een week geleden tegen me hebt gezegd. Voor een spiegel staan en eerlijk tegen mijzelf kunnen zeggen: “Je ziet er goed uit, rooie. Ik ben trots op je!”’

‘Je kunt ook trots op jezelf zijn, Lars.’

‘Ik geloof je. En pa heeft het gisteren ook tegen me gezegd. Maar dat ruimt jarenlange ervaring van het tegendeel niet op.’

‘Wanneer de waarheid boven tafel komt, is het niet moeilijk om die te geloven.’

‘Dat hoop ik. Enig idee hoe snel ik bij een psycholoog terecht kan?’

‘Evert heeft de afgelopen week een psycholoog in Leiden gebeld. Toevallig een oud-majoor, gespecialiseerd in oorlogstrauma's. De wachttijd viel mee. Over drie weken heeft hij zijn intakegesprek.’

Tjee, het heeft gewerkt, dacht Lars verrast. Dat was een dagje kotsen meer dan waard.

‘Maar ik ben geen oud-militair. En ik wil zo vlug mogelijk met therapie beginnen. Misschien kun je oma Tanzer vragen of zij iets zou kunnen regelen?’

‘Met geld is veel te regelen,’ zei Carola, schouderophalend. ‘Maar waarom zoveel haast?’

‘Ik heb Herr Doktor horen zeggen: “Zo spoedig mogelijk.” Dat zegt hij niet voor niets.’

‘Ik zal het morgen bij het overleg inbrengen. Je oma wil met ons jouw toekomst bespreken.’

‘Tja, ze was niet enthousiast over mijn keuze voor natuur- en sterrenkunde. Ze zei dat ik dan de rest van mijn leven onderbetaald onderzoek zou doen.’

‘Dat is vaak het lot van wetenschappers, Lars. Maar jouw leven is aan jou om te kiezen. Laat je dromen niet door geld verstoren.’

‘Was ik niet van plan, mam.’

‘Goed zo. Kom nu maar eens overeind en ga op de rand van je bed zitten. Zo. En nu even met je benen zwaaien.’

‘Wanneer denk je dat ik weer naar huis mag?’ vroeg Lars.

‘Dat wordt wel eind van de week. Heb je er al over nagedacht, wat je op school te wachten staat?’

‘Wat bedoel je?’

‘Kamperen op dagen dat je eigenlijk naar school moet, wordt meestal gezien als spijbelen.’

‘Ja, dat wordt vast een vierkant rooster.’

‘En een gesprek met de leerplichtambtenaar.’

‘Oké,’ zei Lars. ‘Wie zijn billen brandt, moet op de blaren zitten.’

‘Zo is dat. Zeg, ik ga Evert gezelschap houden. Vanmiddag wil de politie je trouwens nog spreken over wat er is gebeurd.’

‘Kan ik me voorstellen. Ik hoop wel dat er een tolk bij is, want mijn Duits is niet zo goed.’

‘Laat dat soort details maar aan je oma over, Lars. Tot straks.’

Wat ga ik nu doen, vroeg hij zich in gedachten af. Misschien wat oefenen met balletje-balletje. Hij begon met drie plastic bekertjes en een propje papier. Het propje legde hij onder zijn kussen. De drie bekers schoof hij heen en weer op het tafelblad van zijn nachtkastje.

Oké, dacht hij, nu de mantra.

Het duurde even voor hij het juiste ontspannen aandacht weer te pakken had. Maar dan stopte de tijd en maakte hij een keuze. Even later tilde hij het rechter bekertje op.

‘Megagaaf!’ mompelde hij. ‘Het werkt echt!’

Snel tilde hij zijn kussen op, maar het propje was daar weg.

‘Nog een keer.’

Na de vierde succesvolle ‘papierpropmaterialisatie’ legde Lars een paperclip naast het propje onder zijn kussen.

‘Zo, eerst maar samen in de middelste ... check. En nu paperclip links, propje rechts ... Yes!’

Jammer dat dit spel verboden is, dacht hij. Ik had er de blits mee kunnen maken. Nou ja, genoeg voor vandaag, ik heb geen zin in migraine.

Later die dag werd Lars in een rolstoel naar een vergaderruimte in het ziekenhuis gereden. Daar zaten twee politiemensen van de Kriminalpolizei op hem te wachten. Hij was er niet alleen. Naast hem zat Herr Müller, de advocaat van zijn oma. De vijfde aanwezige was een vrouwelijke tolk.

Hij moest vertellen wat er vrijdagmiddag was gebeurd. En ook wilden de rechercheurs weten hoe hij in Duitsland terechtgekomen was. Op aanraden van de advocaat moest hij dat in het Nederlands doen, waarna de tolk zijn verhaal zin voor zin vertaalde. Het verhaal over de ruzie met zijn vader en zijn wegloopactie namen de heren voor kennisgeving aan. Nadat hij had verteld wat hij op vrijdagmiddag, in het huis van zijn oma, had meegemaakt, begon de oudste van de twee rechercheurs gerichte vragen te stellen. Hij wilde vooral weten hoe het mogelijk

was dat een vrouw een sterke, gewapende man, zoals de chauffeur, had kunnen vloeren.

‘Wat ik heb gezien, inspecteur, is een vrouw die witheet was omdat iemand haar werkgeefster bedreigde. Ze leek op een woeste berin die haar jongen verdedigde.’

‘Begrijp ik,’ zei de inspecteur. ‘Maar ze duwde hem alleen maar opzij. Waarom stond hij daarna niet gewoon op?’

‘Ik weet het niet precies. Hij leek in de war. Het pistool ging af, hij liet het los en ik kon het wegschoppen.’

‘Wat kun je ons vertellen over de vrouw met het zwarte haar?’

‘Ik weet niet wie dat was,’ zei Lars. ‘Ik weet alleen dat zij ineens in de keukendeur stond en dat zij de chauffeur opdracht gaf om mijn oma, Frau Tanzer, neer te schieten. Op dat moment sprong de kokkin tegen Karl-Heinz, de chauffeur, aan. Ik heb verder alleen nog gezien dat die vrouw in elkaar gezakt tegen de keukendeur zat. Daarna raakte ik bewusteloos.’

‘Je zei dat de vrouw bevel gaf om te schieten. De chauffeur was al meer dan twintig jaar in dienst van Frau Tanzer. Waarom zou hij dat bevel van een vreemde willen opvolgen?’

‘Dat weet ik niet, inspecteur. Maar ik zag even eerder wel iets vreemds. Ik weet niet of u mijn oma goed kent, maar zij laat zich door niemand zeggen wat ze wel of niet moet doen. Maar die onbekende vrouw gaf haar ook een bevel. Ze zei “wees stil” en mijn oma zweeg direct.’

De twee politiemensen keken elkaar even aan. De oudste van de twee knikte, alsof het antwoord van Lars iets bevestigde, dat hij zelf ook al had gedacht. Daarna vroeg hij: ‘Frau Tanzer en de kokkin hebben beiden verklaard dat de chauffeur jou het bevel gaf met hem mee te komen. Wat ik graag zou willen weten is waarom? De chauffeur zegt dat hij het niet weet. Jouw oma denkt dat het met haar erfenis te maken heeft. Wat zeg jij? Wie heeft het op jou voorzien en waarom?’

Lars schudde zijn hoofd.

‘Ik heb werkelijk geen idee, inspecteur.’

En hij dacht: jullie geloven mij!

‘Juist. Nog een laatste vraag. De onbekende vrouw is aan een hartstilstand overleden. Ze had gered kunnen worden, als iemand zich om haar had bekommerd. Waarom is dat niet gebeurd?’

‘Deze vraag kan mijn cliënt uiteraard niet beantwoorden,’ zei de advocaat. ‘Hij lag door bloedverlies bewusteloos op de grond.’

Het verhoor was daarna snel over.

Op de gang zat zijn moeder op hem te wachten.

‘Alles goed gegaan?’ vroeg ze.

‘Ik verwacht geen problemen, Frau Anker,’ zei de advocaat. ‘Beterschap, Lars. En tot morgen.’

‘Hmm, ja,’ zei Carola, terwijl ze de advocaat nakeek. ‘We moeten morgen ongeveer honderd handtekeningen zetten om jouw “toekomstige status” te regelen.’

‘Serieus?’

‘Misschien overdrijf ik een beetje,’ zei Carola korzelig. ‘Maar Evert is al de hele dag met een tolk en een advocaat bezig om stapels juridische teksten door te spitten. Een schadevergoeding over aangedaan leed wegens verkrachting, een bijdrage aan de gemaakte kosten voor jouw opvoeding, vergoeding van alle studiekosten, kleedgeld, zakgeld, omgangsregeling, enzovoort. Je oma laat niets aan het toeval over.’

‘Duitse “gründlichkeit”,’ zei Lars met een grijns.

‘Ze wil ook persoonsbeveiliging voor jou.’

‘Tja, dat zei ze gisteren al,’ zei Lars voorzichtig. ‘Misschien is dat niet eens zo gek. Ik bedoel, als er ergens geld te halen is ...’

‘Geld! Dat is precies het probleem. Jouw oma is ervan overtuigd dat die onbekende vrouw jou wilde ontvoeren voor losgeld. Haar geld maakt jou tot een doelwit van criminelen.’

‘Dat is niet haar schuld, mam. En sorry, dat ik met mijn wegloopactie ons leven zo overhoopgegooid heb.’

‘Onzin. Dit komt hooguit wat eerder dan gepland. We zouden je het hele verhaal op je zestiende verjaardag hebben verteld. Maar dat je de erfgenaam van een steenrijke dame zou zijn, dat wisten wij ook niet. Het is anders gelopen en nu moeten we ermee leven. Geld brengt problemen mee, maar ook mogelijkheden. Natuurkunde studeren aan Harvard bijvoorbeeld.’

‘Hoe kom je daar nu ineens bij?’

‘Wat dacht je? Jouw oma heeft de aanmeldingsformulieren al klaarliggen.’

‘Echt? Tjee, ze denkt wel heel erg ver vooruit. Harvard ... hoe goed ook bedoeld, ik wil mijn leven liever zelf plannen.’

‘Gewoon doen, Lars. Maar als je plannen maakt, vergeet dan niet dat de wereld voor je openligt. Droom daar vannacht maar eens over. Kom, dan breng ik je terug naar je kamer.’

Zijn dromen gingen niet over Harvard. Idunna wachtte hem op de open plek in het bos op. Haar gezicht stond ernstig. Verderop, bij de poel, stond de Wachter van de toekomst.

‘Hoi, Idunna,’ zei Lars. ‘Heb ik een probleem?’

‘Nu nog niet,’ zei ze, wat bedrukt. ‘Maar je zult een keuze moeten maken, die je niet leuk zult vinden. Kom mee.’

De Wachter van de toekomst stak haar hand naar hem uit en zei: ‘Kom hier bij me staan, Lars. Ik moet je iets laten zien.’

Lars liep aarzelend naar haar toe en pakte haar hand vast. Die voelde erg koel aan.

‘Let op het water, Lars,’ zei ze.

Lars keek, maar zag eerst niets anders dan een rimpelloze poel met donker water.

‘Blijf kijken, en laat je niet afleiden door wat je ogen zien. Kijk met je ziel!’

Hij wilde net zeggen dat een ziel, als zoiets al bestond, geen ogen had, maar de Wachter legde haar hand op zijn hoofd, en de poel ...

Hij zat aan een tafeltje op de gang in het Alphens lyceum. Duidelijk de eerste verdieping, naast de studiezaal. Hij las een blad met opgaven, een wiskundeproefwerk. Hij dacht: geen probleem. Hij wilde zich bukken, om een pen uit zijn rugzak te halen, toen het hem ineens opviel dat de gang leeg was. Het was ook stil, doodstil, alsof hij helemaal alleen was.

Dat kan niet, dacht hij.

Hij wilde gaan staan, maar iemand zei: 'Wacht!'

Het was geen verzoek, maar een onweerstaanbaar bevel. Hij wachtte, naar zijn gevoel minutenlang, tot hij iets hoorde. Een geluid of er iets naderde. Wat het was wist hij niet, maar het kwam heel snel dichterbij. Een tel later kwam de school tot leven. Lars zag meneer Dijkstra de gang doorlopen naar de administratie. De deur van de studiezaal ging open en een jongen liep de gang op. Door de deur van het lokaal tegenover hem zag hij mevrouw De Boer van Nederlands iets op het bord schrijven.

Hoe laat is het, vroeg hij zich af en keek op zijn horloge. Tien over zes? Hoe kan dat nou? Oh, wacht, het ding staat stil.

Op dat moment ging de deur van het lokaal open en kwam Esmee met een strak gezicht de gang op. Achter haar stond mevrouw De Boer, die zei: 'En wat in dit uur niet afkomt, moet je afmaken tijdens het achtste uur.'

Esmee smeed haar spullen op het tafeltje naast Lars neer, trok een stoel bij en mompelde: 'Stom wijf.' Ze keek opzij, haar gezicht op zwaar onweer, en zei: 'Waag het niet, iets te zeggen!'

Lars haalde zijn schouders op, boog zich over zijn toets en fluisterde: 'Ik zou niet durven. Never piss off a redhead.'

'Fuck you,' siste Esmee. Ze draaide zich half opzij, met haar rug naar Lars, en begon verwoed aan haar strafwerk.

Lars grijnsde verstolen en maakte zijn toets af. Toen hij klaar was, liep hij ermee naar de kamer van meneer Dijkstra.

‘Ah, Lars. Wiskunde klaar?’

‘Ja, meneer. Het was niet moeilijk.’

‘Dat is mooi. Euhm, ik heb nog een opdracht Nederlands. Een essay van duizend woorden. Maar dat kan wachten tot na de pauze. Kom de opdracht straks maar halen.’

‘Oké, meneer. Tot straks.’

Lars liep terug naar zijn tafeltje, maar bleef op afstand staan, omdat mevrouw De Boer met Esmee in gesprek was. Het ging er fel aan toe.

‘Ú let niet op!’ riep Esmee kwaad. ‘Als u dat wel had gedaan, had u gezien dat ik die rottige pen alleen teruggooide naar dat pestloeder Mira. Hier, de blauwe inkt zit nog op mijn T-shirt!’

‘Er is niemand die jou verplicht met dingen te gooien, Esmee,’ zei mevrouw De Boer kalm. ‘Ik zag jou die pen gooien. Dat is duidelijk onbehoorlijk gedrag, dus kreeg jij van mij strafwerk. Je hebt twee kantjes af, dus krijg ik er nog een van je. Het achtste uur zie ik je terug.’

Ze liep terug naar de klas en Lars dacht: wees blij, mevrouw De Boer, dat blikken niet kunnen doden.

Hij ging weer zitten en keek Esmee nadrukkelijk niet aan. De geladen stilte aan het tafeltje werd even later verbroken door de bel. De deuren gingen open en de gang stroomde vol met leerlingen. Esmee stond op en propte haar spullen in haar tas. Ze zag niet dat Mira achter haar bleef staan.

Mira, met haar arm in een mitella, keek haar klasgenoten aan en vroeg: ‘Wat is wit met rood en walgelijk?’ Ze riep er direct achteraan: ‘Een Lars, een Esmee en een gebruikte tampon!’

Lars legde bliksemsnel een hand op Esmee’s onderarm en zei: ‘Ze is het niet waard.’

Tegelijk hoorde hij mevrouw De Boer zeggen: ‘Mira Verburg! Kom onmiddellijk hier!’

Esmee staarde Lars even woest aan en rukte dan haar arm los. Ze pakte haar tas op en liep met grote passen weg.

‘Dat was goor,’ hoorde hij Henk zeggen.

Op dat moment leek alles om Lars heen te bevroren. Kort daarop was hij weer helemaal alleen in een doodstille gang.

Wat is dit, vroeg hij. Hij hoorde de vraag alleen in gedachten, alsof iemand de geluidsknop van de wereld op nul gedraaid had.

‘Maak je geen zorgen,’ klonk de stem van de Wachter. ‘Ik verplaats je een paar uur in de tijdlijn. Daar zul je een beslissing moeten nemen.’

Kort daarna gebeurde wat hij eerder had meegemaakt. Alles was doodstil, maar nu zat hij in het klaslokaal van mevrouw De Boer. Er naderde iets, en even later was het schoolgebouw niet meer levenloos.

Links vooraan zat Mira, rechts vooraan zat Esmee, hij zelf zat halverwege de klas in de middelste rij. Lars zag hoe mevrouw De Boer vergeefse pogingen deed om de twee meiden met elkaar in gesprek te brengen. Op een gegeven moment schudde hij zijn hoofd en dacht: volgens mij werkt dat niet, mevrouw.

Blijkbaar zag mevrouw De Boer dat ook in, want ze zei: ‘Mira, je bent duidelijk niet voor rede vatbaar. Je hebt Esmee en Lars op een hele smerige manier beledigd. Nu jij weigert om je verontschuldiging aan te bieden, ga ik deze kwestie melden bij de unitleider.’

De tijd bevroor voor Lars en een stem zei: ‘Dit is het moment dat jij een keuze moet maken, Lars. Wie neemt mevrouw De Boer mee de klas uit? Mira of Esmee?’

‘Wat maakt het uit?’

‘Je hebt mij gevraagd wat jij kon doen om te voorkomen dat Mira zelfmoord zou plegen. Idunna kan je leren hoe jij je voorstellingsvermogen kunt inzetten om haar pols te genezen. Ze

zou weer viool kunnen spelen en dat zou haar ook geestelijk gezond maken. Wil je dat?’

‘Ja. Mira is een etter, maar zelfmoord was niet de bedoeling. Wie moet mevrouw De Boer meenemen?’

‘Esmee,’ zei de Wachter. ‘Jij blijft met Mira in het lokaal achter. Dat geeft je de kans haar pols te genezen. Maar die keuze heeft ook een andere consequentie. De genezing scheidt een band tussen jou en Mira. Dat zal Esmee je erg kwalijk nemen.’

‘Wat een waardeloze keuze!’ riep Lars uit.

‘Je kunt ook voor de andere optie kiezen,’ zei de Wachter. ‘Het zal zeker tot de zelfmoord van Mira leiden. Dat zal jou zo dwars gaan zitten, dat je een verbitterd mens zult worden. Je zult Esmee van je vervreemden. Je zult ook op een andere manier van je verbeelding gebruik gaan maken, waardoor de Tijdmeester met hoge waarschijnlijkheid jouw tijdlijn zal afbreken.’

‘Vindt u dit een eerlijke keuze?’ vroeg Lars.

‘Het leven is nooit eerlijk. Alles wat je al dan niet doet heeft gevolgen. Jij hebt het voorrecht van tevoren details te horen over je tijdlijn. Er zijn niet veel mensen voor wie ik dat mag doen. Goed, je weet wat de consequenties zijn van de keuze die je kunt maken. Wat wordt het? Neemt mevrouw De Boer Esmee of Mira mee?’

Lars keek naar Esmee, die met een strak gezicht recht voor zich uit keek. Daarna keek hij naar Mira, die met gebogen hoofd naar haar tafeltje staarde. Hij zuchtte en zei: ‘Esmee.’

Er klonk een gong en het klaslokaal maakte plaats voor de open plek in het bos. Lars keek op en zag alleen Idunna zweven. Ze keek hem bedrukt aan, maar zei niets.

‘Wat is dit?’ vroeg Lars. ‘Krijg ik niet te zien hoe het verder gaat?’

‘Daar ga ik niet over, Lars. Wees blij dat de Wachter je de gevolgen van je keuze heeft laten zien.’

‘Oh, wat zijn wij heden blij!’

Idunna zette haar handen in haar zij en vroeg bits: 'Gaan we sarcastisch doen?'

'Nee, maar ... sorry. Ik ben gewoon nog een beetje van slag. Ik kreeg net een beetje contact met Esmee, maar dat het ooit iets zal worden kan ik nu wel vergeten.'

Lars liep naar de schommel aan de grote tak van de beuk en ging triest op het bankje zitten. Na een poosje keek hij om en zei: 'Euhm, Idunna, de Wachter zei dat jij mij zou leren hoe ik mijn voorstellingsvermogen kan inzetten om te genezen. Hoe zit dat?'

'Kom mee,' zei Idunna, terwijl ze zijn hand greep. Ze sleurde hem mee in een snelle vlucht, maar na een paar tellen was alles om Lars weer zwart en stil. Net als de keer dat Idunna hem geleerd had hoe hij een hart kon stilzetten.

Waarom weer een omweg buiten de tijd, vroeg Lars in gedachten.

'Omdat ik je eerst iets moet zeggen, dat te maken heeft met mijn vorige illegale les,' hoorde hij Idunna zeggen.

Deze keer bracht ze hem naar het podium van een lege zaal. Lars keek om zich heen en zei: 'Komt me bekend voor. Dit is de grote zaal in Castellum.'

'Klopt, maar dat is nu niet belangrijk. Op dit moment is het ook een stille plek. Je hebt de Tijdmeester gezegd dat je het hart van die Verdalgervrouw stilzette als een variant op wat wij in een oogzenuw kunnen opwekken. Dat klonk heel overtuigend, maar de Tijdmeester weet heel goed, dat je illegaal van iemand les hebt gehad. Jouw verklaring is voor hem aanvaardbaar, omdat wij de keuze, die je net gemaakt hebt, aan hem hebben laten zien.'

'Hoe kan dat nou?' vroeg Lars verbaasd. 'Dat gesprek met de Tijdmeester was gistermiddag.'

Idunna keek hem met scheefgehouden hoofd aan en zei: 'Wat betekent tijdsverloop voor wie buiten de Tijd bestaat?'

‘Ja, dat gaat mij, als bewoner van het tijdelijke bestaan, boven de pet. Wat ik me wel afvraag: had ik anders kunnen kiezen?’

‘Een bewuste keuze, om Mira zelfmoord te laten plegen? Natuurlijk kon jij daar niet voor kiezen. Jij bent een fatsoenlijk mens.’

Lars keek even nadenkend voor zich uit voor hij zei: ‘En dat wisten jullie. Daarom heeft de Wachter mij verteld, wat de gevolgen van mijn keuze zouden zijn.’

‘Je hebt gelijk, Lars. Maar er zit ook een positieve kant aan. Jij en ik bestaan nog. De Wachter van de toekomst wilde ons niet kwijt. Blijkbaar mogen wij in de toekomst nog een bepaalde rol spelen.’

‘Wat moeten wij dan doen?’

‘Dat weet ik niet, Lars.’

‘Jij bent toch een Tijdelf?’

Idunna keek naar haar handjes en zei dan: ‘Sinds ik je waar- schuwde voor die auto, heb ik een band met jou. Die band is alleen maar sterker geworden. Het verandert mij ook. Ik word menselijker en dat betekent onder andere dat ik jouw tijdlijn niet meer kan zien.’

‘Oh, euh, hoe menselijk word je?’

‘Dat weet ik niet,’ zei Idunna ongemakkelijk. ‘De Wachter van de toekomst heeft alleen tegen me gezegd dat mijn lot met het jouwe is verbonden.’

‘Kom ik je daarom elke nacht tegen in mijn dromen?’

Idunna knikte langzaam en zei dan: ‘Ik hoop dat je dat niet vervelend vindt?’

‘Zeker niet,’ zei Lars direct. ‘Jij bent prima gezelschap: lief, mooi, soms een beetje een irritant wijsneusje, maar verder hart- stikke aardig.’

Idunna keek hem met een diepe frons op haar voorhoofd aan en zei: ‘Deze irritante wijsneus gaat jou leren hoe je Mira’s pols kunt genezen. Kom mee!’

Ze greep zijn hand en een tel later stonden ze voor een vervallen hutje midden in het bos. Een drietal geiten keek onverschillig naar de bezoekers. Een grote hond kwam op stijve poten aanlopen en gromde waarschuwend.

‘Goed volk, Bolt,’ zei Idunna. ‘Lars komt iets rechtzetten.’

Bolt kwam vlak voor hen staan en zei met schorre stem: ‘Idunna, je ruikt heel erg naar mens.’

‘Nee, jij ruikt fris,’ zei Idunna, overdreven met haar hand voor haar neus zwaaiend. ‘Is vrouw Urda thuis?’

‘Ze verwacht jullie. Loop maar mee.’

Bolt draaide zich om en liep om het vervallen hutje heen. Achter de hut lag een open veld, omringd met hoge, oeroude bomen. Midden in het veld lag een donkere poel. Naast de poel stond de oude vrouw, die Lars eerder in zijn dromen had gezien.

Idunna liep naar de oude vrouw toe, bleef vlak voor haar staan en maakte een diepe buiging.

‘Vrouw,’ zei ze, ‘dit is Lars Anker. Hij heeft de tijdlijn van Miranda Leonora Verburg gebroken. Hij wil dat rechtzetten.’

De Wachter van het verleden richtte haar lichtblauwe ogen op Lars en zei: ‘Het verleden kan niet ongedaan gemaakt worden.’

‘Dat is zo, Vrouw,’ zei Idunna. ‘Maar de toekomst ligt nog open.’

‘Lars Anker, weet goed wat je doet. Elke ingreep in de tijd heeft consequenties. Ben je bereid de gevolgen van je daden te dragen?’

Lars kuchte even en zei dan: ‘Jawel, mevrouw.’

De Wachter van het verleden maakte een gebaar en een tel later zweefde Lars boven in de aula op school. Onder zich zag hij een verstild tableau van leerlingen in de pauze. Ze zaten aan tafeltjes, stonden in groepjes bij elkaar en zaten langs de kant. Ze waren met elkaar aan het praten, zaten te eten en te drinken,

sommigen lezen een boek, keken op hun smartphone of hadden een tablet op schoot. Het enige vreemde was dat er niets bevoog en dat het doodstil was.

Hij keek Idunna vragend aan, zij wees alleen maar op een meisje dat voorovergebogen bij een tafeltje wegliep.

‘Mira,’ zei hij dan. ‘Net voordat zij struikelde.’

‘Klopt. We zijn hier in een tijdlijn in het verleden. Tijdlijnen bepalen het verloop van de werkelijkheid in de Tijd. Ik zie dat je bij ‘tijdlijn’ denkt aan spoorrails, maar zo werkt het niet. Het is eerder een complexe vlecht van miljarden in elkaar gevlochten strengen. Als er een streng afbreekt, valt dat in het grote geheel van de vlecht niet op. Maar die afgebroken streng verdwijnt niet zomaar in het niets. Die moet worden gesnoeid. Even verderop breekt de tijdlijn af, waarin Mira een begaafde violiste is. Die alternatieve realiteit, waarin Mira haar pols niet heeft gebroken, blijft een ogenblik bereikbaar, voordat de Elfen van Tijdbeheer komen. Maar dat is genoeg om de Mira, die verloren dreigt te gaan, eruit te halen.’

‘En dan? Wat moet ik met dat superkrenge beginnen?’

‘Haar ongebroken pols bestuderen. Kom mee, we moeten vlak bij haar zijn, anders is ze weg.’

Lars haalde zijn schouders op en liet zich door Idunna tot vlak boven Mira meenemen.

‘Let op! Je hoort straks iets scheuren. Je zult dan heel even Mira dubbelzien. De een valt voorover, de tweede blijft overeind. Zodra je dat ziet, pak je de Mira die overeind blijft bij haar bovenarmen en trekt je haar naar je toe. Ja, klaar staan en ... Nu!’

Lars hoorde inderdaad een geluid alsof er een groot stuk stof doormidden werd gescheurd. En hij zag Mira dubbel. Hij greep haar van achter bij haar armen beet en trok.

‘Goed zo!’ riep Idunna. ‘Houd haar vast, dan gaan we er vandoor.’

Een tel later stonden ze op de open plek in het bos. Lars keek naar Mira, die hij nog steeds stevig vasthield. Ze was echt, maar ze stond roerloos, alsof de batterij leeg was. Alle leven was uit haar verdwenen.

‘Laat maar los. Deze versie van Mira gaat nergens meer heen.’

Lars ging voor Mira staan en zei: ‘Mira? Hallo? Iemand thuis?’

Zij staarde recht voor zich uit, maar haar ogen waren leeg.

‘Dit is een lichaam zonder bewustzijn, Lars. En het gaat nu om deze pols. Kijk goed en prent wat je ziet in je geheugen.’

Idunna nam hem mee naar binnen en toonde hem het polsgewricht tot in het kleinste detail, net zolang tot hij het kon dromen.

‘Dit is genoeg,’ zei Idunna. ‘Nu moet ik je alleen nog leren hoe je het moet gebruiken.’

Ze wenkte hem om mee te komen, maar Lars keek om naar de stille gestalte.

‘Wat gebeurt er met die lege Mira?’

‘Wordt opgehaald door Elfen van Tijdbeheer. Kom mee nu.’

Idunna liep voor hem uit naar een tafeltje, waarop twee appels lagen. Ze pakte er een op en gooide hem naar Lars.

‘Bekijk de appel goed,’ zei ze. ‘Let op de details, de kleur, kleine afwijkingen, alles waaraan je die appel kunt herkennen.’

Lars bekeek de appel en draaide hem in zijn handen om en om en zei dan: ‘Dit is wèl een appel.’

Idunna keek hem vragend aan.

‘Dat is een grapje van mijn vriend Hans, toen de juf van beeldende vorming een schilderij van René Magritte liet zien. Een afbeelding van een appel, maar er stond onder: “Ceci n’est pas une pomme.” Ofwel: dit is geen appel. Het was de geschilderde afbeelding van een appel. Hans haalde toen een appel uit zijn tas en riep: “Dit is wèl een appel!”’

‘Hmm,’ zei Idunna, ‘wat vond die juf daarvan?’

‘Ze zei dat hij het goed begreep. Afbeeldingen zijn niet de werkelijkheid, maar alleen een interpretatie ervan, gemaakt door een kunstenaar. En dat gold volgens haar voor alle kunst, inclusief films, tv-beelden en ook wat social media laten zien.’

‘Een interpretatie van de werkelijkheid,’ herhaalde Idunna met een glimlach. ‘Kunstenaars tonen de werkelijkheid in hun kunst, zoals zij die zien. Dat wilde ik van je horen.’

‘Hoezo?’

‘Jouw mutatie om tijdlijnen te kunnen manipuleren maakt je tot een heel bijzondere kunstenaar. Jij kunt precies het omgekeerde doen. Jij kunt de werkelijkheid naar je hand zetten.’

Ze pakte de tweede appel op en liet hem zien.

‘Dit is ook een appel, maar duidelijk een andere. Die van jou is rood, deze is meer groen.’

Ze legde de appel op het tafeltje terug en zei: ‘Je hebt al wat geoefend met propjes papier en een paperclip. Ik wil dat je iets soortgelijks gaat doen. Dwing deze groene appel te veranderen in de rode, die jij in je hand hebt.’

Lars staaarde Idunna even aan en haalde zijn schouders op. Hij concentreerde zich en riep zijn mantra op. Minutenlang liet hij de klanken door zijn gedachten resoneren, tot alles stilstond. De groene appel op het tafeltje stond hem ineens tegen.

Jij hoort daar niet, groen appeltje, dacht hij. Daar hoort deze rode appel te liggen ...

Zijn mantra ging verder. Op het tafeltje lag de rode appel. De groene lag er uiteengespat omheen.

‘Bijna goed, Lars,’ zei Idunna. ‘Alleen heb je de rode appel verplaatst, net als de propjes papier. Dat moet je niet doen. Je moet een keuze maken tussen tijdlijnen. In de ene ligt er een groene appel op tafel, in de andere een rode. Nog een keer.’

Het kostte hem zeker twintig keer, voor hij het onder de knie kreeg.

‘We stoppen ermee, Lars,’ zei Idunna. ‘Anders heb je straks weer zware hoofdpijn. Doe het morgen rustig aan.’

‘Doe ik. Zeg, gaan we nog wat leuks doen? Dansen, zwemmen ...’

‘Niet vandaag, dat zou jou, en mij, te veel uitputten. Maar de Wachter heeft gezegd dat ik je over een tijdje mee mag nemen naar Aisling.’

‘Aisling? Wat is dat?’

‘De derde planeet van een gele dwergster in wat jullie de Perseusarm noemen. In de taal van de oudste bewoners van Aisling heet die ster “Mrata”. Zij is ongeveer een miljoen jaar jonger dan jullie zon. Tot morgen, Lars.’

11. Paniek

Een ziekenhuis is voor een energieke jongen geen goede plek. Er zit namelijk erg veel niks tussen de onderzoeken, de fysiotherapie en de bezoeken van familie. Lars zou zich te pletter hebben verveeld, zonder de opdracht om 'balletje-balletje' te spelen met voorwerpen uit zijn omgeving.

Kleine dingetjes, zoals een paperclip ergens anders neerleggen en een lichtknopje aan- en uitzetten kostten hem al snel weinig moeite. De pen in het borstzakje van de verpleegster, die zijn verstopte drain kwam verwisselen, was een grotere uitdaging. Ze bleef zo druk tegen hem praten, dat hij de rust van zijn mantra moeilijk kon vinden. Toen de tijd eindelijk stilstond, kreeg de pen een nieuwe bestemming, in een kopje, dat op het nachtkastje stond.

Dinsdagmiddag werd hij weer door zijn moeder opgehaald.

'Waar gaan we heen?' vroeg Lars.

'Ik heb je gisteren toch verteld over die honderd handtekeningen? Er zijn afspraken bij, die wij niet voor jou willen beslissen.'

'Oh? En wat zijn dat voor afspraken?'

'Dat zal de "Kaiserin" je wel vertellen.'

'Nou, dat is niet aardig, mam. Oma Tanzer heeft een uitgesproken mening, maar de mensen in haar omgeving noemen haar niet voor niets "Mutti Tanzer". Ze is eenzaam, ze wil voor mensen zorgen en ze heeft meer dan genoeg geld om dat te kunnen doen.'

'Hmm, ja,' zei Carola met een zucht. 'Ik weet ook wel dat ze het goed bedoelt, maar het voelt toch aan of er een bulldozer ons leven is binnengereden.'

De honderd handtekeningen vielen mee, maar het voorlezen in vertaling van de diverse afspraken en regelingen nam veel tijd in beslag. Het meeste was volgens Lars gewoon 'boring'. Hij

keek naar de mensen, die naast zijn oma tegenover hem aan de tafel zaten: Herr Müller, de advocaat van zijn oma, een grijsjarige notaris, waar hij de naam niet van verstaan had, en als laatste de tolk, Maria Heesdorp, een Nederlandse dame van middelbare leeftijd met een Limburgse tongval.

Vooraf de notaris trok de aandacht van Lars. Eerst al omdat hij voortdurend met zijn leesbril bezig was. Hij zette hem op als hij iets moest lezen of ondertekenen en deed hem dan weer snel af. Onder het luisteren naar het zangerige voorlezen door Maria draaide hij de bril in zijn handen om en om, totdat hij de bril nodig had om iets te lezen, waarbij bleek dat de halve glazen vol vingerafdrukken zaten. Voor de man verder kon moest er eerst omstandig geпоetst worden.

Het tweede wat Lars opviel was de manier waarop hij een paraaf zette. Uit een etui haalde hij een vulpen, schroefde de dop los, legde die naast het etui neer, zette zijn pen op het blad, waarbij hij even inhield, voor hij met een zwierige krul zijn paraaf zette. Daarna werd de dop weer op de vulpen geschroefd en verdween de pen in het etui.

Lars keek het ritueel een paar keer aan en dacht dan: hoog tijd voor een geintje.

Hij concentreerde zich en gaf zich over aan zijn mantra. Toen het stilte moment kwam, stelde hij zich voor dat de vulpen niet langer in het etui zat, maar naast de notaris op de grond lag. Hij hoorde ergens ver weg het afkeurende gefluit van de Tijdelfen, maar hij dacht: niet zeuren, een geintje op zijn tijd moet kunnen.

Even later, toen de notaris zijn vulpen weer wilde pakken, was zijn verbijstering groot. Zijn waterige bleekblauwe ogen starden niet begrijpend over zijn halve leesbril naar het lege etui.

Het duurde even voordat Herr Müller de vulpen zag liggen. Dat maakte de verbijstering van de notaris niet minder groot.

Hij mompelde iets in zichzelf, excuseerde zich en verliet de kamer.

‘Vreemd,’ zei Evert Anker. ‘Ik weet zeker dat hij die vulpen in zijn etui deed. Hoe komt het ding dan op de grond terecht?’

‘Ach,’ zei Frau Tanzer, ‘Emil wordt wat ouder en vergeetachtiger. Hij probeert het onder controle te houden, maar dat lukt niet altijd.’

Oeps, dat was dus een fout geintje, dacht Lars. Nu denken ze dat de notaris dement wordt.

Toen de man weer aan tafel zat, viel het Lars op dat hij vulpen niet meer in het etui deed, maar ernaast legde, in het zicht.

Hij laat zich niet nog een keer verrassen, dacht Lars.

Even later werd Lars zelf wel verrast.

‘Vanwege het erfrecht is er een kwestie, die mevrouw Tanzer aan je wil voorleggen, Lars,’ vertaalde Maria Heesdorp de woorden van Herr Müller. ‘Het is juridisch ingewikkeld, maar de rechten van een erfgenaam komen voort uit afstamming, adoptie, of uit een testament. Hoewel op grond van DNA vaststaat, dat jij de kleinzoon bent van mevrouw Tanzer, geeft dat voor de wet geen recht op de erfenis. Je stamt genetisch af van een Duitse vader en een Zweedse moeder. Strikt juridisch gezien maakt dat jou tot een Zweed, met de naam Lars Klasson. Maar de bijzondere omstandigheden van jouw geboorte hebben je nu tot een Nederlander gemaakt met de naam Lars Anker. Afstamming is daarom geen juridische grond die recht geeft op de erfenis. Mevrouw Tanzer erkent jou als haar kleinzoon en wil aan jou haar erfenis nalaten. De overgebleven manieren om dat te regelen zijn adoptie, of via een testament. Mevrouw Tanzer zou jou graag adopteren, maar ze beseft dat dat veel gevraagd is.’

Lars keek zijn oma aan en vroeg: ‘U wilt dat ik Lars Tanzer word?’

Ze glimlachte en antwoordde: 'Dat zou mij zeer gelukkig maken. Maar daar hoeft je nu nog geen antwoord op te geven. Er wordt een testament opgemaakt, dat jou als enige erfgenaam aanwijst.'

'Maar voor je vijftien wordt, moet je daar wel antwoord op geven,' zei de advocaat via de tolk.

'En voor de volledigheid,' vulde de notaris aan, 'er gaan acht legaten van de erfenis af. De gezamenlijke waarde daarvan is vier miljoen euro. Op dit moment is het geschat vermogen van mevrouw Tanzer 89.000.000 euro.'

Lars had eerder van Amalia gehoord dat zijn oma schatrijk was, maar nu dat door een notaris bevestigd werd, schrok hij toch. Hij keek naar het tafelblad en zei: 'Dat is ... heel veel verantwoordelijkheid.'

Hij keek op en zei: 'Ik zal erover nadenken, oma. Maar ik ben eerst een zoon van Carola Klasson, en die hoort bij Evert Anker.'

'Ik begrijp het, Lars,' zei Frau Tanzer met een glimlach.

Die avond dronken zijn moeder en oma samen bij Lars op de kamer een kop koffie. Ze spraken meer met elkaar dan met hem, maar toekijken vond hij nooit een probleem. Het gesprek werd voor Lars interessant toen zijn moeder zijn oma vroeg hoe het was gekomen, dat zij haar zoon uit het oog was verloren.

'Alles de schuld van die verdammte Kirche,' zei Frau Tanzer fel. 'Ik was zeventien toen ik Heinrich kreeg. Een heerlijk ventje, met een prachtige bos rode krullen en altijd een lach op zijn gezichtje. Ach ik was gek op dat jong, maar mijn ouders vonden een ongehuwde moeder met een kind van een Canadese bezetter een schande. Toen ik een baantje kreeg bij de bakker van het dorp, pasten zij op Heinrich. Dat ging drie maanden goed, tot de pastoor op bezoek kwam. Een week later was Heinrich weg. Veel later heb ik pas ontdekt dat ze hem onder de naam Johann via een weeshuis voor adoptie hebben aangeboden. Hij kwam terecht bij een gezin in Niederau, een kleine gemeente in Sak-

sen. En omdat Saksen in de Sovjetzone lag, en vanaf 1949 in de D.D.R., bleef hij lang onvindbaar.'

'Maar uiteindelijk vond u hem wel.'

'Tja, maar toen was het te laat.'

Ze vertelde hoe zij haar zoon ooit gevonden had, en dat hij haar verhaal niet had willen geloven.

'Dat is diep triest,' zei Carola. 'Toch was het ook een vorm van trouw aan de vrouw die hij als zijn moeder beschouwde.'

'Ja, maar ook schaamte. Het idee dat hij het product was van een Canadees en een "hoer" was voor hem onverdraaglijk.'

Frau Tanzer schoot vol en Carola legde even haar hand op de onderarm van de oude dame.

'Het leven is soms een wrede klucht,' verzuchtte Frau Tanzer. 'De man die mij een kind schonk, had in Canada al een vrouw met drie kinderen. En de man die van mij hield en waar ik mee getrouwd ben kon mij geen kinderen geven.'

Ze staarde even in gedachten verzonken voor zich uit en zei dan: 'Genoeg met dat zelfmedelijden! Maar als ik straks boven kom, zal ik zeker mijn beklag doen. Een genadige God zou zijn universum beter moeten inrichten en vooral ook zijn grondpersoneel beter moeten aansturen.'

Carola glimlachte.

'Ja, die maken er te vaak een zootje van. Maar ik denk dat tijd wordt voor Lars om te gaan slapen.'

Even later was hij alleen, maar aan slapen was hij nog niet toe. Hij dacht na over wat zijn oma had gezegd, over het beter inrichten van het universum.

Zou ik daar misschien iets aan kunnen bijsturen? Niet voor iedereen natuurlijk, maar stel dat ik voor een aantal kernfiguren in de maatschappij een betere tijdlijn bedenk? Eentje waarin ze anderen meenemen in een betere manier van samenleven? Hmm, wat is dan beter? Nou, in ieder geval zou dat een land zijn waarin iedereen, die dat wil, een woning heeft. Huizen zijn

om in te wonen en niet om er geld mee te verdienen. Dus wie een huis koopt, die gaat er zelf in wonen. En alle andere woningen worden verhuurd tegen een percentage van het inkomen. Zeg 30 %. Dus wie 2000 euro verdient, betaalt 600 euro huur. Mensen die 10.000 euro per maand verdienen, zouden dan 3000 euro huur moeten betalen. Ja, is geen probleem. Zij kunnen makkelijk een huis kopen. En als ze toch liever blijven huren, is dat ook geen punt. In percentage betalen ze net zoveel als ieder ander.

Hij bleef erover door fantaseren, tot een verpleger zijn kamer binnenkwam. De man groette vriendelijk en hing dan een nieuwe zak met infuusvloeistof op.

‘Zo, daarmee kom je de nacht wel door,’ zei de man. ‘Zal ik het licht uitdoen?’

‘Ja, doet u maar,’ zei Lars, die ineens erg slaperig werd.

Hij gaapte nog een keer en viel als een blok in slaap.

Kort voor middernacht werd hij wakker, doornat van het zweet en wild van angst. Schreeuwend trapte hij de dunne deken van zich af en sprong uit bed. Daardoor werd het slangetje van het infuus uit zijn onderarm gerukt. Hij liet zich bevend op de vloer neerzakken en kroop weg in de verste hoek van de kamer.

Een van de beveiligers trok de deur open om te zien wat er aan de hand was. Toen hij Lars ineengedoken op de grond zag zitten sloeg hij alarm. Twee verpleegkundigen waren binnen een paar tellen aanwezig.

‘Rustig maar, Lars,’ zei de oudste op sussende toon. ‘Er is hier niets om bang voor te zijn.’

Hij keek haar met een verwilderde blik in de ogen aan en schoof achteruit.

‘Heidi, alarmeer dokter Steinhofers,’ zei de oudste verpleegkundige over haar schouder. ‘Patiënt heeft een paniekaanval. Laat ook de moeder waarschuwen.’

‘Zo, Lars, wees maar rustig. Ik denk dat je een nachtmerrie had. Kijk om je heen. Er is hier niets waar je bang voor hoeft te zijn. En dat kleine beetje bloed op je arm is ook niet erg. Het infuus is losgeraakt. Dat lossen we zo wel weer op. Wat denk je? Kun je staan?’

Wat Lars zag was een witte vorm, die vlak voor hem zat. Wat hij hoorde waren klanken, die geen betekenis hadden en hem alleen nog angstiger maakte. Hij rolde zich zo klein mogelijk op.

Hij dacht: weg! Ga weg! Ga allemaal weg!

Tot zijn stomme verbazing zag de beveiliging, die op de gang was achtergebleven, zijn collega en de verpleegkundige als in blinde paniek de kamer uit komen. Ze renden een eind de gang op en bleven daar verbijsterd staan.

‘Wat doe je?’ vroeg de beveiliging aan zijn collega.

‘Ik euh ... geen idee,’ stamelde de man.

De verpleegkundige stond een paar meter verderop, de armen om zich heen geslagen, en staarde met grote, doodsbange ogen naar de open deur van Lars’ kamer.

‘Ik schrok me wild,’ zei ze, duidelijk overstuur. ‘Maar waarvan ... ik weet alleen dat ik daar weg moest.’

De beveiliging bij de deur aarzelde even en trok zijn pistool uit zijn holster. Hij drukte zich tegen de wand en schoof voorzichtig naar de deuropening. Daar keek hij snel twee keer om de hoek naar binnen, maar hij zag niets dat hem gevaarlijk voorkwam.

‘Alles veilig,’ meldde hij. ‘De jongen ligt opgerold in de hoek van de kamer op de grond. Hij ziet er niet goed uit. Hij beeft en ... ja hoor, hij gaat over zijn nek.’

Het duurde een hele tijd voor de angst bij Lars begon af te nemen. In eerste instantie joeg hij iedereen weg, die te dichtbij kwam. De enige die hij uiteindelijk toeliet was zijn moeder.

‘Doe het licht uit,’ zei ze, ‘en laat iedereen stil zijn.’

In het donker liep ze de kamer in. Ze sloot de deur achter zich en sloop op handen en voeten naar haar zoon toe. Ze zong zachtjes het Zweedse wiegeliedje, dat ze ooit voor haar nog ongeboren kind had gezongen. Vlakbij Lars hield ze stil en keek naar het opgerolde lichaam van haar zoon. Ze zag hoe de verkrampte spieren zich begonnen te ontspannen. Ze kroop weer iets dichterbij, terwijl ze het wiegeliedje bleef zingen. Eindelijk zag ze hoe Lars opkeek.

‘Mam ...’ zei hij aarzelend.

‘Hej, Lars,’ zei Carola zachtjes. ‘Ik ben het. Wees maar niet bang. Alles komt goed. Kom maar, kom maar hier.’

Even later wiegde ze met Lars in haar armen zachtjes heen en weer.

‘Vind je het goed, als ik je een klein prikje in je arm geef?’

Lars knikte en strekte zijn arm uit. Een van de verpleegkundigen reikte Carola een desinfecterend doekje aan en tikte eventuele luchtbelletjes uit een spuitje met Dormicum. Een paar tellen later ging Lars in de armen van zijn moeder onder zeil.

Terwijl de arts en de verpleging zich om Lars bekommerden, vroeg Carola aan de bewaking wat er gebeurd was.

‘Ik kan u alleen vertellen wat ik heb meegemaakt, mevrouw. En dat is dat ik twee keer geprobeerd heb om de verpleegster te helpen om uw zoon weer tot rust te brengen. Maar beide keren ben ik de kamer weer uitgerend. Waarom ik dat deed, weet ik niet. Ik was niet bang ofzo, ik moest alleen daar weg. En dat deed ik.’

‘Ik was wel bang, Frau Anker,’ zei een van de verpleegkundigen. ‘Ik stond te trillen op mijn benen. Het leek wel of de paniekaanval van uw zoon op ons oversloeg.’

‘Heel vreemd,’ zei Carola. ‘Ik werk al meer dan twintig jaar in de verpleging, maar zoiets heb ik nog nooit gehoord. Wat ik me vooral afvraag is wat die paniekaanval van mijn zoon heeft veroorzaakt?’

Dokter Steinhofier kwam de gang oplopen en hoorde de vraag.

‘Ik kan daar nog geen antwoord op geven, Frau Anker,’ zei ze. ‘Maar uw zoon ligt hier wel door een traumatische ervaring.’

‘Dat zal vast een rol hebben meegespeeld, Frau Doktor,’ zei Carola. ‘Maar wat heeft deze paniekaanval getriggerd?’

Het eerste dat Lars zag waren zijn blote, witte voeten. Ze lagen over elkaar geslagen op de touwen van een bonte hangmat. Een hangmat die was opgehangen tussen twee hoge palmbomen aan de rand van een wit strand, dat om een diepblauwe lagune liep. Ergens hoorde hij iemand zingen. Een liedje waar hij de woorden niet van kende, maar ze stelden hem wel op zijn gemak. Aarzelend kwam hij overeind en keek om zich heen.

‘Wat doe ik hier?’ vroeg hij zich hardop af.

Achter zich hoorde hij een vreemd geluid, een soort gekreun. Hij keek om en zag even verderop iemand liggen. Een meisje van een jaar of elf, twaalf, met lang rood haar. Ze lag op haar buik en hield haar handen tegen haar hoofd gedrukt. Ze hoestte en kreunde.

‘Hallo?’ zei Lars. ‘Wie ben jij? En wat is er aan de hand?’

Het meisje keek op. Ze kwam Lars vaag bekend voor, maar hij kon haar niet direct thuis brengen.

Ze mompelde: ‘Sorry, sorry, Lars. Oh, God, mijn hoofd!’

Lars liet zich uit de hangmat zakken. Hij liep aarzelend op het meisje af en knielde bij haar neer. Hij stak zijn hand uit en raakte haar schouder aan.

‘Hé, hallo. Heb je pijn?’

‘Geef me even, Lars. Het trekt al weg.’

Lars keek haar onderzoekend aan en zei dan: ‘Idunna? Ben jij het?’

‘Nee, ik ben mijn opoe,’ mopperde Idunna. ‘Tjee, Lars, gebruik je ogen. Waar ben je hier? Wie weet dat deze plek bestaat? Alleen jij en ik toch.’

‘Ja, maar je ziet er zo anders uit. Je bent groter, en je haar is veel langer en ook ... tja, vlammend rood. Het zijn jouw ogen, maar verder lijkt je sprekend op ...’

‘Esmeel!’ riep Idunna. ‘Ik weet het. Jouw voorstellingsvermogen in deze droomwereld van jou is onweerstaanbaar.’

‘Oh, sorry hoor. Ik weet echt niet hoe ik dat doe.’

‘Laat maar. Dat is nu niet belangrijk. Ik heb vreselijke dorst.’

‘Je moet iets drinken, oké, waar haal ik dat vandaan?’

‘Ja, hallo, dit is jouw toevluchtsoord, Lars. Het is een exact kopie van het plaatje, dat jij in je hoofd had.’

Lars keek haar even onzeker aan en ineens gleed er een lach over zijn gezicht.

‘Kom mee,’ zei hij. ‘Even verderop ligt een groot strandhuis, een soort blokhut, maar dan groter, met een brede veranda ervoor. En er is ook een grote keuken.’

‘Mooi,’ zei Idunna. ‘Help me overeind en laat me een beetje op je steunen, want volgens mij zit er pap in mijn benen.’

Lars bukte zich en hielp Idunna overeind. Ze sloeg een arm om zijn schouders en hij hield haar, wat aarzelend, om haar middel vast. Die aarzelings had te maken met de staat van Idunna’s kleren. Ze droeg haar standaard uniform, alleen zaten er nu grote scheuren in en in de rechterpijp van haar broek zat een gerafeld gat. Vooral een scheur in het bovenstuk trok zijn aandacht. Ze droeg er duidelijk niets onder. Hij keek snel voor zich en trok haar mee.

‘Euh, Idunna, weet je dat er scheuren in je uniform zitten?’

Idunna keek omlaag.

‘Hmm, ja, ik zie het,’ zei ze mopperend, en trok gelijk de scheur wat dicht met haar linkerhand.

‘Als je straks even tijd hebt, moet je voor mij maar een kast vol met kleren bedenken. Dit uniform heeft duidelijk zijn beste tijd gehad.’

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg Lars. ‘Je ziet eruit of je door een trein bent overreden.’

‘Zo meteen,’ hijgde Idunna. ‘Ik ...’

‘Ho!’ riep Lars, toen Idunna door haar benen zakte. ‘Shit, moet ik je ook nog dragen. Ik hoop dat je niet te zwaar bent.’

Dat viel gelukkig mee. Ze was geen Elfje meer, dat moeiteloos rondzweefde, maar zwaar was ze ook niet.

Mager als een lat, dacht Lars, terwijl hij haar met een brandweergreep over zijn schouders legde. Dat is duidelijk anders dan Esmee. Toch vreemd, dat Idunna nu zó op haar lijkt.

Hij liep door het mulle zand naar het strandhuis. Het zag er precies zo uit, als hij zich ooit had voorgesteld, door een verhaal dat hij had gelezen. Hij droeg Idunna de veranda op en legde haar neer in een ligstoel. Binnen in de grote woonkeuken was het aangenaam koel. Hij liep naar de gootsteen en liet de kraan even lopen. Het water smaakte heerlijk fris. Hij vulde een glas en bracht dat naar Idunna.

‘Even overeind komen, dame,’ zei Lars. ‘Hier is wat voor de dorst.’

Een klein uurtje later zaten Lars en Idunna in de schaduw van een grote parasol op de veranda. Zij had weer wat kleur op haar wangen en ze had ook haar gescheurde kleren vervangen door een kleurige pareo. Lars had ook de schaafwond op haar bovenbeen verbonden.

‘Kun je me nu vertellen wat er is gebeurd?’ vroeg Lars.

‘Dat kan ik, maar je zult ervan schrikken. Heel kort gezegd: ik heb je doodsbang gemaakt en daardoor heb ik je leven gered.’

‘Hoe bedoel je, “doodsbang”?’

‘Je ligt nog steeds in het ziekenhuis van Aken,’ zei Idunna. ‘We dachten dat de Verdelgers je een tijdje met rust zouden laten. Dat was een vergissing. Je weet nog waarom je in het ziekenhuis ligt?’

‘Ja. Ik werd neergeschoten door de chauffeur van mijn oma.’

‘Precies. En die man deed dat op bevel van een Dwinger, een van de mutanten die door de Verdelgers zijn gerekruteerd. Deze Dwingervrouw was getrouwd. Haar man stond haar in een auto voor het huis van je oma op te wachten. Toen de politie kwam, is hij gevlucht. Hij ontdekte daarna wat er was gebeurd en heeft een plan gemaakt om de dood van zijn vrouw te wreken. Hij heeft zich als verpleger vermomd en is naar je kamer gekomen. Daar heeft hij een infuus verwisseld. Het infuus dat hij je gaf zat vol met een hallucinerende en zwaar giftige stof. Omdat ik in de tijd zelf niets kan doen, heb ik jou een angstaanval bezorgd. Ik maakte je zo bang, dat je in paniek je bed uitsprong. Daarbij werd het infuusslangetje uit je arm gerukt.’

‘Dus jij hebt alweer mijn leven gered.’

‘Ja, maar voor je me gaat bedanken, moet ik je nog iets vertellen. Jouw angst was zo sterk, dat je totaal van de wereld was. Je wist niet meer wie je was of waar je was. Je hoorde en zag niets meer. Alles joeg je angst aan. En toen heb je iets gedaan, wat ik nooit eerder heb gezien. Je joeg de mensen, die je kwamen helpen, zo’n angst aan, dat ze je kamer uitrenden.’

‘Deed ik dat? Daar weet ik niks van.’

‘Ik zei al dat je volkomen van de wereld was. Maar dat is nu voorbij. Je hebt een kalmerend middel gekregen. Dat bracht je niet alleen tot rust, je zocht ook je toevlucht hier.’

‘Oké, maar waarom zag jij er dan zo overreden uit?’

Idunna keek naar haar handen en zei met een zucht: ‘Ik heb ruzie gemaakt met de Wachter en met een paar van mijn zusters. Ze wilden me tegenhouden, toen ik jou wilde redden. Die ruzie liep nogal uit de hand.’

‘Ojee. En nu?’

‘Ik word verbannen.’

Er viel even een stilte, tot Lars vroeg: ‘En wat betekent dat?’

‘Mijn bewustzijn wordt verbannen in de tijd. Ik zal ergens als een mens geboren worden. Ik zal als een mens moeten leven en uiteindelijk sterven.’

‘Dus wij raken elkaar kwijt?’

‘Alsof jij dat erg vindt. Wat heb je nou aan zo’n irritante wijsneus als ik ben?’

‘Hé, ik heb ook gezegd dat ik je hartstikke aardig vind. Zonder jou was ik nu allang dood geweest.’

‘Dat is zo, maar ik zal je niet meer als Tijdelf kunnen helpen. Ik ben nu al zo menselijk geworden, dat ik geen enkele tijdlijn meer kan zien. En ik kan ook je gedachten niet meer verstaan.’

‘Oh, nou, dat vind ik niet erg hoor,’ zei Lars, licht blozend. ‘Gedachten horen toch een beetje privé te zijn.’

Idunna glimlachte en zei: ‘Zeker als het gedachten van een jongen zijn, die aan een meisje denkt.’

‘Ja,’ mompelde Lars, en werd nog een tint roder.

‘Je hoeft je niet te schamen, Lars. Ik weet niet hoe ik je kan helpen, maar als jij het wilt, zal ik er hier altijd voor je zijn.’

‘Dat wil ik,’ zei Lars direct. ‘Ik wil jou niet kwijt. Jij en ik horen bij elkaar. Jij bent hier altijd welkom.’

‘Dank je. Voor je teruggaat, nog een ding, Lars. Kun je mij ergens mee helpen?’

‘Tuurlijk. Waarmee?’

Idunna keek weer naar haar handen en zei: ‘Ik weet niet hoe ik een mens moet zijn.’

‘Wat bedoel je?’ vroeg Lars verbaasd.

Idunna stond op en liep een paar stappen weg. Even bleef ze naar het blauwe water van de lagune staren, dan zei ze met een zucht: ‘Ik weet niet hoe dit lijf werkt. Als Tijdelf had ik geen

fysiek lichaam. Wat je van mij zag was een projectie van wie ik voor jou wilde zijn.'

'Hoe kan dat nou? Je hebt me vastgehouden, ik heb achter je op een pony gezeten en mijzelf aan jou vastgehouden!'

'Onze projecties zijn heel realistisch, Lars. Maar een projectie heeft geen lichaam en hoeft dus niet te eten, of te drinken. En slapen is ook niet nodig.'

'Tjee, dat is ... vreemd. Maar wat wil je weten over je lijf?'

'Ik heb een raar gevoel hier.'

Ze wreef over haar buik.

'Wat voel je dan?' vroeg Lars.

'Weet ik veel,' mopperde Idunna. 'Het lijkt wel of er iets zit dat heel groot is. Het geeft een gespannen gevoel.'

'Ja, euh,' zei Lars, aarzelend. 'Ik denk dat je naar de wc moet.'

'Wat moet ik daar?'

Tja, hoe leg ik dat nou uit, dacht Lars.

'Loop maar mee,' zei hij.

'Dit is een wc,' wees hij even later. 'Hier ga je op zitten, je ontspant je en dan laat je gewoon lopen wat er komt. Oh, wel eerst je broek naar beneden doen.'

Zonder op een antwoord te wachten liep hij weg.

'Ongelofelijk,' mopperde hij. 'Een kind van twaalf die nog nooit naar de wc is geweest. Wat is dit voor een stom verhaal! Als de schrijver maar niet denkt, dat ik haar leer hoe ze haar kont moet afvegen.'

'Een mensenlijf zit vreemd in elkaar,' zei Idunna even later. 'Maar ik heb genoeg gezien van wat mensen doen om te begrijpen hoe alles werkt. Ik wist alleen niet wat het gevoel in mijn buik betekende.'

'Mooi,' zei Lars wat stug. 'Kijk anders maar naar wat video's. Ik ben geen meisje, maar ik heb begrepen dat meisjes in de pubertijd, euhm, vaker last krijgen van buikpijn.'

Idunna keek hem onderzoekend aan en begon te lachen.

'Je vindt dit helemaal niet leuk, hè? Praten over hoe het lichaam van een meisje werkt. Maar maak je geen zorgen. Ik zoek het wel uit.'

'Heel fijn. Maar nog even over wat je eerder zei: dat je als mens geboren gaat worden. Moet ik straks naar een baby op zoek, net als de monniken doen als de Dalai Lama is overleden?'

'Dat denk ik niet, Lars. Je ziet hoe ik er nu uitzie. Dit is al onderdeel van mijn verbanning. Als je een meisje met een bos rood, krullend haar ziet, kan het maar zo zijn dat ik het ben.'

'Maar als je nog geboren moet worden ...'

'Wie niet in de tijd leeft, is niet aan een tijdstip gebonden. Ik denk dat mijn geboortedatum voor jou allang verleden tijd is.'

12. De Sythal

‘We zijn nu tien uur verder,’ zei Carola. ‘Dat Dormicum is al lang uitgewerkt. Waarom wordt hij dan niet wakker?’

‘Ik weet het niet, Frau Anker,’ zei de arts. ‘We wachten nog op wat uitslagen van bloedonderzoek, maar al zijn functies zijn normaal. Hij zou wakker moeten worden, maar dat is nog niet gebeurd. We gaan daarom een MRI-scan maken. Het kan zijn dat hij door zijn paniekaanval toch hersenschade heeft opgelopen. Maar, nogmaals, er is niets dat daarop wijst. Ik wil alleen het zekere voor het onzekere nemen.’

‘Doet u dat, Frau Doktor,’ zei Carola. ‘Want dit is niet normaal.’

Twee uur later zaten Lars’ ouders bij dokter Steinhofer.

‘Ik wil u eerst geruststellen,’ zei de arts. ‘Uw zoon heeft van zijn paniekaanval geen hersenletsel opgelopen. Alles ziet er gezond uit.’

‘Maar ...’ zei Evert Anker, die als politiemann goed kon horen wat er niet werd gezegd.

‘De resultaten van het bloedonderzoek zijn verontrustend,’ zei Dokter Steinhofer. ‘Er werden sporen van atropine gevonden. Een hallucinerende en potentieel dodelijke drug.’

‘Hoe is dat in zijn bloed terechtgekomen?’ vroeg Evert op scherpe toon.

‘Dat wordt nog onderzocht,’ zei Steinhofer. ‘Maar de bewaking heeft wel melding gemaakt van een verpleger, die kort voor middernacht een infuus heeft verwisseld. Gisteren was er alleen vrouwelijk verplegend personeel op de afdeling aan het werk.’

‘Dat is ...’ begon Evert, maar Carola hield hem tegen.

‘Stop. Misdaden oplossen doe je straks maar. Eerst over Lars. Wat doet u aan de atropine, Frau Doktor?’

‘Maakt u geen zorgen, Frau Anker. Op de eerste plaats is er heel weinig in zijn bloed terechtgekomen. Door zijn paniekaanval heeft hij de infuusslang uit zijn arm gerukt. Verder heb ik hem pilocarpine toegediend om de werking van de atropine te neutraliseren.’

Carola knikte zwijgend.

‘Zijn er beelden van die verpleger?’ vroeg Evert.

‘Die zijn er, Herr Anker. De bewaking van uw zoon heeft die beelden inmiddels aan de politie gegeven.’

‘Mooi zo. Blijkbaar zijn er mensen die het op onze zoon hebben voorzien. Ik wil dat de onderste steen bovenkomt.’

‘Ik ook,’ zei Carola. ‘Maar laat dat alsjeblieft aan de lokale dienders over, Evert.’

‘Dat lijkt me verstandig,’ zei de neuroloog. ‘Maar er is nog iets, dat ik u moet vertellen.’

Zij draaide haar computerscherm naar Carola en Evert en zei: ‘Dit is het resultaat van de MRI-scan. En dit hier, deze structuur, is ... vreemd. Voor de duidelijkheid, het is geen tumor. Het is een gezond onderdeel van het brein van uw zoon. Alleen heb ik dit nog nooit gezien. Tenminste niet in deze vorm.’

‘Maar u heeft het wel eerder in een vergelijkbare vorm gezien?’

‘Ja. Het is niet mijn specialisme, dus ik ben even voorzichtig, maar ik heb in een vakblad iets gelezen dat hier op lijkt. Een neuroloog uit Zwitserland heeft een artikel geschreven over een mutatie van het menselijke brein. De man waarbij hij de mutatie aantrof, was in staat geweest dobbelstenen te manipuleren. Hij heeft dat in een aantal onderzoeken ook bewezen.’

‘Is dat zo?’ vroeg Evert. ‘En dat deed hij met die mutatie in zijn brein?’

‘Dat is wat de Zwitserse neuroloog beweerde.’

‘En u wilt zeggen dat mijn zoon ook zoiets kan?’ vroeg Carola.

‘Dat weet ik niet, Frau Anker. Ik zeg alleen dat dit een mutatie is. Wat hij ermee kan, moet onderzocht worden. Maar er is een effect, dat duidelijk aan hem toegeschreven kan worden. Hij heeft een zeer ervaren verpleegkundige en een doorgewinterde beveiliging zo bang gemaakt, dat ze uit zijn kamer zijn gevlucht.’

‘En u denkt dat hij dat met die mutatie van hem gedaan heeft?’ vroeg Evert sceptisch.

‘Ik heb op dit moment geen andere verklaring voor het gedrag van deze mensen. Ik geef u in overweging dit goed te laten onderzoeken.’

‘Hmm, dat moeten we nog maar eens bespreken, als hij weer wakker is,’ zei Evert. ‘Waar ik nu eerst benieuwd naar ben is hoe het met die man van het artikel is afgelopen. U zei namelijk dat hij “in staat gewéést was dobbelstenen te manipuleren.”’

‘U luistert heel goed, Herr Anker. De man in kwestie heeft zijn gawe helaas ook in een kroeg gebruikt. Toen de slachtoffers van de man op het artikel werden gewezen, hebben ze hem vermoord.’

‘Daar was ik al bang voor,’ zei Evert. ‘Ik wil dat u deze scan vernietigt. Er zitten blijkbaar mensen achter onze zoon aan en dit brengt zijn leven nog meer in gevaar.’

‘Ben ik helemaal met mijn man eens, Frau Doktor. Zorg ervoor dat dit niet uitlekt. Dat zou voor uw carrière niet goed zijn. Begrijpen we elkaar?’

‘Zeker,’ zei de arts met een zucht. ‘Wetenschappelijk onderzoek is nooit belangrijker dan het leven van een mens.’

Even later, terwijl ze terugliepen, zei Carola: ‘Dank je, dat je Lars ónze zoon noemde.’

‘Jouw kinderen zijn mijn kinderen,’ zei Evert. ‘Ik slaap trouwens vannacht bij Lars op de kamer. En morgen gaan we transport regelen naar huis.’

‘Ja,’ zei Carola. ‘Lars moet hier weg. Wat ik me wel afvraag is of die poging tot ontvoering en deze moordaanslag te maken hebben met wat we net gezien hebben.’

‘Dat zou me niet verbazen. De pen van de notaris. Dat was Lars.’

‘Hmm, ja. Het was wel vreemd, dat die pen ineens naast de notaris op de grond lag. Maar hoe kan hij zoiets gedaan hebben?’

‘Geen idee. Maar als hij zoiets kan, zullen we hem moeten waarschuwen. Hij moet weten dat mensen niet op mutanten met superkrachten zitten te wachten. Daar worden ze bang van. En bange mensen zijn gewelddadige wezens.’

‘God, Evert, je maakt mij ook bang.’

‘Goed zo. Angst houdt je ook alert. En ik vrees dat we in de komende tijd heel erg alert moeten zijn. Ik ga een computer zoeken. Ik wil dat verhaal van die onderzoeker uit Zwitserland lezen.’

‘Dan ga ik naar mevrouw Tanzer,’ zei Carola. ‘Zij moet ook weten wat er speelt.’

‘Maar niet over mutaties,’ zei Evert. ‘Dat moet onder ons blijven.’

‘Uiteraard. Ik zie je straks wel.’

Lars werd pas laat in de avond wakker en daar was hij niet blij mee. Vooral niet omdat hij een splijtende hoofdpijn had. Gelukkig was het deze keer geen migraine.

‘Auw, kut,’ mompelde hij.

‘Ook goeienavond, Lars,’ hoorde hij zijn vader zeggen. ‘Zo te horen ben jij op dit moment niet blij met het feit dat je nog leeft.’

‘Koppijn,’ mopperde Lars. ‘En een droge keel.’

‘Drink dan eerst maar eens wat,’ hoorde hij zijn moeder zeggen. ‘En daarna gaan we kijken of er iets aan die hoofdpijn te doen is.’

‘Geef maar een buisje para-shit-amol.’

‘Drink eerst dit maar eens leeg,’ zei Carola. ‘De pijnstillers komen straks wel.’

‘Waarom zitten jullie hier allebei? Is er wat gebeurd?’

‘Wacht even op de dokter, dan praten we straks verder.’

Dokter Steinhof eronderzocht Lars en na afloop daarvan vroeg zij: ‘Weet je wat er is gebeurd, Lars?’

‘Geen idee,’ zei Lars.

Hij dacht: wat ik weet, gaat niemand wat aan.

‘Wees gerust, Lars, alles is nu in orde. De verpleging zal je straks een pijnstiller geven, en daarmee zal je hoofdpijn wel snel zakken. Maar het spijt mij dat ik je moet vertellen, dat er iemand is geweest, die geprobeerd heeft je te vergiftigen.’

‘Wat?’ vroeg Lars, met geveinsde verbazing. ‘Hoe is dat gebeurd?’

‘Een man, verkleed als verpleger, heeft een infuus verwisseld. In dat infuus zat een gevaarlijke en giftige stof.’

‘Die man heb ik gezien,’ zei Lars. ‘Kwam rond kwart voor twaalf binnen, verwisselde het infuus en daarna ben ik in slaap gevallen. Hij was klein van stuk, had donkere ogen en een klein sikje.’

‘We hebben zijn signalement, Lars,’ zei Evert. ‘Er is een opsporingsbevel voor hem uitgegeven.’

‘Mooi zo. Mag ik nu die paracetamol?’

Even later was Lars met zijn ouders alleen. Hij zag ze even naar elkaar kijken, voordat hij zijn vader hoorde zeggen: ‘We gaan morgen weer terug naar Alphen.’

‘Heel graag, pa.’

‘Tja, we willen niet dat je nog meer met pennen van notarissen gaat goochelen.’

‘Jullie weten het,’ zei Lars op berustende toon.

‘Ja,’ zei Evert. ‘De dokter heeft een scan van je hoofd gemaakt. Daar was volgens haar een mutatie op te zien. Wat je er allemaal mee kunt is van later zorg. Ik wil weten of die mutatie van jou de reden is dat er mensen achter je aan zitten?’

Lars knikte langzaam en zei: ‘Ze willen mij in hun macht krijgen, om wat ik kan. En dat mag niet gebeuren.’

‘Wie zijn “ze”?’ vroeg Evert.

‘Het gaat om buitenaardse wezens,’ zei Lars.

‘Aliens?’ vroeg Evert sceptisch. ‘Die bestaan?’

‘Ja, pa. Ze zijn niet allemaal vijandig, maar sommigen wel.’

‘En wat willen die aliens van jou?’ vroeg Carola.

‘Ze willen ons vernietigen, voordat wij een rol van betekenis kunnen gaan spelen in de Melkweg. Ze kunnen dat zelf niet doen, maar ze kunnen mensen er wel toe dwingen om het voor hen te doen.’

‘En wat kun jij dan precies doen?’

‘Ik denk dat het beter is om daar niet over te praten, pa.’

Evert keek even stil voor zich uit en zei dan: ‘Laten we er niet meer over praten. Je weet nooit wie er meeluistert.’

Lars gaapte hartgrondig en Carola zei: ‘Genoeg gekletst, heren. Het wordt tijd om te gaan slapen.’

‘Helemaal mee eens,’ zei Evert. ‘En maak je geen zorgen, ik slaap hier op dit luchtbed. Niemand zal je vannacht storen.’

Ja, ja, dacht Lars een uur later. Niemand stoort mij, behalve dan die ouwe met zijn gesnurk. Nou ja, moe ben ik eigenlijk niet.

Hij vouwde zijn handen achter zijn hoofd en staaarde een tijdje in het halfdonker naar het plafond.

Hoe erg is het, dat pa en ma weten van mijn mutatie, vroeg hij zich in gedachten af. Het zijn mijn ouders ... nou ja, zo wil ze allebei zien. Moet ik ze aansporen om het te vergeten? Of zou het juist verstandig zijn om ze er nog meer bij te betrekken? Stel

nu dat ze allebei ook leerden om de Verdelgers te 'voelen'. Zou Idunna ze dat kunnen leren? Hmm, ik denk dat zij zoiets niet meer mag doen. En ik heb geen elfjes bij de hand, die voor mijn ouders kunnen 'zoemen'.

Het werd een onrustige nacht voor Lars. Hij dommelde steeds in en werd dan weer wakker van het machtige gesnurk van zijn vader. Op een gegeven moment mikte hij een kussen trefzeker naar de snurker. Met bewondering zag hij hoe alert zijn vader kon reageren. Hij rolde om en zat een tel later op een knie, met een pistool in zijn handen.

'Niet schieten,' zei Lars. 'Het was maar een kussen.'

Evert mompelde iets, dat niet netjes was, en vroeg dan: 'Waar was dat goed voor?'

'Je snurkt, pa,' zei Lars. 'En niet zo'n klein beetje ook.'

'Je luistert te veel naar je moeder.'

'Zal ik de geluidsrecorder op mijn mobiel aanzetten?'

'Ja, ja, ik snurk af en toe. Ga nou maar slapen. Morgen wordt het een drukke dag.'

De volgende ochtend was dokter Steinhof er al vroeg op de zaal.

'Goedemorgen, Lars. Goed geslapen?'

'Mijn vader wel,' zei Lars. 'Dat heb ik duidelijk gehoord.'

'Maak er maar een grap van,' mopperde Evert. 'Het komt door dit luchtbed. Als je slaapt, draai je jezelf automatisch op je rug.'

'Snurkt u?' vroeg Steinhof. 'Er zijn tegenwoordig prima hulpmiddelen om daar iets aan te doen.'

'Goed zo, dok,' zei Lars met een grijns. 'Mijn moeder is al veel te lang slachtoffer van geluidsoverlast.'

In de loop van de morgen kwam Frau Tanzer langs.

'Zo, dus je gaat ons mooie Duitsland verlaten, Lars.'

'Ja, Omi, maar we blijven contact houden,' zei Lars en hield zijn mobiel omhoog. 'U weet hoe je moet beeldbellen?'

‘Zeker, wel jongeman,’ zei Frau Tanzer en pakte haar eigen mobiel. Ze toetste wat in en even later gaf de mobiel van Lars een signaal. Hij opende de verbinding en zag zijn oma breed grijnzend in beeld.

‘Oude mensen zijn niet allemaal digibeten.’

‘U zeker niet.’

‘Er is nog iets dat ik met je wil bespreken, Lars. Dat gaat over taalbeheersing. Volgende week neemt Amalia contact met je op. Zij biedt aan om de komende maanden elke dag een half uur via beeldbellen met je praten. Gewoon om vertrouwd te raken met de taal. Hoe vind je dat?’

‘Dat lijkt me leuk. Goed ook voor mijn Duits op school.’

‘Mooi zo,’ zei Frau Tanzer tevreden. ‘Nou, Lars, we spreken elkaar nog wel. Voorlopig via de telefoon, maar in de vakantie gaan we iets gezelligs organiseren. Auf wiedersehen.’

Even na de middag vertrok een klein konvooi van drie auto’s naar Alphen aan den Rijn, een rit van ongeveer tweeënhalf uur. Een van de beveiligers reed met de auto van Evert voorop, dan volgde de grote limousine, met Lars en zijn ouders. De derde wagen was een busje, waarin naast de chauffeur nog twee beveiligers zaten.

Tijdens de rit vertelde Lars hoe hij in Duitsland terechtgekomen was.

‘Een camping in Limburg dus,’ zei Evert. ‘Ik dacht dat je naar de achterhoek was gegaan. En je kreeg een lift van die camping naar Eupen?’

Terwijl hij over zijn lift met Van Doorne vertelde, schoot hem de vreemde commune in het dorpje vlak boven Aken te binnen.

‘Ik weet niet of het belangrijk is, maar tijdens die rit met meneer Van Doorne zijn we gestopt in een dorp dat vlak boven Aken ligt. Ik kan het zo wel op de kaart aanwijzen. Van Doorne moest daar een groot pakket afleveren bij wat hij een “soort commune” noemde. Ze deden volgens hem ook aan opvang

van geestelijk gehandicapte kinderen, maar hij vertrouwde die mensen daar niet. En ik kreeg er ook een vreemd, benauwd gevoel van. Hetzelfde nare gevoel dat ik kreeg van de vrouw, die de chauffeur van oma Tanzer dwong mij neer te schieten.'

Evert haalde zijn mobiel tevoorschijn en opende google maps.

'Dit is Aken, en hier ligt Roermond. Waar ligt dat dorp?'

Lars bestudeerde het kleine kaartje op zijn vaders telefoon en wees dan een plek aan.

'Daar, dat is het. Reidersdorf. En die commune ligt hier.'

'Juist,' zei Evert.

Hij opende zijn mailbox en scrolde snel door zijn berichten.

'Lees zelf maar,' zei hij dan.

Lars las het signalement van de vrouw, die hij had gedood. Haar naam was Sabine Krüger, haar adres: Hauptstrasse 24, Reidersdorf.

'Zij was van die commune!' riep Lars uit. 'Hoe zijn ze daarachter gekomen?'

'De meeste mensen hebben een rijbewijs of identiteitskaart bij zich. Daar kun je heel wat informatie uithalen.'

'Oké. Maar nu heb ik nog een tip. De verpleger, die mij wilde vergiftigen, was met Sabine Krüger getrouwd.'

'Hoe weet je dat?'

'Mutanten hebben zo hun bronnen,' zei Lars met een vage grijns op zijn gezicht.

'Hmm, ik zal het als anonieme tip doorgeven. Wie weet. Maar als je nog meer tips hebt, waarmee we misdaden kunnen oplossen, dan houd ik me aanbevolen.'

Rond drie uur 's middags liep Lars thuis, ondersteund door zijn moeder, de trap op naar zijn eigen kamer.

'Is Bea er niet?' vroeg hij.

‘Die logeerde de afgelopen dagen bij een vriendin,’ zei Carola. ‘Ze zit vlak voor haar examen en tussen alle feesten door moet ze soms ineens studeren. Ik bel haar zo wel.’

‘Heeft geen haast, ma,’ zei Lars.

‘Heeft wel haast,’ zei Carola terwijl ze hem in zijn luie leesstoel liet zakken. ‘Je zus en jij moeten met elkaar praten. Zij heeft wat goed te maken, en jij zult haar duidelijk moeten maken, dat je geen hekel aan haar hebt.’

Lars keek zijn moeder even onderzoekend aan en zei dan: ‘Ik heb ook geen hekel aan haar, het is alleen ...’

‘Ze schaamde zich voor jou,’ zei Carola. ‘Net als Evert. Is het je nooit opgevallen dat Bea het bijna altijd eens is met haar vader?’

‘Tja. Dat is zo. Nou, dan moet er maar gepraat worden.’

‘Ja, dat lijkt me beter dan dat je een variant bedenkt op de pen van de notaris.’

Lars knikte zwijgend.

‘Ik begrijp het, ma. En ik weet dat mijn mutatie er niet is om mensen te pesten. Dat hoort ook niet bij wie ik ben.’

Carola boog zich naar haar zoon toe en gaf hem een kus op zijn rode haardos.

‘Rust nog maar even, want het zijn intensieve dagen geweest.’

Het eerste dat Lars deed was zijn oma bellen.

‘Hallo, Omi. We zijn in Alphen.’

‘Goed om te horen, Lars. Geen problemen gehad onderweg?’

‘Helemaal niets, Omi.’

‘Mooi, mooi. Waar ben je nu?’

‘Op mijn kamer. Kijk, zo ziet mijn “mancave” eruit.’

Hij toonde via zijn mobiel zijn kamer.

‘Is dat echt een jongenskamer?’ vroeg Frau Tanzer, met een glimlach op haar gezicht. ‘Het is zo netjes. Klopt dat wel?’

Lars lachte en zei: 'Mijn moeder heeft hier vast opgeruimd toen ik weg was en ik heb nog geen tijd gehad om rommel te maken.'

'Oh, gelukkig maar. Ik dacht even dat je ziek was.'

'Nee, hoor. Ik voel me prima. En let morgen maar eens op, hoeveel rommel ik in een dag kan maken.'

'Ik hoef niet op te letten, Lars. Ik heb vrouwenogen. Bis morgen.'

Hmm, ja, dacht Lars. Ma ziet ook altijd alles. Nou ja, daar moet ik maar mee leren leven. Wat ga ik doen?

Hij ging achter zijn pc zitten en startte hem op.

Laat ik eerst maar eens stiekem inloggen bij het lyceum. Ben benieuwd wat mevrouw Van der Linden over mij heeft verteld.

Dat bleek heel weinig te zijn. Er stond alleen een mededeling aan de collega's dat Lars in het ziekenhuis lag en dat hij waarschijnlijk pas volgende week terug zou komen.

Meneer Dijkstra schreef dat er een melding gedaan was aan de leerplichtambtenaar.

'Hoera,' mompelde Lars. 'Nou ja, we zien wel hoe dat afloopt. Als er maar geen strafbladachtige zaken achter weg komen.'

Hij zocht op de trefwoorden 'spijbelen', 'gevolgen' en 'strafblad'.

Nou, dat valt mee, dacht hij. Als de leerplichtambtenaar geen proces-verbaal opmaakt, blijft alles onder de radar. Ik denk dat die man, of vrouw, dat niet gaat doen. Een voorwaardelijke taakstraf en een week een vierkant rooster op school lijken mij wel voldoende.

Er werd geklopt en hij hoorde Bea zeggen: 'Lars?'

'Kom binnen,' antwoordde hij en sloot gelijk zijn pc af.

'Hé, broertje,' zei Beatrice, wat terughoudend. 'Dat is niets, wat jij allemaal hebt meegemaakt.'

'Nee, zeker niet. Maar ga zitten.'

Ze ging half op de rand van zijn bed zitten en keek even naar de vloer. Dan keek ze op en zei: 'Je had gelijk. Ik schaamde me voor jou. Niet omdat ik je niet leuk vind, maar omdat iedereen vervelende dingen zei over jou en je rode haar. Pa, mijn vrienden en vriendinnen op school, en ik deed mee.'

Ze aarzelde even en zei: 'Ik ben gewoon een bange schijterd, Lars. Ik wil niet uit de toon vallen. Sorry, dat ik zo rottig tegen je deed.'

'Oké,' zei Lars. 'Zand erover. En ook van mijn kant: sorry.'

'Waarvoor?' vroeg Beatrice verbaasd.

'Voor die spinnen, vorig jaar in je slaapzak.'

'Was jij dat toch! Nou zand erover.'

'Oké, zus. Oh, en die vijf euro hoef je niet meer terug te betalen. Ik heb meer dan genoeg.'

'Jee, ja. Wat een avontuur. Weglopen en dan ineens een steenrijke oma tegenkomen. En dan ook nog neergeschoten worden?'

Lars vertelde een korte versie van zijn avonturen. Hij hield het er maar op dat het om het geld van de erfenis was gegaan.

Nadat hij zijn verhaal verteld had, werd er op de deur geklopt. Deze keer kwam zijn moeder binnen met thee en koekjes. Ze keek van Lars naar Bea en vroeg: 'Is de lucht geklaard?'

'Ja, mam,' zei Beatrice. 'Van mijn kant geen rotopmerkingen meer en Lars stopt geen spinnen meer in mijn bed.'

In zijn droom werd Lars op de open plek in het bos opgewacht door de Wachter van de toekomst.

'Kom mee, Lars,' zei ze. 'We hebben op je gewacht.'

Ze maakte een gebaar met haar hand en een tel later stond Lars naast haar in een grote zaal. Aan de ene zijde van de zaal zag Lars honderden Tijdelfjes, allemaal gekleed in het standaarduniform. Aan de andere kant zwermden een groot aantal

grijs geklede Elfjes rond. Lars wist wat hij zag. Zoals de Tijdelfen de toekomstige tijdlijnen verkenden, zo snoeiden de grijze Elfjes van Tijdbeheer alle afvallende mogelijkheden van de tijdlijnen.

Verderop, aan het verre einde van de zaal, zat een gestalte op een soort troon. Hij, of misschien wel zij, Lars kon het niet zien, droeg een donkergrijze mantel, met een grote kap, die het gezicht verborg. Rondom de troon stond een twaalftal Elfjes in glanzende wapenrusting, lange speren in hun hand. Jagers van de Tijdmeester, wist Lars.

Midden in de zaal stond een eenzaam meisje. Ze was naakt. Lars zag haar op de rug, maar het rode, krullende haar maakte duidelijk dat dit Idunna moest zijn.

‘Luister,’ zei de Wachter van de toekomst.

‘Spreek de overtreding uit,’ galmde een stem.

‘Ik heb de dood van een mens voorkomen,’ hoorde Lars Idunna zeggen. ‘Omdat die mens tijdlijnen kan manipuleren, heb ik het voortbestaan van de gehele mensheid in de waagschaal gesteld.’

Lars voelde zich intens triest worden door het afkeurende gezoem van de aanwezige Tijdelfen. Hij wilde iets zeggen, maar de Wachter van de toekomst legde hem met een enkel gebaar het zwijgen op.

‘Wat is het oordeel?’ vroeg de galmende stem.

‘Laat mij delen in het lot van de mens die ik heb gered,’ zei Idunna.

Er viel een diepe stilte, waarna er een luide gongslag klonk.

‘Aldus zal geschieden!’ klonk de galmende stem.

Idunna verdween in een oogwenk.

‘Lars Anker,’ klonk de galmende stem. ‘Kom naar voren.’

Aarzelend liep Lars naar het midden van de zaal.

‘Mens, versta het offer dat wij hebben gebracht!’

Lars werd voor een moment één met het bewustzijn dat de bron was van de Tijdelfen en hun zusters van Tijdbeheer. Hij reisde eeuwen terug, naar het begin van de tijd. Hij zag het ontstaan van het universum, het opkomen en ondergaan van vele bewuste wezens, in tallozen vormen en gedaantes. Hij werd meegenomen naar de oneindige toekomst van de vele volkeren in het universum. Ieder volk had een Wachter voor hun toekomst en een Wachter voor hun verleden. En de kern van het bewustzijn van alle Wachters en Tijdelfen was de Tijdmeester.

‘Wij zijn velen en toch één,’ hoorde Lars. ‘Wij zijn de eersten, wij zijn de Sythal. Ons is het toezicht op het leven in het universum toevertrouwd. Wij hebben één van ons losgelaten en onze pijn is onbeschrijfelijk. Idunna was bestemd om de Wachter van de toekomst te worden voor het volk van Aisling. Wij moesten haar loslaten, omdat wij vonden dat jij niet mocht sterven. Haar lot is nu verbonden met jouw lot. Vind haar en laat haar niet los. Alleen dan heeft de mensheid toekomst.’

Badend in het zweet werd Lars wakker. Hij keek om zich heen, maar hij was weer terug in zijn eigen slaapkamer. Hij wreef over zijn gezicht en schudde zijn hoofd, maar hij kon het intense verdriet van de Sythal niet van zich afschudden.

Hij begon te huilen en dat hield niet op. Hij probeerde het in stilte te doen, maar het verdriet was te groot. Het duurde dan ook niet lang voor zijn moeder voorzichtig de deur van zijn kamer opendeed. Ze vroeg niets, maar kwam naast hem op bed zitten en sloeg haar armen om hem heen. Hij hilde tot hij geen tranen meer had.

‘Lucht dat op?’ vroeg zijn moeder zachtjes.

Lars knikte zwijgend.

‘Goed zo. Probeer dan nog maar wat te slapen. Morgen praten we wel. Welterusten, Lars.’

Ze gaf hem een kus en woelde even door zijn haar voor ze weer naar beneden liep.

‘Wat was dat?’ vroeg Evert, slaperig.

‘Opgekropte emoties,’ zei Carola en kroop tegen hem aan. ‘Heel veel emoties, die er allemaal uitkwamen. Welterusten.’

De eerste dagen thuis verliepen voor Lars als in een roes. Het diepe verdriet van de Sythal liet hem niet los. En het overwelddigende inzicht dat hij in zijn droom te zien had gekregen, sloeg hem, letterlijk, met stomheid. Zelfs de bekerfinale van Feyenoord tegen FC Utrecht liet hij ongezien aan zich voorbijgaan.

Zijn ouders maakten zich dan ook grote zorgen om hem. Direct na het weekend belde Carola met een bevriende psychologe. Op woensdagmorgen zat Lars al in haar spreekkamer voor een eerste gesprek.

Na wat inleidende vragen, die hij alleen met een hoofdknik, of het schudden van zijn hoofd afdeed, vroeg de vrouw: ‘Mag ik je een persoonlijke vraag stellen?’

Lars haalde zijn schouders kort op.

‘Ik neem even aan dat je daarmee “ja” bedoelt, Lars. Mijn vraag is deze: ben je verdrietig?’

Lars keek haar onderzoekend aan en knikte dan terughoudend.

‘Vind je dat een fijn gevoel?’

‘Nee,’ zei Lars, nors.

‘Dank je, Lars.’

Hij keek haar niet aan maar vroeg: ‘Waarvoor?’

‘Dat je iets tegen me hebt willen zeggen. Als je wilt, kan ik je helpen, dat gevoel van verdriet los te laten.’

‘Dat wil ik niet!’ zei Lars, ineens fel. ‘Ik moet ... het gaat u niets aan.’

‘Je hebt gelijk, Lars. Jouw verdriet is jouw verantwoordelijkheid. En als dat verdriet belangrijk voor je is, dan moet je het

zeker niet negeren. Maar zou je het ook met iemand kunnen delen?’

Lars schudde langzaam zijn hoofd.

‘Het hoeft ook niet, Lars. Maar soms helpt het, als je iemand in vertrouwen neemt. Je moeder, misschien? Of een vriend, of vriendin?’

Bij die laatste optie, keek Lars even op. Hij zei niets, maar dacht: dan moet ik haar eerst vinden.

‘Zou je er over willen nadenken, Lars?’ vroeg de vrouw tot slot.

‘Dat ga ik doen, mevrouw,’ zei Lars.

Op de terugweg zei Carola: ‘Doe ons dat niet meer aan, Lars.’

‘Wat niet?’

‘Zwijgen. Alsjeblieft, wanneer je ergens mee zit, praat er dan over. Evert en ik weten al van jouw ... bijzondere situatie. Neem ons alsjeblieft in vertrouwen.’

‘Ik wou dat ik het kon, ma, maar ik begrijp het zelf amper. Laat me er nog maar even over nadenken.’

‘Oké,’ zei Carola. ‘Zeg, die vriendin van je, Esmee ...’

‘Ma, laat los. Ik wil dat je haar naam vergeet.’

‘Gek,’ zei Carola even later. ‘Jenny, de psycholoog, zei dat ik moest vragen naar een vriendin. Maar ik kan niet op haar naam komen.’

‘Zodra ik een vriendin vind, zal ik je haar naam wel vertellen, ma. Maak je geen zorgen, ik heb alleen even tijd nodig om wat te verwerken. Het komt goed, echt waar.’

Hij staarde uit het raam en dacht: Idunna, waar ben je?

13. Twee-eenheid

De rest van de meivakantie verliep zonder noemenswaardige gebeurtenissen. Lars worstelde zich langzaam maar zeker terug naar een normaal leven. Hij oefende regelmatig zijn mantra en speelde spelletjes met het verwisselen van dingen. 's Nachts bezocht hij zijn toevluchtsoord. Het atol met het diepblauwe water van de lagune bleef een idyllische plek. Hij maakte er wandelingen, lag lui in de koesterende zon, of zwom in het koele water.

Maar vooral luisterde hij daar naar de stem van zijn moeder, die een wiegeliedje voor hem zong, of tegen hem zei dat ze van hem hield: 'inclusief je rode haren en slungelachtige lijf.' Nu was zelfs af en toe de stem van zijn vader te horen, die zei: 'Als ik goed kijk, zie ik in jou een sportieve en intelligente kanjer.'

Hoe vaker hij dit alles hoorde, hoe meer hij het ook zelf begon te geloven. Maar toch was zijn geheime droomatol niet compleet, want hij was er iedere keer alleen. Idunna kon de weg naar zijn toevluchtsoord blijkbaar niet vinden.

In het gewone leven kreeg zijn broer Harald gelijk. Gewoon was voor Lars voorbij. Er waren nu beveiligers die hem vergezelden, niet als een haag om hem heen, maar er was altijd wel iemand, die hem in de gaten hield. De bewaking was overgenomen door een Nederlands bedrijf. In de achtertuin stond nu een cabine, waar 's nachts een beveiligers in zat. Voor het huis stond permanent een bus geparkeerd met twee beveiligers. Daar werden ook de diverse camera's in en om het huis in de gaten gehouden. Toen hij zijn hardlooptactiviteiten weer wilde oppakken, werd hij begeleid door een man op een scooter.

Op zondag 1 mei werd hij gebeld door Amalia. Het eerste videocontact was nog wat onwennig, maar de gesprekken gingen al snel vlotter. Ze bespraken eerst wat ze die dag beleefd hadden. Daarna las Lars een tekst voor, die Amalia hem liet

zien en vervolgens bespraken ze de inhoud. Een prima manier om Duits te leren, vond Lars. Dinsdagavond sloot hij af met een verzoek, dat Amalia verraste.

‘Morgen slaan we over, Amalia,’ zei hij. ‘Dan is het hier in Nederland dodenherdenking. Op die avond heeft mijn vader, als oud-militair, het altijd erg moeilijk.’

‘Maar jouw vader heeft de oorlog toch niet meegemaakt?’

‘Nee, dat is zo, maar op die avond herdenkt hij zijn gevallen kameraden. Hij is eerst erg stil, vooral tijdens de twee minuten stilte, maar daarna drinkt hij meer dan goed voor hem is. Het is beter om ons videogesprek op vier mei over te slaan.’

‘Doen we,’ zei Amalia. ‘Oh, wanneer komt je nieuwe pc?’

‘Vrijdag. Er zit ook een super videocamera bij. Dat belt handiger dan de “Handy”.’

‘Oké. Ik ben benieuwd. Wir sehen uns übermorgen.’

Toen Lars op maandag 9 mei bij de leerplichtambtenaar moest komen, was hij er niet helemaal met zijn hoofd bij. Een dag eerder had hij samen met zijn vader ademloos naar de ontknoping van het voetbalseizoen geluisterd. En tot groot plezier van de beide Feyenoordfans werd PSV, in plaats van de club uit ‘nultwintig’, kampioen. Lars had die middag zijn eerste biertje gedronken, met zijn uitgelaten vader.

Het gesprek met de leerplichtambtenaar leverde Lars weinig problemen op. Hij kreeg een officiële waarschuwing en moest op school gemiste uren inhalen. Maar omdat een groot deel van die gemiste uren met een ziekenhuisopname te maken had, vond men een schorsing van drie dagen met een vierkant rooster van een week wel voldoende. Tijdens de schorsing mocht hij niet meedoen met de lessen, maar moest hij diverse strafopdrachten op school doen. Deels schrijfwerk, deels opruimtaken op het plein en na schooltijd in het gebouw.

Lars vond het allemaal prima. Veel belangstelling voor de moskee had hij toch al niet en dat hij diverse alternatieve activiteiten van de groene week zou missen, vond hij ook geen probleem. Vooral niet omdat elke docent het een goed idee vond dat hij de toetsen, die hij gemist had, zou inhalen.

Wie deze week ook miste was Mira. Waarom ze er niet was, werd niet verteld, maar er werd gefluisterd dat Mira veel pijn had aan haar pols en als gevolg daarvan erg depressief was.

Kan ik me voorstellen, dacht Lars. Maar zodra je weer op school bent, komt dat helemaal goed.

Er was nog iemand, die er niet was: Esmee.

Ik moet haar vergeten, dacht Lars, maar ik wil toch weten waarom ze er niet is.

Dinsdagavond, na het videogesprek met Amalia, kroop hij achter zijn gloednieuwe pc en begon een digitale speurtocht. Allereerst bekeek hij de ziekmelding van Esmee. Volgens haar moeder was het verzuim vanwege griep. Esmee zou vermoedelijk pas volgende week weer in staat zijn om naar school te gaan.

‘Griep in mei, da’s balen,’ mompelde Lars.

Wat afwezig las hij de verdere gegevens van Esmee. Dan, met een schok, ging hij rechtop zitten.

‘Moeder Yolanda Dijkers heeft sinds kort een vriendin,’ las hij. ‘Bijzonder prettig gesprek gehad. De vriendin van moeder is huisarts in opleiding en heeft duidelijk een positieve inbreng. De sfeer in huize Dijkers is sterk verbeterd.’

Krijg nou wat, dacht hij. Haar moeder is echt verliefd geworden. Op een vrouw! Dat is onverwacht, maar ik hoop dat ze gelukkig wordt. Wie weet, levert dit Esmee wat meer vrijheid op.

Hij wilde het venster net sluiten, toen zijn blik op de schoolfoto van Esmee viel. Daar was iets mee, maar wat? Hij staarde een tijdje naar het bekende, bleke gezicht, omringd met vuurrode krullen, tot hij het ineens zag.

‘Haar ogen!’ riep hij uit. ‘Ze heeft donkerbruine ogen!’

Ergens in de verte hoorde hij zacht giechelen.

‘Zou het ...’

Esmee, wie ben je, vroeg hij zich in gedachten af.

Een paar minuten later had hij verbinding met haar iPad. Naast de gewone schoolzaken vond hij een versleuteld bestand met de titel: dromen. Boven het vakje voor het wachtwoord stond de zin: ‘Niemand weet, niemand weet, dat ik ... heet.’

Hij typte: ‘Idunna.’

Het duurde even voor er iets gebeurde. Dan kwam Esmee in beeld. Zo te zien had ze in bed gelegen. Haar haren stonden alle kanten op en ze droeg een nachthemd.

Ze veegde een sliert haar uit haar gezicht en riep: ‘Lars! Eindelijk. Roep me vanavond naar jouw droomplek.’

‘Oké,’ zei hij, maar het beeld ging weer op zwart.

Volgens mij heb ik Idunna gevonden.

Op zijn droomatol zette Lars eerst een tafeltje met twee stoelen klaar op de veranda. Hij vulde een kan met koude limonade en zette die met twee glazen en een bak chips op het tafeltje neer.

‘Geen idee wat ik kan verwachten,’ zei hij. ‘Maar als je iemand uitnodigt, moet je ook zorgen dat er wat te nassen is.’

‘Goed. Hoe roep ik Idunna hierheen? Hmm, ik denk dat ik een tijdlijn moet bedenken, waarin zij hier is.’

Hij liep de veranda af en ging in kleermakerszit in het zand zitten. Daar riep hij zijn mantra op en gaf zich eraan over. In het moment van stilte stelde hij zich Esmee/Idunna voor, die op het strand naar hem toe kwam lopen. De mantra ging verder en hij was niet meer alleen.

Hij zag haar komen, met een woeste, rode krullenbos en gekleed in een bezweet nachthemd. Even bleef ze staan en keek om zich heen. Dan, tot schrik van Lars, zakte ze op haar knieën en barstte ze in een heftige huilbui uit.

Hij liep snel op haar af.

‘Hé, hallo,’ zei hij en knielde bij haar neer. Aarzelend legde hij zijn hand op haar schouder en vroeg: ‘Waarom huil je?’

Dat hielp niet om haar tot bedaren te brengen. Integendeel. Haar verdriet zat blijkbaar diep, want ze wierp zich tegen hem aan, verborg haar gezicht in zijn hals en brulde het uit.

Hij zei niets, maar hield haar stevig vast en wiegde langzaam met haar heen en weer. Hij bleef haar vasthouden tot ze hem losliet, overeind ging zitten en met een driftig gebaar over haar ogen wreef.

‘Wil je wat drinken?’ vroeg hij.

Esmee knikte zwijgend.

Lars hielp haar overeind, sloeg een arm om haar heen en liep met haar de veranda op.

‘Ga zitten, dan schenk ik wat in.’

Ze schudde haar hoofd en zei: ‘Ben zo terug.’

Daarna liep ze vlug het strandhuis in. Hij keek haar na en zag dat ze de gang inging naar de slaapkamers.

Ze weet in ieder geval nog de weg, dacht hij.

Hij schonk de glazen vol en ging zitten.

Toen Esmee terugkwam, droeg ze een badjas en had ze haar haren in een staart samengebonden.

‘Ik heb echt griep,’ zei ze verontschuldigend. ‘Ik hoopte dat het hier geen rol speelde, maar ...’

‘Ik kan me voorstellen, dat je géén griep hebt,’ zei Lars.

‘Dat kan wachten,’ zei Esmee. ‘Eerst moet je weten waarom ik zo moest huilen.’

Ze keek hem aan en haar donkere ogen stonden triest.

‘Ik ... euh, oh, god,’ zei ze en drukte haar knokkels in haar ogen. ‘Klaar!’ zei ze dan streng. ‘Dit helpt niet, stomme trut. Sorry, Lars, maar het is ingewikkeld. Goed, eerst dit: ik ben twee in een. Zowel Idunna, als tegelijk Esmee. Ons bewustzijn is volkomen met elkaar verweven. Ik ben een Tijdelijk in een

mensenlichaam en een mensenkind met de herinneringen van de Sythal.'

Ze zweeg even, duidelijk sterk geëmotioneerd, voor ze zei: 'Deze plek herinnerde mij zo sterk aan mijn bestaan als deel van de Sythal, dat ik het niet droog hield.'

'Kan ik me iets bij voorstellen,' zei Lars met een diepe zucht. 'De Tijdmeester heeft me laten zien wat jouw verbanning voor hen betekende. Jouw band met mij heeft je heel veel gekost. Aisling ...'

'Och, Aisling krijgt heus wel een Wachter voor hun toekomst. Maar als ik jouw dood niet had mogen voorkomen, was de toekomst van de mensen heel onzeker geworden.'

'Je mocht mij redden?' herhaalde Lars vragend.

'Heb ik je toch verteld? Dat de Wachter niet wilde dat jij zou sterven? Die wens van haar heb ik als een opdracht gezien. Ik heb er geen spijt van, jij wel?'

'Nee,' zei Lars direct. 'Ik houd van je.'

'Ik ook van jou, Lars. Jij en ik horen bij elkaar, maar het gaat niet om ons. Het gaat om de toekomst van de mensheid.'

'Ach, ja. De toekomst van de hele mensheid is op de schouders van twee magere, roodharige pubers gelegd. Wat kan er misgaan?'

'Maak er geen grapje van, Lars,' zei Esmee ernstig.

'Zie je mij lachen?' vroeg Lars. 'Nee, grappig is het zeker niet. Ik ben wel cynisch over de kans dat dit grootse plan zal slagen.'

'Waarom?'

'Ik ben al een keer neergeschoten en een keer vergiftigd. Terwijl ik beide keren werd bewaakt door beveiligers. Voor ik iets nuttigs kan doen ben ik dood, of erger, hebben de Verdelfers mij te pakken.'

Esmee sprong op, boog zich over Lars en pakte zijn schouders beet.

‘Hou op!’ riep ze, terwijl ze hem door elkaar schudde. ‘Als jij dat denkt, gebeurt het ook. Jij hebt de macht tijdlijnen te verleggen. Jij mag niet eens denken aan doodgaan of gevangengenomen worden door Verdelgers. Jij moet je voorstellen dat wij samen ontdekken hoe je naar de sterren kunt vliegen. Dat gaan wij doen! En er is geen Verdelger die ons kan tegenhouden.’

Lars keek blozend naar haar woedende gezicht op. Vooral om te voorkomen dat hij te veel zag door een opvallende badjas.

Esmee liet hem los, deed een stap achteruit en vroeg: ‘Nou? Wat ga je doen?’

‘Plannen maken,’ zei Lars. ‘Samen met jou. Dat doen we elke avond hier, en zodra je moeder het toestaat, doen we het ook als vrienden in de echte wereld.’

Esmee lachte. ‘Weet je het al, van mijn moeder?’

‘Dat ze een vriendin heeft? Ik heb het in de aantekeningen van mevrouw Van der Linden gelezen.’

‘Ze is een ander mens geworden!’ zei Esmee blij. ‘Ze is nog steeds wantrouwend als het over jongens gaat, maar lang niet zo angstig meer als ze ooit was.’

‘Ik ben blij met jou, voor haar. Ik ga me voorstellen, dat zij jongens minder als bedreiging voor haar dochter gaat zien. En ook dat ze over een tijdje deze jongen in het bijzonder heel aardig gaat vinden.’

‘Dat vind ik wel een goed plan. Maar blijf wel jezelf, Lars. Ik bedoel als een meisje toevallig wat te veel vooroverbuigt, zodat haar badjas openvalt, dat je dan altijd netjes je ogen zult afwenden.’

‘Dat beloof ik. Ik kijk weg, tot jij me uitnodigt om je verborgen schoonheid wel in ogenschouw te nemen.’

‘Kan ik mee leven, rooie. En ik zou je nu een dikke kus hebben gegeven, als ik niet zo grieperig was.’

‘Een kus van jou lijkt me het toppunt van geluk. Word snel beter.’

‘Komt goed,’ zei Esmee en wierp hem een kushandje toe. ‘Hé, we hebben een plan nodig voor dat pestloeder. Hoe ga jij haar pols weer in model brengen?’

‘Zou dat niet volgende week gebeuren? Ik maak strafwerk en dan word jij door mevrouw de Boer de klas uitgestuurd?’

‘Dat was een van de mogelijkheden, maar nu is er iets veranderd. Ik ben anders. Ik ben niet alleen Esmee, die een pen teruggooit. Ik ben ook Idunna, die weet dat jij de pols van Mira moet genezen. Ik zal ook niet kwaad op je worden, omdat je een band met Mira krijgt. Zij heeft tegenover mij geen schijn van kans.’

‘Je gaat toch niet met haar ...’

‘Wat? Een bitchfight? Mocht je willen. Zodra het voor mijn moeder kan, word ik voor het oog van heel de school jouw liefje.’

‘Ik kan niet wachten,’ zei Lars. ‘Ik koop dan T-shirts voor ons met als opschrift: “proud to be redheads”.’

‘Oh, dat ben ik. Heel trots.’

‘Oké, Mira, hoe krijg ik haar een ogenblik alleen?’

‘Heb je haar deze week al gezien?’

‘Nee, ze zit dieptreurig thuis. Misschien is dat wat. Haar vader werkt overdag, en haar moeder moet vast boodschappen doen, of naar de kapper. Heeft ze nog broers of zussen?’

‘Nee,’ zei Esmee. ‘Het kreng is een verwend enig kind.’

‘Mooi. Morgenmiddag, rond een uur of half een, heb ik een afspraak in het ziekenhuis. Nacontrole van mijn schotwond. Ik stel me voor dat haar moeder dan naar de kapper gaat. Dat geeft tijd genoeg om bij Mira langs te gaan. Ik denk dat ik haar niet eens hoeft aan te raken. Als ik haar maar kan zien moet het lukken.’

‘En als ze jou ziet?’

‘De band met haar is onvermijdelijk, maar dat koppel ik liever niet aan een wonderbaarlijke genezing.’

‘Nee, het leven is al ingewikkeld genoeg.’

‘Ja?’ vroeg Lars. ‘Hoe zit het met jou? Wanneer wist je dat je twee in een was?’

‘Ik ben me er pas een jaar of drie echt van bewust. Daarvoor speelde het wel een rol, maar wist ik niet waar het vandaan kwam. Als kind maakte ik tekeningen van Elfen. Ik verzon ook verhalen over Elfen, die mensen beschermden tegen monsters. Mijn moeder vond dat niks. Ze heeft de schriften, waar ik de verhalen in had opgeschreven, afgepakt en weggegooid. Achteraf zeg ik: gelukkig maar. Wist je dat de Verdelgers een speciale afdeling hebben, die elk boek, dat gepubliceerd wordt, controleert op sporen van de activiteiten van de Sythal?’

‘Nee, dat wist ik niet. Ik vraag me wel af waarom? Wat drijft die Verdelgers om ons uit te roeien? Wat is hun belang?’

‘Heeft de Wachter van de toekomst je dat niet verteld?’

‘Nee.’

‘Verdelgers haten alles dat leeft,’ zei Esmee. ‘Leven is chaos en zij zoeken onveranderlijke orde. Zo simpel is het.’

Lars pakte zijn glas en nam een slok. Hij draaide het glas wat afwezig rond en zei dan: ‘Dit universum begint in de oerknal. Er was geen tijd, geen materie, tot de oerknal. Misschien verlangen de Verdelgers naar die oorspronkelijke toestand terug.’

‘Dat is heel goed mogelijk. Ik weet alleen dat de Verdelgers overal zoeken naar de krachten die het leven vernietigen.’

‘We gaan ze geen kans geven,’ zei Lars stellig. ‘En iedere keer als ik daaraan twijfel, wil ik dat jij mij bij mijn schouders pakt en door elkaar schudt, net zolang tot ik het wel weer geloof.’

‘Afgesproken,’ zei Esmee met een glimlach. ‘Maar dan trek ik wel iets anders aan dan deze badjas.’

‘Jammer,’ zei Lars met een vage grijns.

‘Ja, ja. Zeg, voor het klef wordt, nog even dit. Ik kan hier blijkbaar niet zelfstandig komen. Als je hier met me wilt praten, zul je me moeten roepen. En als het even kan, waarschuw me. Kan ik mijn haar kammen en kleren aantrekken.’

‘Doe ik. Oh, morgenavond ben je bij deze gewaarschuwd. Ik wil je graag vertellen hoe het met Mira is gegaan.’

Tegen het einde van de ochtend liep een van de beveiligers bij meneer Dijkstra naar binnen.

‘Complimenten van mevrouw Anker, Lars moet voor controle naar het ziekenhuis.’

‘Ja, dat had ik al begrepen. Neem hem maar mee en breng hem vooral weer veilig terug.’

‘Komt voor de bakker.’

‘Ga je mee, Lars?’ vroeg hij even later aan Lars.

‘Yep. Even mijn tas inpakken.’

Een paar minuten later reed de beveiligster met Lars naast zich weg. Niet direct naar het ziekenhuis, maar eerst naar de wijk Kerk en Zanen, waar Mira woonde.

‘Stop hier maar,’ zei Lars. ‘Ik moet in het huis met die blauwe deur zijn. Het duurt niet lang, hooguit een kwartier.’

De beveiligster vond het een prima plan.

Het heeft geen zin om moeilijk te doen, dacht Lars. Ik bel gewoon aan, praat mezelf naar binnen en verwissel de gebroken pols met de gezonde. Daarna laat ik haar denken dat de laatste behandeling van haar artsen eindelijk succes heeft.

Hij belde aan, maar er werd niet opengedaan.

Ja, daar heb ik geen tijd voor. Mira, ik stel me voor dat jij de bel hebt gehoord. Je bent nieuwsgierig geworden en je wilt weten wie er voor de deur staat. Als ik weer bel, kan je de verleiding niet weerstaan en kom je de deur opendoen.

Hij belde weer aan en even later hoorde hij het slot van de deur gaan. Mira, haar arm in een mitella, deed de deur open en keek Lars verbaasd aan.

Voor ze iets kon zeggen, zei hij: 'Mira, je wilt mij graag binnenlaten. Je wilt weten wat ik te zeggen heb.'

'Kom binnen,' zei Mira, aarzelend.

Ze ging hem voor naar de woonkamer en zei: 'Ga zitten. Wil je wat drinken?'

'Nee, dank je,' zei Lars en ging bij de eettafel zitten. 'Jij wilt even hier voor me komen zitten.'

Dat wilde Mira eigenlijk niet, maar toch deed ze het.

'Leg je rechterarm op tafel,' zei Lars.

'Wat wil je?' vroeg Mira achterdochtig.

'Wat wil jij? Ik denk een gezonde pols.'

'Ja, dus?'

'Leg je arm op tafel.'

Mira aarzelde en haalde dan haar arm uit de mitella. Ze legde hem voor Lars op de tafel neer en vroeg: 'En wat nu?'

'Wees stil,' zei Lars. 'Ik moet mij even concentreren. Straks zal je pols weer helemaal gezond zijn.'

Hij riep zijn mantra op en gaf zich aan de klanken over. In het moment van stilte, haalde hij zich het beeld van Mira's gezonde pols voor de geest. Hij dacht: zo moet je pols zijn, Mira.

'Zo beter?' vroeg hij even later.

Mira vertrok even van schrik haar gezicht en staarde naar haar pols.

'Wat deed je?' vroeg ze verbijsterd.

'Ik denk dat je pols helemaal beter is,' zei Lars. 'De laatste behandeling van je arts was blijkbaar toch een succes. Denk je ook niet?'

Mira strekte haar vingers en bewoog voorzichtig haar hand heen en weer. Dan riep ze: 'De pijn is weg! Mijn hand is ...'

Ze schoot vol en begon onbedaarlijk te huilen.

Lars stond op en zei: 'Ik ben hier niet geweest. Tot ziens op school.'

Die avond kwam er een totaal andere Esmee over het strand naar hem toelopen, dan de nacht ervoor. Ze droeg een korte broek met een topje. Haar haren droeg ze in een dikke vlecht.

'Je ziet er goed uit,' zei Lars.

'De griep is weg,' zei Esmee. Ze liep op hem af en gaf hem een kus.

'Wauw,' mompelde Lars, vurig blozend.

Esmee ging naast hem zitten en keek hem met scheefgehouden hoofd aan.

'Wat denk je nu?' vroeg ze.

'Denken gaat niet zo goed op dit moment. Misschien dat een tweede kus ...'

Verder kwam hij niet. Pas een hele tijd later lieten Lars en Esmee elkaar los.

'Laten we wat te drinken halen,' zei Esmee.

Ze sprong overeind en liep de veranda op. Lars keek haar wat dromerig na, voor hij ook opstond. Even later zaten ze in de schaduw van een grote parasol en keken ze uit over het diepblauwe water van de lagune.

'Hoe ging het met het krenge?' vroeg Esmee.

'Geen probleem. Ik denk dat ze morgen weer naar school komt en iedereen in haar vreugde laat delen.'

'Weet ze dat jij ...'

'Ik heb haar gezegd, dat ze mij moest vergeten.'

'Maar die genezing heeft jullie wel met elkaar verbonden. Ik kom morgen ook naar school. Dat krenge mag geen kans krijgen om jou van mij af te pakken.'

'Hé, maak je niet druk. Ik houd van jou, niet van ... haar.'

‘Dat weet ik en daar vertrouw ik ook op. Maar dat verandert niets aan de band, die je nu met het kreng hebt. Ik moet met jou simpelweg een sterkere band opbouwen.’

‘Zie ik wel zitten,’ zei Lars, verlegen grijnzend.

‘Dat is je maar geraden ook. Maar voor de duidelijkheid: zoenen en knuffelen is oké. Verder niet.’

‘Jij geeft de grens aan,’ zei Lars. ‘En laten we eerlijk zijn, voor meer zijn we veel te jong.’

‘Klopt. Ik word op 26 juni vijftien, en jij pas op 14 november. Maar er is iets dat we niet mogen vergeten. Wij moeten een goede relatie opbouwen, voor de toekomst van de mensheid. Dus, jochie: praat met me over alles dat je voelt, denkt, hoopt, wilt of verlangt. Ik kan je gedachten niet meer lezen.’

‘Ik de jouwe ook niet, Esmee. Maar ik heb sinds kort elke avond via videobellen contact met Amalia uit Duitsland. Zij is de dochter van de kleedster van mijn oma. Dat doen we omdat mijn oma wil dat ik goed Duits leer spreken.’

‘Hoe ziet ze eruit?’ vroeg Esmee.

‘Ze is zesentwintig, heeft donkerblond haar en bruine ogen. Ze is stevig gebouwd en ze heeft verkering.’

‘Hoe stevig?’

‘Mijn Rotterdamse opa zou zeggen: “Dat is een meut met een theetafel”,’ zei Lars en maakte met een gebaar de omvang van Amalia’s borsten duidelijk. ‘En, nee, daar val ik niet op.’

‘Oké, sorry,’ zei Esmee snel. ‘Het idee dat je elke avond met een andere vrouw praat, vond ik geen leuk idee.’

‘Dat merkte ik. Maar wat ik wilde zeggen is dat we eerst elkaar kort vertellen over bijzonderheden van de dag. Daarna laat zij me een tekst zien, uit de krant, of een boek, dat lees ik dan aan haar voor en daarna praten we erover. Dat werkt als een trein.’

‘Jij wilt dat wij dat ook elke avond gaan doen?’

‘Ja. Gewoon hier, elkaar eerst vertellen wat ons bezighoudt. Maar hier is ook een hele bibliotheek. Laten we elke avond een boek pakken, een tekst lezen en erover praten.’

‘Praten, teksten lezen, plannen maken, kussen, knuffelen?’

‘Ja, en zwemmen, om wat af te koelen na al dat geknuffel.’

Esmee lachte en zei: ‘Dat laatste is een heel goed plan, jochie.’

‘Mooi. Ik zorg dat er hier zwemspullen klaarliggen. Laten we er nu maar een punt achter zetten. Morgen zien we elkaar op school.’

Esmee stond op, boog zich naar Lars toe en kustte hem.

‘Tot morgen, rooie.’

Toen Esmee weg was, liep Lars naar de waterkant. Hij trok zijn kleren uit, keek omlaag en zei: ‘Tijd om af te koelen.’

Naakt liep hij het koele water in.

Donderdag 12 mei was op het Alphens lyceum een roerige dag. Dat werd op de eerste plaats veroorzaakt door een uitbundige Mira, die haar vriendinnen haar genezen pols toonde. Dat leidde tot veel enthousiast gegil en geschreeuw. Het kostte de conciërges en de locatieleider veel moeite om dat lawaai te stoppen.

‘Fantastisch, dat je pols weer beter is, Mira,’ zei een van de conciërges. ‘Maar vier dat in stilte. In de gymzaal zijn examens aan de gang.’

Lars was die morgen direct doorgelopen naar de kamer van de unitleider, waar hij zijn taken voor de dag moest ophalen. Maar meneer Dijkstra was er nog niet, dus ging hij op de gang bij een tafeltje zitten.

Hij zat nauwelijks, toen hij de haartjes in zijn nek overeind voelde komen. Hij riep zijn mantra op en gaf de beveiliging, die even verderop aan een tafeltje zat, het afgesproken teken. De

man stond op en sprak snel in zijn portofoon. Hij slenterde vervolgens naar Lars toe.

‘Het komt van buiten,’ zei Lars.

De beveiliging liep zonder een zichtbare reactie door naar het trappenhuis. Daar bleef hij schijnbaar onverschillig tegen de wand leunen.

Lars bleef rustig zitten, diep verscholen in zijn mantra. Even later zag hij Mira met haar kliekje de gang in komen lopen. Hij schoof snel met zijn stoel achteruit, maar blijkbaar had ze hem toch gezien.

‘Lars!’ gilde ze, terwijl ze op hem afrende. ‘Moet je zien! Mijn pols is weer helemaal beter.’

‘Fijn voor jou,’ zei Lars, terughoudend.

‘Nou, zeg,’ zei een van haar vriendinnen, ‘rood haar is blijkbaar een teken van botte onverschilligheid.’

Tot verbijstering van het meisje, riep Mira: ‘Kop dicht. Rood haar bij een jongen is mooi.’

Tegelijk boog ze zich naar Lars toe in een poging hem te kussen. Dat mislukte omdat er iemand tussen haar en haar doelwit in sprong.

‘Tieft op, trut,’ zei Esmee. ‘Ga maar met je viooltje spelen.’

‘Ha!’ riep Mira, terwijl ze een stap terug deed. ‘Dat kan ik weer. Het enige waar jij mee kunt spelen is je kleffe, rooie doos.’

‘Ieuw,’ riepen een paar meiden tegelijk.

‘Geniet van je gezonde pols,’ zei Lars, ‘en laat ons met rust.’

Mira keek hem even argwanend aan, maar dan haalde ze haar schouders op, draaide zich om en liep weg.

‘Hoor jij het ook?’ vroeg Lars, fluisterend.

‘Yep,’ fluisterde Esmee terug. ‘Laat je niet uit de tent lokken. Mantra, niets anders. Tot zo.’

Een paar minuten later voelde Lars het zoemen van de Verdelger dichterbij komen. Het ging onder hem door. Hij keek opzij en gaf zijn beveiliging weer een teken. De man deed een stap

en keek over de trapleuning naar beneden. Achter zijn rug stak hij drie vingers op.

Even later zag Lars uit zijn ooghoek mevrouw Steenhuis, de directeur, de trap opkomen, samen met een man en een jongen van een jaar of vijftien, zestien. De man kwam hem vaag bekend voor, maar de bron van het zoemen was de jongen.

Lars legde drie vingers op zijn knie en tikte even met de twee rechtse vingers. De beveiligder duwde de klapdeur, die het trappenhuis van de gang scheidde, open en bleef in de deuropening staan.

‘Excuses, mevrouw,’ zei de beveiligder beleefd. ‘U ken ik, maar wie zijn uw gasten?’

‘Gasten, dat is precies het juiste woord,’ zei mevrouw Steenhuis. ‘Een vader die zijn zoon komt aanmelden, lijkt mij geen bedreiging voor ...’

Verder kwam ze niet, omdat de man zijn hand op de schouder van de jongen legde en op Lars wees.

‘Dat is hem,’ zei hij in het Duits. ‘De moordenaar van je moeder.’

De jongen staaarde Lars aan en begon te gillen. Een hoog snerpend geluid, dat door merg en been ging. Letterlijk.

De beveiligder kromp ineen en sloeg zijn handen voor zijn oren. Dat deed ook mevrouw Steenhuis. De vader van de jongen had of geen last van dit gegil, of droeg gehoorbescherming.

Lars voelde een diepe, borende pijn in zijn oren, die door dreunde in zijn hoofd, zijn keel en zijn borst. Zijn mantra stopte en in dat stille moment zei hij: ‘Je stembanden scheuren.’

Zijn mantra ging verder en in de gang heerste stilte.

Lars zag de jongen zijn handen voor zijn mond slaan en ineenzakken. Er sijpelde bloed tussen zijn vingers door. Zijn vader keek verbijsterd toe, deed snel zijn jasje open en trok een pistool. Hij richtte het trillend van woede op Lars.

Lars schudde zijn hoofd en zag het magazijn van het pistool eruit vallen. Direct daarop dook de beveiligiger op de man af en werkte hem tegen de grond. Hij was maar een tel eerder dan Esmee, die met de vingers in haar oren de klas was uitgerend, toen het krijsen begon.

Ze draaide zich om naar Lars en vroeg hem wat, maar dat verstond hij niet. Zijn beide trommelvliezen bleken gescheurd. Datzelfde gold ook voor mevrouw Steenhuis en de beveiligiger.

De ingeseinde beveiligers brachten mevrouw Steenhuis, Lars en hun collega naar de dichtstbijzijnde huisarts. De verwondingen van mevrouw Steenhuis en de beveiligiger vielen mee. Lars werd doorverwezen naar een KNO-arts in Leiderdorp. De eerste die hij daar in het ziekenhuis tegenkwam was zijn moeder.

‘Ik kan je niet goed verstaan, mam,’ zei hij. ‘Een knul heeft mijn oren stuk gegild.’

Carola pakte haar telefoon en typte wat in. Ze toonde het en Lars las: ‘Wie heeft dat gedaan?’

‘Een zoon van de man die mijn infuus heeft verwisseld.’

14. Wapenstilstand

De KNO-arts van het ziekenhuis in Leiderdorp schudde zijn hoofd. Hij pakte een tablet en typte: 'De schade aan je rechter-trommelvlies valt mee. Dat herstelt zich binnen een paar weken vanzelf. Links is de schade groter. Daar zal waarschijnlijk een operatie nodig zijn.'

Lars las het en zei: 'Graag zo snel mogelijk, dok.'

De arts schudde zijn hoofd. Hij typte: 'Helaas, dat kan niet. Je bent nog in de groei. Je zult nog een jaartje geduld moeten hebben.'

'Een jaar!' riep Lars uit. 'Hoe doe ik dat dan op school?'

'Over een dag of drie zal je gehoor via je rechteroor al een stuk beter zijn,' typte de arts. 'Via links zal het dof blijven klinken, maar ook dat zal minder worden. Je kunt gewoon naar school.'

'Oké,' zei Lars.

'De assistent gaat een controle-afspraak inplannen,' typte de dokter op zijn tablet. 'Tot die tijd niet tillen, niet je neus snuiten en niet met je hoofd onder water. Douchen mag, maar zorg dat er geen water in je oren komt.'

'Doe ik, dokter.'

Een dik uur later reed Carola met haar zoon naar Alphen terug. Achter hen reed het busje met de beveiligers.

'Mag ik morgen naar school?' vroeg Lars.

Hij zag zijn moeder haar schouders ophalen.

'Ik hoor niet veel, maar ik kan lezen en schrijven.'

Ze gebaarde 'kalm aan'.

Thuis pakte ze haar telefoon en typte: 'Maandag mag je weer naar school, als alles tenminste goed gaat met je oren.'

'Oké. Heb je pa al gebeld?'

Ze typte: 'Ja. Hij was niet blij. Maar de man die ze in de school gearresteerd hebben, is inderdaad de verpleger die jouw infuus verwisselde. Hij had zijn baardje afgeschoren.'

'Juist. Hij kwam me ook al bekend voor, maar ik zag het niet.'

'De jongen die zo hard kon krijsen heeft daarmee waarschijnlijk zijn stembanden vernield. Hij kan niet meer praten.'

'Triest voor hem,' zei Lars, nadat hij de tekst had gelezen. 'Maar dat gillen was niet normaal.'

Carola keek hem even onderzoekend aan en typte dan: 'Mutant?'

Lars knikte.

'Oh, mam, dat is waar ook,' zei hij dan snel. 'Zou je straks samen met mij oma Tanzer willen bellen?'

Het kostte Carola moeite om het rappe Duits van Frau Tanzer voor Lars te vertalen in tekst. Maar gelukkig was de taalbeheersing van Lars zodanig, dat hij goed kon uitleggen, wat er was gebeurd. Zijn oma beloofde dat zij aan Amalia zou doorgeven, dat het dagelijkse beeldbellen even opgeschort moest worden.

Een klein uur later kreeg Lars een bericht via whatsapp. De afzender was onbekend, wat niet zo vreemd was, want veel contacten had hij nog niet in zijn nieuwe mobiel opgeslagen.

Toen hij het bericht opende, las hij: 'Hoi, Lars. Hoe gaat het? Ik ben heel erg geschrokken. Ik hoop dat je snel beter wordt, xxx, Mira.'

Shit, dacht Lars, die band met haar is er dus echt. Maar daar zit ik niet op te wachten. Blokkeren dat nummer.

Tegen het eind van de middag kwamen er twee politiemensen langs om te horen wat er die ochtend op school was gebeurd. Lars vertelde wat had gezien en de agenten stelden via hun telefoon aanvullende vragen. Een vraag luidde: 'Dit is blijkbaar de tweede keer, dat deze man jou wil doden. Waarom wil hij dat?'

‘Dat moet u hem vragen, inspecteur,’ zei Lars. ‘Maar ik vermoed dat het met wraak te maken heeft. Hij riep vanochtend tegen de jongen, die bij hem was, dat ik de moordenaar van zijn moeder was. Daarna begon die knul te gillen.’

Het laatste dat de agenten intypten was: ‘Bedankt en beterschap.’

Bij het avondeten werd er door Beatrice druk geklaagd over het examen, dat ze die ochtend had moeten maken.

Een beetje doof zijn heeft zo zijn kleine voordelen, dacht Lars. Ik hoop alleen dat ik vannacht, op mijn atol, wel kan horen.

Dat was gelukkig geen probleem.

‘Eindelijk!’ was het eerste dat hij hoorde, toen Esmee verscheen. ‘Ik baal vreselijk dat we nog niet gewoon bij elkaar over de vloer mogen komen.’

‘Eerst een kus,’ zei Lars.

Daarna legde Esmee voorzichtig haar handen op zijn oren en vroeg: ‘En? Hoe is het met je oren?’

‘Het valt mee. Beide trommelvliezen zijn gescheurd, maar rechts zal vanzelf herstellen. Links moet waarschijnlijk geopeerd worden. Ik hoor vooral zoemen en verder gedempte geluiden.’

‘Maar hier heb je er geen last van?’

‘Nee.’

‘Mooi zo, want we hebben heel wat te bespreken. Zoals wie dat eikelkje was, dat zo keihard stond te krijsen?’

‘Je weet wat ik gedaan heb met die Verdalgervrouw. Die knul was haar zoon. En de man die hem zogenaamd kwam aanmelden bij onze “directoire” was dezelfde die in Aken geprobeerd heeft mij te vergiftigen.’

‘Zoiets dacht ik al,’ zei Esmee. ‘Dit was geen gewone actie van de Verdelgers. De man heeft een van de jongere mutanten gedwongen om jou aan te vallen.’

‘Die knul was de Verdelger.’

‘Weet ik, maar die handelen nooit in het openbaar. Ik wed dat het alleen gaat om wraak van de man van die Verdelger-vrouw.’

‘En hem hebben ze nu te pakken.’

‘Precies. De laatste keer dat ik jouw tijdlijnen heb gezien, bleef het drie jaar rustig. Ze leken bang te zijn. Vergeet niet dat je hun sterkste Dwinger hebt uitgeschakeld. En zij weten niet, hoe je dat deed.’

‘Laten we hopen dat je gelijk hebt. Maar ik blijf alert op de haartjes in mijn nek en ik blijf ook oefenen. Het magazijn uit zijn pistool halen was duidelijk een verrassing voor de nepverpleger.’

‘Dat kun je al? Tjee, je bent druk bezig geweest, vriendje. Goed, wat gaan we nu eerst doen?’

‘Praten,’ zei Lars. ‘Eerst maar even over het krenge. Ik heb vanmiddag een whatsappje gehad. Ze wilde weten hoe het met me was en ze sloot af met drie x’en.’

‘Hoe komt zij aan jouw nummer?’ vroeg Esmee op scherpe toon. ‘En wat heb je geantwoord?’

‘Hoe ze aan mijn nummer komt, weet ik niet. En meer berichten kan ze me niet sturen, want ik heb haar geblokkeerd.’

‘Goed zo. De enige die jou x’en mag sturen, ben ik. En dit zijn de enige echte x’en.’

Ze trok Lars naar zich toe en kuste hem vurig en langdurig.

‘Zo,’ zei ze, even later, hijgend naar adem happend. ‘Fuck, Mira!’

‘Euh, liever niet,’ zei Lars met een grijns.

‘Je begrijpt me wel! Laten we ergens anders over praten. Iets waar ik niet pislink van word.’

‘Ik houd van je,’ zei Lars. ‘Ook als je pislink bent.’

‘Moet ik je stompen?’

‘Alleen als je het zachtjes doet, mijn schat.’

‘Sode ... laat maar. Ik heb ook nieuws. Mijn moeder en haar vriendin praten al over trouwen. Wat denk je daarvan?’

‘Heel mooi. En geweldig dat zoiets in Nederland gewoon kan.’

‘Zeker, maar nu komt het. Ze willen samen ook op huwelijksreis. En het is duidelijk dat ze mij daar niet bij kunnen gebruiken. Weet je waar ze mij willen droppen?’

‘Vertel.’

‘Bij oma Ella. Zij is de beheerder van een camping in Drenthe, en, nog belangrijker, ze is ruimdenkend en heeft een goed hart. Heb jij misschien zin om te gaan kamperen op camping Vogelzang?’

‘Heel veel zin! Maar is er plek? Want ik denk niet dat ik alleen op vakantie mag. Mijn ouders willen vast mee, en dan heb ik ook nog een fanclub van beveiligers.’

‘Ik ga oma Ella bellen of er na de trouwerij nog plaatsen vrij zijn. Want als zij ziet wie jij bent, dan helpt dat vast om mijn moeder aan het idee te laten wennen. Ik kan altijd nog zeggen dat er niets kàn gebeuren met zoveel bewakers om je heen.’

‘Leuk hoor,’ meesmulde Lars. ‘Maar als het helpt om mij aan je moeder te presenteren, zonder dat ze op tilt gaat, vind ik het best.’

‘Dan doen we het,’ zei Esmee. ‘Geef me een kus.’

Even later zei Lars: ‘Idunna heeft ooit gezegd dat een relatie met jou niet zou werken, als ik niet leerde om meer van mijzelf te laten zien. Dat vind ik nog steeds moeilijk, maar voor jou heb ik alles over.’

Esmee keek hem alleen maar aan, haar ogen glansden.

‘Ik wil eerst mijn excuses maken. Ik heb je, die keer bij wiskunde, gedwongen om naar mij om te kijken. Ik wist toen nog niet dat ik zoiets kon doen. Maar ik wil jou nergens toe dwingen en dat zou ik zomaar kunnen doen. Zou je mij willen waarschu-

wen, als je voelt dat je van mij iets moet doen? Maakt niet uit wat, maar zeg het tegen me. Liefde hoort vrij te zijn en niet ...'

Esmee drukte haar lippen op de zijne.

'Aaah,' verzuchtte ze daarna. 'Wij zijn allebei dolgelukkig nu je praat over wat er speelt in je briljante brein en je hartelijke hart. Dat gaan we de komende weken vaker doen. Weet je waar ik van hou? Van schilderen, een tompouce eten en luisteren naar Ierse muziek.'

'Tompouce, dat is een idee voor de volgende keer. Maar die muziek, daar kan ik nu direct voor zorgen. Moment.'

Lars sprong op en liep naar binnen. Even later zweefden de heldere klanken van een fluit over de veranda. Hij kwam terug en ging naast Esmee zitten, die met haar ogen gesloten stil zat te genieten. Na een poosje keek ze opzij en vroeg: 'Van wat voor soort muziek houdt jij?'

'Doedelzak,' zei Lars direct. 'Militaire marsmuziek, maar ook een hardrockconcert, waar je helemaal los kunt gaan.'

'Wat voel je als je een "bagpipe" hoort?'

'Weemoed, verdriet, verzet tegen onrecht,' zei Lars. 'Maar vooral de trots van de Schotten op wie ze zijn.'

Ze luisterden zwijgend naar de kalmerende klanken van de Irish whistle.

'Morgen weer?' zei Esmee dan.

'Ik wil dit met jou niet missen, geen dag.'

Esmee stond op, keek hem even met een vage glimlach aan en zei: 'Tijd om af te koelen. Waar liggen de zwemkleden?'

De volgende ochtend werd Lars pas om kwart over negen wakker.

Een beetje uitslapen is wel lekker, dacht hij. Maar nu heb ik honger als twee paarden.

‘Hup, luilak, opstaan,’ riep hij tegen zichzelf. ‘Hè, wat zeggie?’

Hij trok snel wat kleren aan en stommelde de trappen af. Beneden pakte hij het pak cornflakes en gooide zijn kom onbehoorlijk vol. Toen hij het pak neerzette, zag hij een briefje liggen.

‘Eet smakelijk,’ had zijn moeder geschreven. ‘Doe mij een lol, stop je ondergoed in de wasmachine. Hij staat al ingesteld. Dicht doen en op start drukken. xxx.’

Ojee, weer iemand die x’en aan mij stuurt. Laat Esmee dit maar niet zien, mam.

Even later zat hij achter zijn pc en opende zijn mailbox.

‘Shit,’ zei hij. ‘Mail van Mira.’

‘Hoi, Lars,’ las hij. ‘Ik heb je gisteren een whatsappje gestuurd. Heb je die ontvangen? Of staat je mobiel niet goed ingesteld? Ik wilde alleen weten hoe het met je ging. Ik hoop dat je snel weer op school bent. En als ik je ooit geplaagd heb, dan spijt me dat. Over drie weken mag ik een solo spelen in een theater in Amsterdam. Ik heb voor jou een kaartje gereserveerd. Kom je? Mira, xxx.’

Nee, ik kom niet, Mira, dacht Lars. Shit, hoe kom ik op een nette manier van haar af?

Hij dacht er even over na en besloot dan om Mira te negeren. Haar mailtjes instellen op spam. Klaar. Zo, wat heb ik nog meer?

Er was ook mail van school, waarin mevrouw Van der Linden vroeg hoe het met hem ging.

Hij antwoordde: ‘Mijn trommelvliezen zijn gescheurd, maar de schade lijkt mee te vallen. Ik maak het verder goed. Maandag ben ik weer op school. Ik hoor niet veel, maar lezen en schrijven gaat prima.’

Hij wilde zijn mail net afsluiten, toen er nog een bericht binnenkwam. Het was van zijn vader: ‘De commune in Reidersdorp is vanochtend vroeg schoongeveegd. Zeven vermiste kin-

deren teruggevonden, dankzij jouw info. Goed gedaan, Rooie! Ben trots op je!

‘Wauw,’ zei Lars. ‘Pa is trots op me. Maar deze actie zal de Verdelgergemeenschap niet blij maken. Laat ik mijn beveiligers maar waarschuwen. Je weet nooit wat dit voor gevolgen krijgt.’

Het viel mee. Tenminste, de vrijdag verliep rustig. Deels natuurlijk omdat hij weinig hoorde. Maar ook omdat er gewoon niets bijzonders gebeurde. Pas aan het eind van de middag veranderde dat. Rond half drie kwam zijn moeder thuis. Ze kwam even boven kijken hoe het met hem ging en liep dan naar beneden om de wasmachine leeg te halen. Kort daarna werd er gebeld. Lars die op zijn kamer zat te lezen, hoorde dat natuurlijk niet. Hij merkte pas dat er bezoek was, toen het alarmlichtje aanflopte, omdat er iemand de trap opliep.

Zijn moeder deed de deur open en keek naar binnen. Ze wees naar iemand die achter haar stond. Lars stond op en tot zijn stomme verbazing zag hij Mira achter zijn moeder vandaan komen. En ze was niet alleen. Er stond een vrouw achter haar, die hem vriendelijk toelachte.

Vast haar moeder, dacht Lars geschrokken.

Mira toonde haar tablet. Ze tikte het scherm aan en er verscheen een bericht: ‘Dank je wel, Lars, dat je mij hebt geholpen te geloven in de genezing van mijn pols.’

‘Ik heb niets gedaan, hoor,’ zei Lars.

Mira tikte weer op het scherm van haar tablet en tot zijn schrik zag Lars zichzelf op beelden van een bewakingscamera tegenover Mira zitten aan de tafel in hun woonkamer.

Mira’s moeder liep op Lars af en omhelsde hem. Wat ze zei verstond Lars niet, maar de tranen op haar gezicht maakten veel duidelijk.

Mevrouw, het was niets bijzonders,’ zei Lars terughoudend. ‘Ik vond het rot voor uw dochter, dat ze haar pols had gebroken. Ik hoorde dat ze erg in de put zat. Daarom ben ik even

langs geweest om te vragen hoe het met haar ging. Ik zag dat ze haar pols goed kon bewegen en dat heb ik tegen haar gezegd. Ik ben blij dat ze het geloofde.'

Mira's moeder pakte het tablet van haar dochter en typte: 'Wij zijn je eeuwig dankbaar.'

Lars knikte haar toe en wees dan op zijn oren. Zijn moeder begreep de hint en loodste het onverwachte bezoek de kamer uit. Even later kwam ze terug. Ze keek haar zoon vragend aan.

Lars schudde zijn hoofd en zei: 'Dit is niet het meisje dat ik leuk vind. Het is een krenge dat anderen voortdurend loopt te pesten. Ik ben bij haar geweest, omdat ik had gehoord dat ze zelfmoord wilde plegen. Dat heb ik haar uit het hoofd gepraat. Dat is wat ik kan.'

'Geen wonderbaarlijke genezing?' typte Carola op haar mobiel.

'Nee, mam. Ik kan dingen verplaatsen, maar ik doe niet aan wonderen. Oh, ik kan ook dingen laten verdwijnen.'

Carola keek hem verbaasd aan.

'Zet maar eens een grote pizza voor me neer,' zei Lars met een grijns van oor tot oor.

Carola schudde lachend haar hoofd. Daarna pakte ze haar mobiel en typte: 'Een pestkop helpen is in mijn ogen toch een wonder. Goed gedaan, grote lummel.'

Ze liet het aan hem zien en gaf hem dan een knuffel.

'Nog een ding, mam,' zei Lars, terwijl hij zijn eigen mobiel pakte. Hij scrolde snel door wat bestandjes en opende dan een foto.

'Dit is Esmee, het meisje dat ik erg aardig vind.'

'Mooie, rooie meid,' typte Carola. 'Word het soms tijd voor het "grote gesprek"?'

Lars bloosde tot diep in zijn nek en riep: 'Mam, doe normaal! We zijn goede vrienden. We praten veel met elkaar, meer niet.'

'Oké,' zei Carola en gaf hem nog een knuffel.

Dan typte ze: 'Vanavond pizza?'

'Yes!' riep Lars. 'Kan ik je mijn verdwijntruc laten zien.'

Even later, toen hij weer alleen was, dacht Lars: bewakingsbeelden! Stom dat ik daar niet aan heb gedacht. Gelukkig geen video met geluid. Maar hoe zorg ik ervoor dat die band met Mira minder sterk wordt?

Die vraag kwam die avond al snel aan de orde in het gesprek met Esmee. Hij vertelde haar van het onverwachte bezoek.

'Bewakingsbeelden!' riep Esmee uit. 'Hoe goed zijn die beelden? Zat er ook geluid bij?'

'Slechte kwaliteit, twee, drie beelden per seconde, denk ik. En nee, geen geluid. Maar je ziet duidelijk dat ik met Mira aan de tafel zit en dat ik haar pols vastpak. Haar moeder was in tranen.'

'Dubbel shit!' riep Esmee. 'Nu heb je de moeder van het kring nog eerder ontmoet dan die van mij.'

'Ja, hou op. Haar moeder is een wolk parfum. Haar tranen hadden volgens mij vooral te maken met het herstel van de carrière van haar dochter. Maar dat is allemaal niet belangrijk. Hoe verbreek ik de band met het kring?'

'Moeilijk,' zei Esmee. 'Ik vrees dat deze band blijvend is. Hoe meer je haar wegduwt, hoe meer moeite ze zal doen om je voor zich te winnen.'

'Ik kan me voorstellen, dat ze mij niet meer aardig vindt,' zei Lars.

'Misschien,' zei Esmee, 'maar of dat werkt is niet zeker. En je loopt de kans dat ze zichzelf dan uit liefdesverdriet toch wat aandoet.'

'Wat moet ik dan? Ik wil niets met haar te maken hebben. Zij is een en al berekening en ambitie, zonder een greintje medemenselijkheid.'

‘Ze is blond, ze heeft een prachtige kont en supermooie tieten.’

‘Dus?’ vroeg Lars. ‘Maakt een mooie verpakking een verrotte inhoud goed? Dacht het niet.’

‘Maar je vindt haar dus wel mooi!’ riep Esmee.

‘Ik val niet op mooi. Ik houd van echt en eerlijk.’

‘Há! Jij bent goed, vriendje. Kom hier en geef me een kus.’

Even later zei Lars: ‘Ik heb je foto aan mijn moeder laten zien. Ze vond jou een “mooie, rooie” en ze vroeg of het tijd werd voor het grote gesprek.’

‘Over bloemen, bijtjes en condooms?’

Lars knikte met een vage glimlach op zijn gezicht.

‘Wat heb je geantwoord?’

‘Dat wij goede vrienden waren, die veel met elkaar praten.’

‘En dat accepteerde ze?’

‘Zeker weten. Mijn ma houdt van mij en ze heeft van die speciale moederogen. Ze kijkt altijd dwars door me heen. Ze weet wanneer ik de waarheid spreek en wanneer ik niet helemaal eerlijk ben.’

‘Fijn om zo’n moeder te hebben,’ murmelde Esmee, terwijl ze haar hoofd tegen Lars’ borst vleide. ‘De mijne is alleen bang dat mij iets zal overkomen. Als ik jouw foto zou laten zien, komt er geen gesprek over condooms. Ik krijg een preek over mannen die allemaal verkrachters zijn en daarna geeft ze mij een stroomstootwapen en pepperspray.’

‘Dat doet ze omdat ze van je houdt,’ zei Lars, terwijl hij Esmee’s haren streekte. ‘Ze wil je tegen de boze buitenwereld beschermen. Daar kan ik wat mee, met haar beschermende liefde voor jou. Mag ik daarmee aan het werk?’

Esmee ging rechtop zitten, keek Lars aan en vroeg: ‘Wat ben je van plan?’

‘De vriendin van je moeder is huisarts in opleiding. Zij heeft ongetwijfeld in de gaten dat het voor een vrouw van 28 niet

normaal is dat ze een dochter van 14 heeft. Zij zal zeker met je moeder praten. Ik stel me voor dat jouw moeder, omdat ze van haar vriendin houdt, haar alles verteld. Dat is al een eerste stap naar verwerking. Dan stel ik me voor dat de vriendin van je moeder haar op EMDR wijst. Dat is een methode die met licht en oogbewegingen werkt. Schijnt heel effectief te zijn bij het verwerken van traumatische ervaringen.'

'Hoeveel jaar duurt zo'n traject?'

'Vier, à vijf behandelingen zijn meestal al voldoende.'

Lars zag ineens tranen in Esmee's ogen staan.

'Vijf behandelingen om mijn moeder van haar trauma te bevrijden? Waar wacht je op!'

'Een paar goede foto's van je moeder en haar vriendin, en liefst ook wat persoonlijke gegevens: leeftijd, waar houden ze van en waar hebben ze een hekel aan. Hoe meer ik over hen weet, hoe beter ik hun tijdlijnen kan beïnvloeden.'

Esmee wreef met een snel gebaar haar ogen droog en zei: 'Morgen krijg je een versleuteld bestand. Wachtwoord: ma+Maaike=love. En nu krijg je de kus van je leven.'

Het weekend bracht Lars grotendeels op zijn kamer door. Dat had te maken met het bestuderen van het bestand dat Esmee hem had opgestuurd. En daarna met het zorgvuldig uitdenken van een logische tijdlijn voor haar moeder en haar vriendin. Daar ging hij heel voorzichtig mee om, want hij wilde niet opnieuw een zware migraine oplopen.

En het zou nog erger kunnen zijn dan superhoofdpijn, dacht Lars. Weet ik zeker dat deze twee bij elkaar passen? Ziet Maaïke Zandstra het zitten om haar vriendin te vragen naar het grootste trauma in haar leven? Hoe denkt zij over EMDR? Durft Yolanda Dijkers het echt aan om haar pijn met haar Maaïke te de-

len? En zou ze zich ook aan zoiets onbekends als EMDR durven toevertrouwen?

Voor hij een definitief scenario voor de beide moeders van Esmee ging uitwerken, stelde hij die vragen bij een snel georganiseerd onderonsje op de brug bij het Amerpad. Esmee sprak via whatsapp.

‘Geen makkelijke vragen, vriendje. Hoe kan ik Maaike onopvallend vragen of ze wel eens met ma daarover gepraat heeft?’

‘Vertel haar dat je bezorgd bent over je moeder,’ zei Lars. ‘Zeg haar dat je weet dat zij ooit als tiener verkracht is. Vraag haar of ze er met je moeder over zou willen praten. Niet uit nieuwsgierigheid, maar omdat jij bezorgd bent over je moeder.’

‘Ik weet niet of het lukt, wat dat jonge dokje is verrekke slim.’

‘Maar geef toe, je bènt ook bezorgd over je moeder. Dit is niet alleen een trucje om meer vrijheid te krijgen. Jouw moeder heeft een diep trauma, dat haar leven verziekt.’

Het duurde even voor Esmee een antwoord gaf. Boy, de Labrador, die in het gras naast Lars was gaan liggen, keek op.

Er gebeurt boven me iets, dat Boy niet leuk vindt, dacht Lars. Ik hoop dat ik snel weer goed kan horen.

‘Jij weet een meisje op haar kwetsbare plek te raken,’ las hij dan. ‘Je hebt gelijk. Ik ben bezorgd over mijn moeder. Goed, ik ga het vragen. Vanavond hoor je van me. Pas op als je bij de rotonde oversteekt.’

‘Doe ik. See you later, Esmee-gator.’

Op de terugweg dacht Lars: die bijna-aanrijding lijkt al haast een eeuw geleden.

Die avond, net na het eten, kreeg Lars een mailtje met een opvallend onderwerp: wapenstilstand.

Hij staarde er even naar en haalde het dan door de virusscan.

Geen problemen, dacht hij. Eens kijken waar dit over gaat.

Hij las:

‘Wij zijn niet je vijanden, Lars Anker. De vrouw die jij hebt gedood, wilde met je praten. De man die jou wilde vermoorden, handelde niet namens ons. Hij leeft niet meer. Laat ons met rust, dan laten wij jou en je familie met rust. Wapenstilstand tot de laatste dag.’

Onder het bericht stonden foto’s: een van zijn moeder en een van zijn oma. Alle twee deze dag genomen.

Lars sloeg de mail op een aparte schijf op en sloot zijn pc af. Hij ging op zijn bed zitten en riep zijn mantra op. Het duurde lang voor hij de rust vond om zich aan de klanken over te geven.

In het moment van stilte legde hij zichzelf de vraag voor: geloof ik dit voorstel van wapenstilstand, of niet? Hij kreeg geen duidelijk signaal van de Tijdelfen. Blijkbaar wisten zij hier ook geen raad mee.

Hij besloot wel om niets aan zijn vader te vertellen.

Hij zal willen weten waar het mailtje vandaan komt. Als hij echt gaat zoeken, is de kans groot dat de Verdelfers dat zien als het verwerpen van hun voorstel. Ma en oma lopen dan gevaar.

Hij vertelde het wel aan Esmee.

‘Daar heb ik nog nooit van gehoord,’ zei ze. ‘Maar het past wel in het plaatje dat ze jou drie jaar met rust laten.’

‘Er stonden twee foto’s onder dat bericht: een van mijn moeder en een van mijn Duitse oma. En die foto’s waren vandaag genomen.’

‘En wat doet dat met jou?’

‘Wat dat met mij doet? Twee van de belangrijkste vrouwen in mijn leven worden bedreigd! Ik schijft zeven kleuren bagger.’

‘Niet doen, dat geeft zo’n troep,’ zei Esmee. ‘En daarbij, het is niet nodig. Ze bedreigen je omdat ze willen dat je hen met rust laat.’

‘Ik was niet van plan om hen iets aan te doen.’

‘Maar dat weten zij niet. Zij zien dat je hun sterkste Dwinger doodt, dat je een moordenaar twee keer verslaat en dat je een van hun mutanten uitschakelt. En nu heeft de Duitse politie met een grote actie een van hun centra ingenomen. Dat zet hun plannen jaren terug. Ik denk dat ze bang voor je zijn. Ze hebben geprobeerd om je in te lijven, maar dat heeft verkeerd uitgepakt. Nu willen ze dat jij hen met rust laat en daarom bedreigen ze je moeder en je oma.’

Lars keek Esmee aan en knikte dan langzaam.

‘Daar zit wat in. Maar toen ik wilde weten of ik dit voorstel moest geloven, of niet, kreeg ik geen duidelijk gevoel van je zusters.’

‘Ik zei al dat ik nog nooit eerder gezien heb, dat de Verdellers een wapenstilstand aanboden. Dit is onbekend terrein.’

‘Enig idee wat ze bedoelen met “de laatste dag”?’

‘Het zal iets te maken hebben met hun grote plan om de mensheid uit te roeien. Jij zult bij de ontwikkeling van een superbom geen rol meer spelen, maar er zijn ongetwijfeld anderen zoals jij.’

‘Dan zal ik de onbekende afzender laten weten dat ik akkoord ga. Maar ik zet er ook bij: “Laat mij en de mijnen met rust, anders is Reidersdorf alleen het begin van jullie einde.”’

‘Zet er dan dit woord bij,’ zei Esmee.

Ze liep de veranda af, knielde neer in het zand en schreef met een vinger: (SYRT-/-LM)

‘En dat betekent?’

‘Dit woord is niet volledig,’ zei Esmee, haar handen afkloppend. ‘Maar de Verdellers zullen het herkennen. Ze weten wat dit woord doet, als het door een mens wordt uitgesproken. Je hebt dit woord trouwens al eens gehoord. Het is het eerste woord van het lied dat de Jagers van de Tijdmeester zongen bij hun jacht op de kobold.’

‘Het vreselijke lied! En jij kent daar de woorden van?’

‘Ik zei al dat ik een meisje ben met de herinneringen van de Sythal. Mocht het ooit nodig zijn, dan roep ik de Jagers op.’

‘Ik hoop dat het de Verdelgers dun door de broek zal lopen.’
‘Ze zullen zich wezenloos schrikken.’

Mooi. Dat geeft ons de tijd, plannen te maken om te voorkomen dat we onszelf uitroeien. Ik moet mijn mutatie oefenen en tussendoor moeten we ook even iets bedenken om naar de sterren te kunnen reizen. Wat doen we eerst?’

‘Mijn moeder,’ zei Esmee. ‘Ik heb met Maaïke gesproken en het blijkt dat ze nog slimmer is dan ik dacht. Ze heeft zelf al met mijn moeder gepraat. Ze zijn op dezelfde manier bezig als wij. Veel praten en met elkaar delen wat er van binnen zit. Het trauma is al een paar keer voorzichtig aan bod gekomen.’

‘Dus het begin is er,’ zei Lars. ‘Perfect. Dan ga ik het verder uitwerken. Heb je het nog over EMDR gehad?’

‘Nog niet. Ik doe het stap voor stap. Ik ga maandag wat boeken lenen over traumaverwerking in de grote bieb. Daar staat vast iets in over EMDR. Dat kan ik dan met Maaïke gaan bespreken.’

‘Volgens mij zijn we goed bezig.’

‘Echt wel. Zet nog maar eens wat muziek op en vertel me dan waarom je mij wel ziet zitten.’

15. Energiebron

‘Het wordt gelukkig een kleine, besloten ceremonie,’ zei Esmee op een nacht, een week voor de trouwdag van haar moeder. ‘Ze willen “ja” zeggen tegen elkaar, maar het hoeft geen demonstratie te worden. Vind ik helemaal niet erg, want als iemand van school mij als bruidsmisje ziet, krijg je gelijk gezeik over lesbo’s.’

‘En jij dacht dat het nog geheim was? Gisteren vroeg een grappenmaker uit 5V wanneer ik me liet ombouwen. Lesbisch was volgens hem genetisch bepaald, dus de dochter van een pot, is er ook een.’

‘Laat je niet ombouwen,’ zei Esmee. ‘Ik vind je als jongen best wel leuk. Zeker nu mijn moeder jou een “grappige knul” heeft genoemd.’

‘Grappig? Wat vindt zij zo grappig aan mij?’

‘De manier waarop je lacht over je eigen onhandigheid. Zoals struikelen over Boy met een glas cola en een bak chips in je handen en dan met een smile de rotzooi proberen op te ruimen.’

‘Ach, ja, het was voor toeschouwers ongetwijfeld hilarisch. Geef toe, jij moest ineens opvallend snel naar de wc.’

Esmee gaf Lars een stomp en zei: ‘Elfde gebod: “Gij zult geen grappen maken over de combinatie van lachen en plassen bij meisjes.”’

‘Dat moet dan het twaalfde zijn. Volgens Springer is het elfde gebod: “Gij zult niet eikelen.”’

‘Hoor ik daar iets over school? Dat is pas over honderd jaar, na de vakantie, weer interessant. Eerst naar de grote stille heide en de hunebedden van Drenthe.’

‘En daarna? Denk je dat je mee mag naar mijn oma in Duitsland?’

‘Denk het niet. Maak eerst maar een goede indruk op oma Ella.’

‘Hoe maakt een onhandige jongen indruk op een oma?’

‘Wees gewoon jezelf. Ik zei al dat oma Ella een goed hart heeft. Ze is eigenlijk een oudtante. Maar zij heeft mijn moeder opgevangen, toen ze nergens heen kon.’

‘Gewoon mezelf zijn? Beetje struikelen met cola?’

‘Ze zou zich een breuk lachen. Maar doe je niet anders voor dan je bent. Ze kijkt dwars door mensen heen en ze heeft een hekel aan “poeha”. Dat stinkt volgens haar erger dan een mesthoop.’

‘Hoe ruimdenkend is ze als het gaat om een knul, die “in love” is met haar kleindochter?’

‘Dat hangt van mij af, jochie,’ zei Esmee met een vage grijns. ‘Als ik het geheime teken geef dat ik die knul wel aardig vindt, dan stopt ze haar slagersmes weg. Anders wordt hij op een nacht wakker met een groot mes op zijn mannelijke onderdelen. De duistere figuur, die het mes vastheeft, zal zeggen: “Het meisje ziet jou niet zitten. Ik stel voor dat je een vent blijft en haar met rust laat. Is dat een goed plan?”’

‘Helaas voor jou,’ zei Lars lachend. ‘Ik zie het bullshitlampje boven je hoofd knippen.’

‘Oké, geen mes. Ze zal je wel goed observeren. Als zij denkt dat je niet te vertrouwen bent, stuurt ze je van de camping. Maar dat zal niet gebeuren.’

‘Klinkt goed. Geen gevaarlijke oma’s en nog beter: geen Mira en geen Verdelfers.’

‘Hoe gaat het met het kring?’

‘Ze geeft niet op,’ zei Lars, schouderophalend. ‘Ik stuur aan op: laten we gewoon vrienden zijn, maar dat is niet genoeg. Ze trekt nog net haar kleren niet uit, maar veel scheelt het niet.’

‘Ranzig. De band is sterker dan ik had gehoopt. Misschien moet je een bodycam gaan dragen.’

‘Dat zouden dan pornografische beelden worden, vrees ik. Maar laten we het kring voorlopig vergeten tot na de vakantie.’

Had ik al verteld dat er op de camping fietsen voor ons klaar staan? En dat de club van beveiligers mopperend een aantal fietsfanaten beschikbaar heeft gesteld?

‘Dus we kunnen niet aan het toezicht ontsnappen?’

‘Wil je dat dan?’

‘Misschien,’ zei Esmee en boog zich naar Lars toe. Ze kuste hem en zei dan: ‘Maar voorlopig is dit hier voor mij genoeg.’

‘En wat bedoel je precies met “dit hier”?’

‘Laat ik het nog een keer uitleggen.’

Een hele tijd later ging Esmee overeind zitten. Ze woelde met haar handen door haar lange haar en constateerde: ‘Ik zit onder het zand. Wordt het geen tijd om te zwemmen?’

‘Wacht nog even,’ zei Lars. ‘Ik wil je wat laten zien. Ik las vandaag een artikel op het net waarin twee broers belachelijk gemaakt werden. Ze claimen dat ze een revolutionaire uitvinding hebben gedaan.’

Lars haalde een tablet tevoorschijn en zei: ‘Kijk, hier gaat het om.’

Esmee zag twee mannen in een laboratorium staan. De een stond bij een bolvormig apparaat, de ander bij een scherm.

‘Dit zijn Andris en Tomi Tolvaj,’ zei Lars. ‘Duidelijk het type: gekke geleerde. Maar zie je deze energiekurve op hun scherm? Dat is gelijk aan wat onze zon in twee minuten verbruikt. Die twee beweren dat deze onvoorstelbare hoeveelheid energie uit “ingekapselde donkere energie” afkomstig is.’

‘En wat moet ik me daarbij voorstellen?’ vroeg Esmee.

‘Ik kon er geen chocola van maken. En die wetenschapsjournalist maakte gehakt van het idee. Maar toch, als dit wel zou werken ...’

‘Dan is deel 1 van het sterrenproject opgelost: hoe komen we aan voldoende energie?’

‘Precies. Ik denk niet dat ze na dit artikel nog iemand zullen vinden, die hun research wil financieren. Maar ik stel me voor

dat ze hun werk gaan voortzetten in Duitsland. Ik ken een vrouw die hun project gaat sponsoren. En ik ga me ook voorstellen dat hun idee werkt. Tolvaj-energie wordt de brandstof voor onze sterrenmotor.'

'Klinkt goed. En hoe gaat die motor werken?'

Lars sloot zijn tablet af en zei: 'Kalm aan, dame. Morgen is er weer een dag. Nu is het tijd om te zwemmen.'

Het verhaal van Lars, Esmee en Idunna gaat verder in
Roodharige Furie